

MARIA GREEN

Amikor kopogtat a szerelem

A MŰ EREDETI CÍME: LOVER'KNOT
IOVE EDITION I MARCH 1991
COPYRIGH ©1991BY MARIA GREENE
MAGYAR FORDÍTÁS COpYRIGBT © BY MUHARI ILONA
-GARABONCIÁS KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST, 1991.

1. fejezet

- Drága Keith-em, még nem találkoztam olyan nővel, aki ne vihogott volna az alakom láttán - panaszkodott Sir Digby Knottiswood az unokaöccsének, az asztalka szemközti oldalánál ülve. Ott ültek két fotelba süppedve Sir Digby St. James streeti lakásában, a kandalló előtt. A ropogó, illatos almafatűz elűzte az áprilisi est hidegét.

Az unokaöccs fekete, ónixköves pecsétgyűrűvel ékesített, erős ujjai a brandys pohár törékeny aljára kulcsolódtak. Keith Marsh, Saville márkija, a szeme elé emelte poharát, és az ámbraszínű folyadékon keresztül figyelte testes nagybátyja eltorzult alakját. Mélyen ülő, füstszerű szemében erős töprengés tükröződött.

- Fogadok, hogy rossz helyen tájékozódtál, bácsikám - lassan tagolta a szavakat. - Véleményem szerint számtalan hölgy akadna, aki szívesen venné, ha megfékezhetné a pazarlásodat. - Keskeny arcán borongó kifejezéssel kortyolgatta az erős italt.

- De hát jól tudod, hogy nem jutok hozzá az örökségem második részéhez, ha nem kötök házasságot. Nem mintha a legkevésbé is vágnék arra, hogy igába hajtsam a fejem ... Sokkal kényelmesebb így, ahogy van - mondta Sir Digby.

Tőle alig karnyújtásnyira kínálta magát a kristály brandys üveg,

és a mogoróval és bonbonokkal teli tálacskákkal megrakott tálca. Sir Digby választott egy bonbont a gömbölyű üvegtálból, és azzal az alapossággal, ahogyan egy kutya vizsgálhatja a csontot, behatóan tanulmányozta az ovális csokoládét, mielőtt húsos ajkai közé dobta.

- Istentelenül kegyetlen volt nagyapa: olyan hátrányos feltételeket szabott, hogy harmincéves korodig meg kell nősnöd - értett egyet vele Lord Saville:

Sir Digby megvonta párnás vállait

- Eddig remekül éltem az anyai örökségemből, - de néhány hónap múlva harmincéves leszek.

- De nem házasodtál meg. Még mindig nem értem, hogy az a vén kéjenc miért húzta rád a meggondolatlan jelzőt, amikor soha nem ismertem nálad józanabb embert... ha egy kicsit félénk is vagy.

Sir Digby kuncogott.

- Halálra izgatta magát amiatt, hogy a vadulásaid nyomába lépek, miközben három évvel fiatalabb vagy nálam. Jó kis feltűnést keltettél, mikor kijöttél Oxfordból, és megpróbáltál engem bajba keverni. Biztosan emlékszel, hogy apa nagyon rossz véleményrel volt rólad. Ha a vagyonról volt szó, kétszeresen kukacoskodóvá vált a vén fecsegő. Még mindig nehéz elhinnem, hogy az én hűvös, meggondolt nővérem világra hozott egy ilyen "pengét", mint amilyen te vagy.

Ez a közlés dörgő hahotát váltott ki a márkiból.

- Igazad van, öreg pajtás. Elcserélt gyerek lehetek. - Jót húzott a brandyből, és testhez tapadó, halványsárga pantallóba bújtatott, hosszú, izmos lábát keresztbe vetette. Így tökéletesen kifényesített, hesszeni csizmáján le-fel hintázott a bojt.

Sir Digby bozontos szemöldöke alól figyelte unokaöccse csinos arcát, tüzes, méléző szemét, sasorrát és kemény vonalú ajkát.

- Ez az egész ügy egy átkozott Istenverése. Nem tudom elfogadni azt a gondolatot, hogy feladjam békés életvitelemet, és egy félénk, vihogó elsőbálosnak udvaroljak. Már a pusztá gondolat is szörnyen undorít.

- Ki kívánja, hogy egy elsőbálost vegyél el? Az érettebb hölgyek közül kell választanod, például egy özvegyet, vagy olyan valakit, aki attól fél, hogy pártában marad, és elkeseredésében akárkihez férjhez megy. Én azt is tudom, ki az, aki neked való.

Sir Digby gyanakodva húzta össze a szemöldökét.

Fenyegetően hajolt előre.

- Ha valami stiklit tervezel, és rám löcsölsz egy lapos mellűt, aki a halálba beszél, esküszöm, kihívlak párbajra!

Sir Digby, hogy csökkentse félelmét, gyors egymásutánban felfalt három bonbont.

- Ne légy olyan nyúlszívű, Dig! - Unokaöccse szemében jókedvű fény csillant fel Lord Saville csipkelődésére. - Teljesen idiótának tartasz?

Sir Digby még mindig gyanakodva pislogott, majd rávágta:

- Nem az első alkalom lenne, hogy beugratsz, de

figyelmeztetlek, az örökség komoly ügy. Apa hagyatéka nélkül nem tudom tovább folytatni megszokott életem. Tanácstalan vagyok, mitévő legyek, hogyan jussak hozzá a vagyomhoz? Ne bolondozz velem, akármiről is van szó, és ne próbálj megházasítani. Ne tedd tönkre az életemet!

Saville arcán lassan valamiféle mosoly kezdett derengeni.

- Ha redukálsz az élelmiszer-kiadásaidat, az örökség nélkül is boldogulsz. Nincs más lehetőség ezen kívül, csak a házasság.

Sir Digby óvatosan rápaskolt hatalmas pocakjára, amelyet a szorosan rásimuló mellénye alatt alig tudott kordában tartani a Cumberland-fűző.

- Életem, egyetlen szenvedélye - sóhajtott, és megnyalta a szája szélét. - Semmi sem hasonlítható a tökéletesen elkészített ételhez... gyöngé borjúszeletek gombával, finom tejszínmártásban... vagy az arrakkal ízesített, sűrű krém simogatása ... a dundi, fehér halmocskák a vajastésztából készült baracktortán. - Holdvilág képén a gyönyör ragyogott. Óvatosan elrendezett, egérszürke, fürtjei, krumpliorra és túl nagy, elálló fülei egészítették ki amúgy is feltűnő alakját. Kellően elővigyázatos pillantást vetett unokaöccsére. - Nos hát, öcskös, ki az a megfelelő nő, akire te gondolsz? - Ujjával megbökte Saville kőkemény bicepszét. - És jól jegyezd meg, nem viselek el akármilyen hibáskát.

- Ízléses módon öltözködő, csinos, sötét hajú és komoly gondolkodású nőre gondolok. Nem az én ízlésem. Miss Amanda Bowenre célzok, aki... ebben biztos vagyok... tökéletesen megfelelne neked. Ha jól számítom, az utolsó lehetősége, hogy férjet fogjon magának. Még egy szezon így, hogy még csak eljegyzés sincs, és ez arra kárhoztatja, hogy eljövendő félöccsei és- húgai őrizője legyen... mint egy szegény, vénlány-nagynéni.

Sir Digby elsüllyesztette az utolsó bonbont is, és leöblítette egy slukk brandyvel.

- Kellemes alkat, bár mellben kissé lapos" - folytatta elgondolkodva. - Én. szeretem a puha kebleket. Nem ismerem túl jól Miss Bowent. - Éles pillantást vetett unokaöccsére. A hangjából gúnyos félhang kezdett előtűnni: - Gondolom, nincs kedvedre az az ötlet, hogy hajdani jegyesed, Lurlene Bowen szülje meg Miss Amanda félöccseit és -húgait.

Lord Saville hirtelen felállt, atléta teste teljes, parancsoló magasságáig kiegyenesedett. Szarkasztikus mosoly játszadozott az ajkán.

- Lehet, hogy Lurlene az én menyasszonyom volt valaha, de hogy most mit művel, az nem az én gondom. - Türelmetlenül túrt bele sűrű, hullámos, koromfekete hajába, amelyet nem szelídített a férfiak által olyannyira kedvelt pomádé.

- Feltételezem, hogy először fordult elő veled, hogy faképnél hagytak. Ez csuda jót tett neked, mivel túlságosan biztos voltál a kakasüldődben - mondta Sir Digby a rosszindulat legkisebb jele nélkül. - Noha az egész ügy miatt átkozottul rosszkedvű vagyok, és

még ingerlékenyebbé tesz az, hogy tanúja lettem a dühkitöréseidnek. Keith, az ördög bújt beléd, és rossz véged lesz, ha nem hűtöd le magad, és nem nyugszol meg végre.

Lord Saville szelíd nagybátyjára szegezte epés tekintetét.

- A próféta szól belőled. Igazán, Dig, te és Miss Bowen tökéletesen illetek egymáshoz ... mindketten prózai prédikációkkal kábítjátok magatokat.

- Tévedsz. Az világos, hogy még nálam is kevésbé ismered Miss Bowent. Benne nem találsz semmi jelét a prózaiságnak. - Megdörzsölte tripla állát. - Amit nem értek, az az, hogy miért nincs már rég férjnél. Rengeteg alkalma adódhatott.

Lord Saville felnevetett.

- A fickók nem óhajtanak kékharisnya feleséget. Amanda Bowen igen művelt, és hiányzik belőle a buzgalom, hogy például csapdába ejtsen egy tisztességes férfit... Egy oxfordi tanárban kellene keresnie a társát. Az ajka valószínűleg olyan hideg, mint egy jéghegy csúcsa. Még soha nem láttam izgatottnak. Te igen?

- A nekem szánt tökéletesség? Ezért gondolod, hogy illünk egymáshoz? - Sir Digby undorodó tekintetét vetett unokaöccse kérlelhetetlen arcára. - Két halálunalom, mi?

Lord Saville vállat vont.

- Jól tudod, hogy nem így gondolom, Dig. Meggyőződése, hogy sohasem okozna bánatot fullánkossal. És az a vén sárkány, az özvegy Bowen, biztosan kielégítő hozományt ad majd Amandának. Határozottan imádja a lányt.

- Micsoda szerencse! - válaszolt Sir Digby csípősen. - Még nem vagyunk házasok, és az is alig valószínű, hogy elfogad. Nem minden nő ismeri fel azt az előnyt, hogy egy tekintélyes férfi oltalmazza... noha már sokkal lomhább vagyok, mint valaha voltam. - Szokott mozdulattal megtörölte a szemöldökét összehajtogatott zsebkendőjével. - De másfelől, azért mégsem vagyok egy pókos gebe.

Úgy tűnt, hogy Lord Saville elmerült a gondolataiba, és Sir Digby hallgatag unokaöccsére meredt.

- Semmi kivetnivalót nem találok a könyvekből szerzett tudásban. Kedvelem az okos nőket. De talán inkább neked kellene egy arra érdemes hölgyre fordítanod a figyelmedet. Itt az ideje, hogy az utódjaidra gondolj! Kettős esküvőt ünnepelhetnénk. Elég baj, hogy Olivia Lexington, úgy tűnik, Wrexhamet kedveli. Nahát, az aztán egy elragadó nő.

Lord Saville undorodó morgást hallatott. - Nincs szándékomban megházasodni.

- Ne légy nevetséges, Keith! Nem olyan régen még Lurlene jegyese voltál. Hamarosan találsz valaki mást.

Sir Digby nem vette észre öccse szemében a gyötrelmet, mivel a fiatal férfi elfordította az arcát. Megbánta volna jó szándékú szavait, ha beleláthatott volna Lord Saville gondolataiba, és azokba a tervekbe, amelyek ott készülődtek.

Sir Digby vidámra váltott, amint megérezte unokaöccse hirtelen hangulatváltozását:

- Keith, akárkit megkaphatsz! Hiszen minden elsőbálos majd meghal egy pillantásodért!

Amikor a márki válaszolt, már nem volt borús, és kuncogott:

- Ellenállhatatlannak festesz le, Dig? Igazán kedves tőled! Eddig sikerült elkerülnöm a házasságot. Valahogy csak elintézem, hogy a jövőben is nőtlen maradjak – mondta -, de téged szívesen betámogatlak egy lelkész egérfogójába.

Sir Digby vastag nyaka és a magas, keményített inggallér közé dugta az ujját, megkísérelte csökkenteni a szoros ruhadarab nyomását.

- Hmm, hogyan fogjak hozzá, hogyan keltsem fel Miss Bowen figyelmét?

- Gyerekjáték. Mindennap küldözgetsz neki egy csokor virágot, hogy lássa, érdeklődésed több mint baráti. Fogadok, majd hanyatt esik izgalmában. Egy hét múlva megjelenünk valami összejevetelen, ahová ő is hivatalos, és „voila”. Megerősítet, hogy érdeklődsz iránta. Jegyezd meg a szavaimat, és a szürke kis egérke el lesz ragadtatva, hogy akad végre egy kérője.

Sir Digby szkeptikusnak tűnt.

- Olyan, aki tizenkilenc *stone*-t* nyom?

- Ebben ne kételkedj! Te igen kellemes fickó vagy a meglehetősen tömeged ellenére, észreveszi majd a kedvességedet és kellemes modorodat. Emlékezz ... ő reménytelen helyzetben van.

- Ó, én tökkeltűtött! Már az előttem álló megpróbáltatás gondolatára is megéheztem. - Sir Digby nehézkesen kiemelkedett a székből, és a kandalló melletti csengőzsinórhoz indult. - Rendelek valami kis ennivalót, hogy kibírjam vacsoráig. Velem tartasz, öcskös? A szakácsom egészen elviselhető fogásokat készít, még ha csak néhány harapás is.

-- Csábítóan hangzik, öregem, de már megbeszéltem egy találkozót White-nál. De ne felejtse el, rendelj egy nyaláb rózsát, hogy reggel elsőként szállítsák Miss Bowen ajtajához.

Sir Digby bólintott, maga elé varázsolt némi zamatos galambpástétomot, és egy egrestortát vaníliásodóval. No és talán egy palack bordóit, hogy mindezt lemossa...

Lord Saville megrántotta a Trone d' Amour stílusban megkötött nyakravalója hibátlan redőit, és kritikusan szemlélte kabátját a kandalló feletti tükörben. Súlyosan támaszkodva botjára, óvatosan az ajtóhoz sántikált, keresztülhaladt a Sir Digby-gyűjtötte antik bútorzaton.

Rezzenéstelen arcú szolga jelent meg Saville mellett, átnyújtotta a hódprémes kalapját és sárga glaszékesztyűjét.

Köszönöm, Keith. Tudom, hogy számíthatok rád a problémám megoldásában. - Sir Digby a távolodó alak után küldte utolsó szavait.

*1 stone = 14 font = kb. 6,35 kg összesen kb 120 kg

Miss Amanda Bowen, Sir Digby jövőre vonatkozó terveit még nem ismerve, kellemes tudatlanságban fogott az öltözködéshez, hogy este megfelelő formában jelenjen meg a Haymarket királyi, olasz operában. Úgy volt, hogy apja, Lord Justin Bowen, és új felesége, Lurlene társaságához fog csatlakozni.

Nagyanyja South streeti elegáns, városi háza hálósobájában, a válaszfal mögött Amanda karcsú testével a mosdótál fölé hajolt, és mosakodott.

Hallotta, amint szobalánya, Meg, az idomíthatatlan ír nő, aki már akkor is szolgált, mikor Amanda először vett lélegzetet, az ágyra teríti estélyi ruháját.

- Megfelel a fehér muszlin ruha az ezüstháló tunikával? Nagyon divatos, nem gondolod? - tűnődött Amanda hangosan, miközben alaposan beszappanozta a karját.

- Nohát, amennyi sikert aratott már ez a ruha! - gúnyolódott Meg. - Egyetlen férfi sem figyelt fel rád.

- Egy nap, Meg, majd akad valaki. Kivárom a megfelelő férfit, és nem fogadok el mást, csak igaz szerelmet - felelte Amanda könnyedén.

- Ez a szirupos előadás sem tud elbolondítani - mondta a szobalány. - Igaz szerelem, valóban! Ugyan!?

Amanda egy melódiát dúdolgatott, amint lányos karját és kecses nyakát leöblítette.

- Noha senkit sem szándékozom ma este meghódítani, de attól még örülhetek az új ruhámnak, nemde?

Oda sem figyelt Meg felhorkanására, és gondolatai visszatértek Lurlene-re, és arra a várható kellemetlenségre, hogy mostohaanyja vég nélküli fecsegésével tönkretesz egy csodálatos estét. Mindenesetre előntötte Amandát a várakozás kellemes érzése, amint arra gondolt, hogy La Catalini alakítását fogja hallgatni a Seramisban. Amíg süket fület tud mutatni Lurlene-nek, addig az est kellemesnek ígérkezik.

Szeretett apja kedvéért küszködött magával, hogy legyőzze új mostohaanyja iránt érzett ellenszenvét. De a küzdelem állandósult, és ő rendszerint tért vesztett. Lurlene tizennyolc éves volt, négy évvel fiatalabb Amandánál, és egyfolytában kárörvendezett, hogy Amanda még nem ment férjhez. Ahogy múltak a napok, egyre jobban megsértette Amandát, aki kezdte unni, hogy Lurlene fullánkos nyilainak állandó céltáblája legyen.

Sóhajtott, és elhessegette rossz érzéseit. Miután egy zsámolyon, a törülköző alatt megtalálta a harisnyáját, kilépett az ellenző mögül. A szoba zöld és arany színben tündökölt XV. Lajos-korabeli, gazdag mézszínűre fényesített bútorokkal. Süppedő szőnyegek a tűzokádó kínai sárkányok élénk színekben pompáztak. Az egyetlen, amiben nagymama a keleti díszítés hóbertjának engedett. Ezek simogatták

meztelen lábát. Egy csokor sárga nárcisz illatosította a levegőt, a közlgő nyarat idézve, noha még hideg szél rázta az ablakokat. A *beau monde** szezonja még csak most kezdődött. (*A felső tízezer)

Ujjai belemélyedtek sötétbarna, göndör fürtjeibe. Kitázta belőle a mosakodás utáni néhány csepp vizet. Vágyakozva nézte a hajkefeje mellett heverő, történelmi tárgyú könyvet. Tudta, hogy az olvasással várnia kell. Nagyanyja már úgys megvádolta, hogy betegesen érdeklődik a múlt iránt, de Amanda nem tudott lebilincselőbbet elképzelni azoknál az eseményeknél, amelyek Angliát azzá tették, amivé mára vált.

A nagyanyjával folytatott aznap délutáni beszélgetés még mindig üldözte Amandát. Talán igaza van az idős hölgynek abban, hogy fontos ebben a szezonban férjet találnia. Amanda sóhajtott. Nem szeretett volna elsietett házasságot kötni, de azt az érzést is utálta, hogy erre a drága öregre támaszkodják unos-untalan. Az, hogy a Berkley Square-en együtt lakjon a Bowen House-ban apával és Lurlene-nel, számára elképzelhetetlen volt. Semmiképpen nem megoldás. Nem beszélve arról, hogy Amanda tisztában volt vele: valamiképpen a tudálékos nő hírébe keveredett. Sóhajtván keresgélte cipőjét az öltözőasztalka melletti szék alatt. Amanda minden iránt érdeklődött, de a férfiak nem vették észre, milyen remekül lovagol, hogy ért a zenéhez, a divathoz. Hajlandók voltak a KÉKHARISNYA bélyegével díszíteni a homlokát.

Kopogtattak az ajtaján. Ez félbeszakította a gondolatait. Éppen belebújt csipkés, selyem alsószoknyájába, és máris hallotta, hogy Meg ajtót nyit.

- Amanda még mindig itt van - hallatta hangját az özvegy Lady Bowen. Majd hangosabban, kissé ingerülten: - Lenne hozzád egy szavam, kisasszony, mielőtt távozol, hogy *annak az asszonynak* a szolgálatába állj.

Amanda mosolygott, és letépett egy lógó szálat a selyem szegélyéről. Egyik kezében a fehér szatécipő, másikban a selyemharisnya. Hívogatóan intett nagyanyjának, hogy üljön le a tűz melletti székre.

Ne aggódj, nagymama, nem hagyom, hogy Lurlene rabszolgaként kezeljen. – Azzal leült az asztalka előtti székre, és hagyta, hogy Meg kefélje a haját.

Mindennapi munkája ez, amelybe nagy lendülettel kezdett bele.

Az idős hölgy bizonytalan léptekkel sétált át a szőnyegen. Leült a székbe, és borotvaéles tekintettel követte Meg minden mozdulatát. A tükörben tökéletesen visszaverődtek Amanda finom vonásai, a magas arccsontok fölött a tágra nyílt, ferde vágású szem, a kicsi, kissé fitos orr, a határozott vonalú nyak, a rövid, göndör fürtök koronája, és a makacs áll. Amanda arca elragadó, csak ne tűnne annyira *könyvmolynak*, gondolta az özvegy egy kis sóhajjal. Ez elrémíti a gavallérokat. Ők sohasem keresnek mást, csak mosolygó arcokat és csinos alakokat. Unokájának birtokában voltak a legkedvezőbb képességek, de igen zárkózott volt, ritkán tárult fel

belső énje. Szüksége lenne valakire, aki kiráncigálja a páncéljából. És a színei sem divatosak. Nem... ma rózsaszín és fehér kell! Csupa repdeső szempilla és affektált mosoly. Fúj! A nagyasszony türelmetlenül intett és így szólt:

- Meg, azok közül a göndör tincsek közül húzz előre egy párat a homlokába, hogy kissé takarja azt az intelligens kinézését. A férfiak elborzadnak a női intelligenciától. - Majd kegyetlenül megtetézte. - Végül is Mandy nem üresfejű, mint az az *asszony*. Esküszöm, életemben nem döbbsentem meg jobban, mint amikor Justin bejelentette, hogy feleségül veszi őt!

Amanda szürke szemében nevetés bujkált, ahogy a nyitott ékszerdoboz fölött nagyszülője haragos arcát figyelte.

- Imádott nagymamám, semmi értelme elmúlt dolgok fölött bánkódni. Lurlene biztosan szereti apát, és ez kölcsönös.

Az özvegy rávágott botjával a lába alatti szőnyeg egyik sárkányfejére. . . .

- Mindennap együtt kell élnünk azzal a megalázó tudattal, hogy apád hülyét csinált magából. Még ha a fiam is, akkor is puszta kézzel meg tudnám fojtani. És szegény anyád mindössze két éve halt meg.

- Egy legyet sem tudnál megölni, magad is jól tudod - intette le Amanda határozottan, és megpróbálta elrejtetni azt az élesen belenyilalló fájdalmat, ami a szelíd édesanyjára való emlékezés nyomán támadt benne. Figyelmét ismét a megfelelő ékszer kiválasztására fordította.

- Pimasz csibész! - vágott vissza a nagyasszony. - Ha valami pozitívumot lehet erről mondani, az az, hogy nem Justin az első, aki hülyét csinált magából Lurlene ajtajánál. Úgy sejtem, a verseny közte és a között az éretlen kölyök Saville közt folyt. Nem mintha felfognám, miért választotta Justint Lord Saville helyett, aki nemcsak huszonöt évvel fiatalabb Justinnál, de a zsebe is degeszre tömött. És - a levegőbe bökött egyik ujjával. - Lurlene viselhette volna a márkikoronát. Ez pedig már olyasmi, ami nem hagyhatja közömbösen az embert.

Amanda fülbevalója apró csavarjával küszködött. - Nos, a pletykák szerint Lord Saville még mindig örülten szerelmes belé.

Az özvegy fitymálva csücsörítette a száját.

- Akkor a Lord bugrisabb, mint gondoltam. Valamelyik másik kisasszony ebben a szezonban megszerezhetné a lord szívét, de ha az még mindig *azért az asszonyért* lobog, akkor a házasságszerző mamáknak másfelé kell kereskedniük. Mindenfelé akad kevésbé pompás, de megszerezhető zsákmány.

Amanda fáradtan felsóhajtott.

- Olyan ridegen beszélsz a házasságkötésről, mint egy rókavadászatról. Kell, hogy legyen benned a mogorva látszat ellenére valami érzés is.

Figyelmen kívül hagyva e megjegyzéseket, az özvegy így válaszolt:

- Vadászat a tökéletes szó. A zsákmány tárgyát ravaszsággal, fortéllyal, ügyeskedéssel kell megközelítenünk. - Érdes, megbántott hangja nehezen tört elő a melléből, sevró félcsizmájával a szőnyegen topogott, és megvetően nézte a történelmi tárgyú könyvek tömegét.

- Azt hiszem, igazságtalan vagy szegény úriemberekhez, nagymama.

- Ezt csak azért hiszed, mert emberszámba veszed a férfiakat. Ők hódítók, drágám... hódítók! Ügyeskedés nélkül nem sikerül egyetlen példányt sem megfogni, ezen a téren rengeteget tanulhatnál az új mostohamamádtól.

- Ha én valaha is férjhez megyek, azt csak szerelemből teszem - jelentette ki Amanda, és dacosan felszegte az állát.

- Fellengzősség! A mi köreinkben nem fogsz te szerelemből férjhez menni. A hiba, mint általában, most is apádban van, aki nem nézett utána egy megfelelő úrnak. Ehelyett úgy viselkedett, mint egy igazi zöldfülű. Rohangált az után a sötét Lurlene után.

Amanda kuncogott.

- Lurlene elképesztően gyönyörű. Szőkesége, rózsaszínű arcbőre ebben a szezonban mindenkit az örületbe kerget, és kék szeme az a zafír, ami versekre ihleti a költőket, - mondta Amanda az irigység legkisebb jele nélkül.

- Lurlene hideg puding, esetleg tejzselé - közölte nyersen az özvegy.

Amanda elgondolkozva simított egy ébenfürtöt a füle mögé, és felhúzta ívelt szemöldökét; a fekete vonal meglepő hatást nyújtott halvány, átlátszó bőrén.

- Mit akartál azzal, hogy nézzem meg magam alaposan? -

kérdezte. - Biztos vagyok abban, hogy nemcsak a frizurámról és Lurlene-ről óhajtottál csevegni.

- Nem... ami azt illeti, valóban van valami újságom, aminek nagyon fogsz örülni. A boszorkány testvérem, Elfina, végre engedélyezi, hogy unokahúgom Londonba jöjjön szerencsét próbálni a „házassági piacon”.

- Pamela? Idejön? - Amanda örömteli izgalommal ugrott fel székéből. Lady Pamela Waring, Amanda unokatestvére és gyermekkori barátja. - Nagyszerű! Képzelted, mennyit kellett könyörögnie, Lady Waringnek, hogy elengedje egy szezonra Londonba, oda, amit az öreg hölgy óriási húsdarálónak tart. - Amanda a pillanat hatása alatt megölelte nagyanyját, aki azonnal eltolta magától.

- Elég ebből a sületlenségből! - A nagyasszony fintorgott, és szeme sarkából figyelte Amandát. - Be akarom mutatni. Nagyon szorgalmasnak kell lenned. El kell kísérned minden látványossághoz, meg az üzletekbe. Most; hogy Elfina kiengedte a markából Pamelát, a lehető legtöbbet kell megtennünk érte. Tulajdonképpen ragaszkodnom kellene hozzá, hogy Pamela egy évig maradjon ... hacsak nem talál nálunk hamarabb férjet.

- Ó, nagymama, minek ez az unalmas beszéd a férjtalálásról? Soha nem beszélsz másról! - A következő pillanatban Amanda még egyszer széttárta a karját Pamela közeli megérkezése fölötti örömeiben. Királyian fogjuk vendégül látni.

Az idős hölgy már elindult az ajtó felé. Merev térde minden lépésnél nyikorgott.

- Emlékezz a szavamra, Amanda! Mindkettőtöknek mozgalmas szezonotok lesz, *férjvadászat*.

- Nagymama, igazán elképesztő vagy!

Az ajtóban állva, az özvegy figyelmeztetően intett az ujjával.

- Jobb, ha először te mégy férjhez, és még jobb lesz, ha megfelelőt találsz!

- Kit tekintesz te megfelelőnek, nagymama? - Amanda pajkos kérdésére csupán egy maliciózus kuncogás érkezett a hallból válaszként.

Amanda csendben tűnődött. A jövő igazán fenyegetőnek látszott.

2. fejezet

Amanda szeretettel nézte apját, a bárót, amint belépett South Streeten lévő házának előcsarnokába. Apja lényegesen fiatalabbnak látszott a negyvennyolc événél. Nagyesztélyi öltözetet viselt, szaténselvem térdnadrágot, selyemharisnyát, eszkárpencipőt, makulátlan, fekete, dúsan csipkézett, hajtókás frakkot, amelyet ízletesen díszített bonyolult megkötésű nyakkendője egészített ki.

Lépte rugalmasak, arcán nyugodt határozottság, érzékeny ajkai mindig készek a jókedvre. Barna fürtjeit, még csak távolról sem akadt bennük egy szürke szál sem, csábítóan pomádéval kente be, s divatos, Brutus-stílusban fésülte előre. Kék szeme ráragyogott Amandára.

- Elkészültél, drágám? - Felajánlotta a karját, és Amanda könnyedén ráhelyezte egyik kezét, mialatt a másikkal. szorosabbra húzta vállán a hímzett kendőjét.

- Igen, papa.

- Elragadóan nézel ki. Ez a rövidre vágott, új frizura remekül áll neked, Mandy - jegyezte meg Lord Bowen, ahogy levezette lányát a főlépcsőn.

Amanda új, magas derekú, kis puffos ujjú, fehér muszlinruhát viselt. Az ezüstsálakból lazán szőtt tunika csillogott a reszkető fényben. Ezüstszalag csillant ki fürtjei közül, és gyöngyszem díszítette a fülét. Fölvette szokott mosolyát, felkészítve magát a kocsiban ülő mostohaanyjával való elkerülhetetlen találkozásra,

- Hát itt vagy, Amanda - selymes női hang szűrődött ki a kocsibelsejéből. Amint Amanda óvatosan elrendezte maga körül a ruháját az ülésen, Lurlene nyilvánvaló ellenszenvvel hozzátette. -

Nem láttam én már ezt a ruhát? Én nem mernék olyan *faux-pas-n** kaptatnom magam, hogy egynél többször lássanak ugyanabban a ruhában. - Kissé megborzongott. - Sohasem kívánok ilyen szörnyű tragédia áldozata lenni. (**csúnya játék*)

Amanda legyűrte dühös felfortyanását, és kedvesen üdvözölte mostohaanyját.

- Jó estét, Lurlene! Emlékezned kellene, hogy múlt héten, amikor ez a ruha elkészült, te is jelen voltál Madam Colette-nél.

Lurlene vállat vont, és fensőbbbséges közönnyel nézett ki az ablakon. A rossz kezdéshez már mindenképpen megtörtént a nyitás. A kocsi végigdübörgött a South Streeten, a Park Lane felé.

- Remélem, jól vagy - kezdte Amanda egy alig hallható sóhajjal.

- Olyan jól, amilyen jól csak elképzelhető azzal a várható tömeggel az Operában. Az én állapotomban... - Lurlene hevesen legyezni kezdte az arcát.

Amanda mélyet sóhajtott erre a ravaszul hozzávágott hírre. Szeme önkéntelenül az apja arcát fürkészte, aki kissé zavartan fészkelődött.

- Állapot? - lehelte a lány.

- Igen, szóval, előbb vagy utóbb úgyis megtudtad volna, Mandy.

- Lánya keze után tapogatózott, és erősen megszorongatta. - Lurlene állapotos - bökte ki. Tekintete egy kunyeráló kutyáéra emlékeztetett, és Amanda lenyelte a nyelvére kívánczós felháborodott választ.

- Hát, ez valóban meglepett! - Szörnyű erőfeszítésébe került, hogy Lurlene kesztyűs kezét megpaskolja. - Remélem, nem erőlteted túl magadat.

Lord Bowen kacagott.

- Ugyan, hisz olyan erős, mint egy ló.

Lurlene lesújtó pillantást vetett rá.

- Micsoda goromba kifejezés, Justin. Elég lett volna annyit mondanod, hogy a legjobb egészségnek örvendek.

Intim sugárzás árad belőle, gondolta Amanda, és azt kívánta, bárcsak ne érezné, hogy kizárták a boldogságukból. Merész döntés volt, hogy apja Lurlene kezeibe helyezte a sorsát, és most az új családalapítás még távolabb sodorja tőle őt.

- Ugyan, Amanda, ne izgasd magad! Tudom, hogy nem a legmegfelelőbb pillanatban értesültél erről a nagyszerű újságról, de rövidesen hozzászoksz egy kisfiú féltestvére gondolatához - szenvelgett Lurlene.

Amanda az ülés sarkába húzódott.

- És ha lány lesz? - kérdezte megremegő hangon.

Lurlene fagyos fennhéjázással emelte fel a fejét:

- Tudom, hogy ő fiú.

Amanda elfojtotta feltörni készülő kacagását. Ez egyszerűen nevetséges, gondolta, és kebléből eltűnt a fájdalmas görcs. *Szegény apa. Hogyhogy nem látja, milyen üresfejű ez a Lurlene.*

- Remélem, tudod, mit beszélsz.

- Az évad végén visszavonulunk Bowen Courtba, és ott várjuk a gyermek jövetelét.

- Remélem, velünk jössz te is. - Lord Bowen hangjából aggódás csendült ki, ahogy ezt mondta.

Noha nem akarta apja érzéseit megbántani, Amanda megkönnyebbült arra a gondolatra, hogy tökéletes kifogása van a meghívás visszautasítására.

- Nagymamának szüksége van rám, mert Pamela Waring jön hozzá vendégségbe. Itt lesz Londonban az egész szezonban.

Lord Bowen kacagott.

- Hová lett Elfina vasmarka, ha elengedi egyetlen báránkját ebbe a bűnbarlangba!

- Nagymama hajlik arra, hogy férjet kerítsen Pamnek. - Amanda tartózkodott attól, hogy elmondja: a drága öreg hölgy őt is belekapcsolja a házassági hadjáratba.

Lurlene arcán számító kifejezés jelent meg.

- Nem lesz nehéz férjet találni annak a csinos libának. Jó nagy örökség vár rá.

Amanda sejtette, Pamela dühöngene, ha valaha is rnegtudná, hogy Lurlene libának nevezte.

- Nagymama egész nap különféle jelölteken töprengett, de biztos vagyok benne, Pamelának lesz saját véleménye a dologról. Mindenesetre, elérte dédnagynénjénél, Elfinánál, hogy elengedje őt a pórázról... ez nagy diadal.

Lurlene fagyosan nézett a lányra a kocsi homályában.

- Biztos vagyok afelől, hogy Pamelának fogalma sincs róla, ki a megfelelő, úgyhogy mindent el kell követnünk, nehogy valami tilosban járó újjgazdag vagy valami más, hasonló, társaságon kívüli úr karmaiba kerüljön. - Előrenyújtotta két kezét, és elmerülten tanulmányozta a kesztyűs ujjain sorakozó, ragyogó gyűrűket. - Természetesen jobb összeköttetései nem is lehetnének.

Amanda tisztában volt vele, hogy mostohája magáról beszél, és ismét lenyelt egy indulatos választ. Mindig az ingerültség jellemezte a Lurlene-nel való együttléteit.

Szerencsére a fogat hamarosan megállt az operaház előtt. Justin a széles ívű oszlopcsarnokon át mindkét hölgyet a bejárathoz vezette, ahol csakhamar belevegyültek a nézők sokaságába. Buzgón törtetett előre, hogy megtalálja a helyüket.

Amint abba a tágas páholyba léptek, amelyet apja kibérelt a szezonra, Amandából eltűnt a feszültség. A páholy a második emeleten volt. Belenézett aranyozott kis látcsövébe, és végigpásztázta a káprázatosan kiöltözött és felékszerezett hölgyeket a többi páholyban. Felismert Richmond és Argyll hercegnőket, és a Melbourne és Jersey hölgyeket, akiknek a még káprázatosabb Szomszédai biztosan a „Divatos Romlottak” voltak. Nem mintha Amandáról lehetett volna feltételezni, hogy ismeri a társadalom sötétebb rétegeit, de négy londoni év után könnyedén különbséget tudott már tenni az igazi és az „úgynevezett” hölgyek között. Az

előkelő származású urak arcátlanságához tartozott, hogy feleségük orra előtt büszkélkedtek szeretőikkel.

- Egészen biztos, hogy már ezelőtt is láttam Lady Jersey-t ebben az ízléstelen rongyban, és folyton azokat a borzalmas gyémántfüggőit hordja - szólalt meg Lurlene halkán, a saját színházi látcsövén keresztül vizsgálgatva a nézőket. – Mennyire közönséges!

Lurlene nyilvánvalóan összehasonlította saját öltözkését az előkelő szomszédokéval. Ő maga csodálatosan festett a halvány, rózsaszín selyem, empire ruhában, felsőrésze valódi fehér csipke, arany fürtjei *a la Greco** módra fésülve, arca kipirult. (*görögösen)

Amanda a földszinti nézőtérre irányította látcsövét, ahol jó pár gigerli és dendi keltett feltűnést részint a ruházatukkal, részint affektált hanghordozásukkal, miközben tubákosszelencéjük fedelét csattogtatva nyitogatták.

Szemlélődése közben figyelmes lett egy úrra, aki akkor sántikált be a nézőtérre. Ahogy belépett, rögtön megállt, egyik szeméhez illesztette lornyonját, és a páholyok sorát fürkészte. Több volt, mint csak jóképű. Határozottan vonzó. Divatos eleganciáján átütött, sántasága ellenére, varázslatos férfiassága, ami lényének minden pórusából sugárzott.

A páholyukhoz érve befejezte a fürkészt. Rövid, átható pillantására hirtelen forró, bizsergő érzés futott át Amanda testén. Visszahőkölt. Ösztönösen hátrahúzódott a székében.

Kissé elkábulva hallotta Lurlene, lágy nevetését.

- Ő van itt, pontosan úgy, ahogy bejelentette.

- Kicsoda? - Amanda szinte távolról hallotta saját kérdését, de nagyon is jól tudta, hogy mostohája kiről beszél.

- Keith, természetesen, Lord Saville! - Lurlene nem csinált titkot belőle. - Még mindig bolondul utánam, tudod.

- Akkor több a haja, mint az esze, mivel te boldog házasságban élsz, így elérhetetlen vagy a számára.

Amanda ismét lepillantott az alattuk lévő szinten álló remek férfira. Összeszorult a szíve arra a gondolatra, hogy egy olyan férfi, mint Lord Saville, még egy pillantást sem vesztegetett rá. A férfi kissé megbillentette a fejét, és a látcsövén keresztül Amanda észrevette a férfi ajkának szarkasztikus vonalát. Alaposan megnézte a férfi estélyi ruháját: jól szabott, fekete kabátja különösen kihangsúlyozta arca keménységét. Nyakkendője rafinált redői rivalizáltak a divat császára, Beau Brummel gyártmányaival.

Mivel nem érkezett válasz Lurlene megjegyzésére, várakozó sóhaj tört ki belőle. Amanda ifjú mostohamamájára vetett egy oldalpillantást.

- Csak nem bátorítottad, vagy igen? - tette fel a kérdést, magában hálát adva, hogy apja frissítőért a hallba ment.

- Nos, tudod, majdnem az ő felesége lettem - Lurlene izgatottan kacarászott, és hívogatóan intett Lord Saville-nak, hogy az egész világ lássa.

- Nem hívhatod ide! Apa dührohamot kap, ha észreveszi, hogy

te még mindig a márkit bámulod - Amanda arca csak úgy égett a megalázottságtól, és nagyon is tisztában volt vele, hogy a színházi látcsövek feléjük fordulnak, mint egy színpadi belépőnél, mivel Saville márki egyetlen pillantása sem maradt észrevétlen. De Saville nem válaszolt; lesántikált a széksorok közé, hogy Sir Digby Knottiswooddal beszéljen, aki ott álldogált egyik ismerőseivel társalogva.

Végül is nem érkezett kellemetlen látogató a páholyukba. Amanda dühöngött, megpróbálta figyelmen kívül hagyni a számtalan kíváncsi pillantást, távcsövét a színpadra irányította: a Semiramis előadása megkezdődött. De semmit sem látott. Fájdalmasan tudatában volt Lord Saville jelenlétének, és saját megmagyarázhatatlan felindulásának. Érzékei sokkhatásszerű meg-rázkódtatáson estek át. Hogyan merésze a férfi nyíltan kimutatni Lurlene iránti szerelmét egyenesen rászegezett tekintetével.

La Catalani világhírű, csengő hangja Amanda egyik fülén bement, másikon kijött. Bosszankodva vette tudomásul, hogy képtelen koncentrálni. Pedig milyen várakozással nézett az operaénekesnő alakítása elé!

Felvonás közben a páholyuk megtelt Lurlene csodálóival. Udvariasságból Amandának is odavetettek egy-két szót, anélkül, hogy valójában tudomásul vették volna a jelenlétét. Amanda is elmormolta a megfelelő válaszokat. A férfiak Lurlene ragyogó mosolyában sütkéreztek. Amanda nem kárhoztatta az urakat, hogy mostohaanyja bűvöletébe estek, aki első pillantásra a megtestesült kedvességnek látszott. Amanda szinte már kívánta, bár tanúja lenne apja Lurlene hazug mosolyainak, amivel elárasztotta ezeket a majmokat, de apja átment egy másik páholyba, hogy tiszteletét tegye egy régi barátja családjánál.

Egyszerre csönd borult a páholyra. Amanda tekintete az ajtóra rebbent. Elöntötte a bosszúság, amint tekintete Lord Saville perzselő, zöld szemébe kapcsolódott. Micsoda pimaszság tőle, hogy megjelenik a páholyukban!

Meglepetésére a férfi nem Lurlene-hez tartott azonnal, hogy tisztelegjen a „királynő” előtt. Lornyonja alól fürkésző pillantással Amandát részesítette előnyben, ami olyan kíváncsiságot ébresztett a lányban, hogy bár süllyedne a föld alá. Lurlene türelmetlenül a nevén szólította a férfit, amikor tudatosult benne, hogy az indokolatlan figyelem mostohalányának szólt.

- Keith! Hol maradt a jó modora? Gonosz pillantásával zavarba hozza szegény Amandát - szólalt meg hívogató hangon.

Amanda eltépte tekintetét a férfi démoni szemétől. Öklei belefehéredtek az erőfeszítésbe, ahogy sálja rojtját szorongatta, hogy természetes viselkedésre kényszerítse magát. De nem tudta megállni, hogy rájuk ne meredjen, mikor Lord Saville érzéki ajka Lurlene kezét érintette.

- Keith, maga ravasz kutya! Megpróbál azzal féltékennyé tenni, hogy minden figyelmét Amandára fordítja? - Lurlene egyfolytában

döngicsélt, legyezőjével a férfi karját ütögette. Amanda ismét magán érezte a férfi tekintetét. Akarata ellenére gyenge pír öntötte el egész testét. A férfi jelenléte kimozdította megszokott, csendes nyugalmaiból, de közönyt tettetve, felemelte a színházi látcsövét.

- Élvezi La Catalani kornyikálását, Miss Bowen?

Amanda keblében dúltak az érzelmek.

- Ó isteni - felelte puha hangon, lesújtó pillantást vetett a férfira.

- De ha Ön nem élvezi a hangját, feltehetőleg rossz helyen áll.

Amanda szavaira kitört a hahota a páholyba gyűlt urak között, és a márki ajkán gúnyos mosoly játszott, ahogy hüvelykujjával tubákosszelencéje sima, arany felületét simogatta.

- Teringettét, sírba kerget a megvetése.

- Ugyan, kérem, Keith. Olyan gyönyörűséget okoz magának, hogy bosszantja Amandát? - kérdezte Lurlene durcásan, szempilláját rezegtetve.

- Nem emlékszem rá, hogy kötözködtem volna, csupán egy udvarias kérdést tettem fel - felelte a férfi kímérten.

De ha azt remélte, hogy ezzel megrendíti Amanda önuralmát, akkor tévedett. Amanda szeme lángolt, ahogy a férfira nézett, válla megfeszült.

- La Catalani különleges hangját nyivákolásnak minősíteni aligha lehet udvarias gesztusnak tekinteni - emlékeztette a férfit. -

Feltételezem, hogy ön tájékozatlan a zene választékosabb területeit illetően. Szavai újabb általános derűre adtak okot a szemlélődők körében. Amanda saját magától is mélyen megdöbbenve azon csodálkozott, hogyan merészelt ilyen udvariatlan lenni. A férfi a legkellemetlenebb magatartásra ingerelte, ő viszont elviselhetetlenül arrogáns volt.

- Amanda! - Lurlene hangja alig hatolt át az Amanda agyát beborított vörös ködön. A lány elzárkózott a férfi zöld szemének halálos ragyogása elől, és csak görcsösen nyeldegelt. Érezte, hogy egész lényét előnti a heves szégyenkezés, amint tekintetük küzd egymással, de megmakacsolta magát. Lord Saville összeszorított szájjal, felindultan mormolta:

- Nahát!

- A fene egye meg, Saville - valaki megtörte a varázst, véget vetve kettejük harcának, szinte egyszerre sütötték le a szemüket.

- Különös hangulatban vagy ma este.

Lord Saville megvonta a vállát.

- Mit is tehetnék, mikor egy gyönyörű hölgy ízekre szed? Csupán ártatlan erőfeszítést tettem, hogy szórakoztassam Miss Bowent - mondta álnokul behízelt hangon.

A férfi ügyesen visszajára fordította a fegyvert, de Amanda félelmetesen festett, csak úgy dúlt-fúlt magában.

- Ha unalmas észrevételeit szórakoztatásnak tartja, alig menthetem magam valamivel. - S hogy még jobban megfélemlítse, szeméhez emelte a színházi látcsövét, és úgy meredt a férfira, miközben egész testében reszketett saját merészségétől.

Meglepetésére a férfi halkán felnevetett.

- Hallottátok ezt, barátaim? Miss Bowen epébe mártott megjegyzései könnyen legyőzhetik Mr. Brummel vitriolos nyelvét. Miss Bowen, ön az öreg Bowen nagyasszony igazi leszármazottja, minden tekintetben, tetőtől talpig. - Alaposan végigmérte göndörödő fürtjeit derekáig, és elgondolkozva dörzsölgette kiugró állát. - Tökéletesen felborította az önről alkotott véleményemet.

- Vélemény? Hogyan formálhatott véleményt, amikor sohasem váltottunk egymással öt szónál többet? - Amanda megbántódott, és sértettségében érezte, hogy pírba borul az arca.

- Azért van szemem...

- Csodálom - vágta rá Amanda.

- Önt. .. hogy is mondjam... meggyőzőhetőnek tartom.

- A beképzelt emberek rendszerint elsietett következtetésre jutnak - zendített rá újra Amanda.

- Amanda! Mi bújt beléd? Ne figyeljen rá, Keith. Ő rendszerint kitűnő modorú. Hol van Justin? - Érzem, hogy kitör rajtam az idegroham - jajgatott Lurlene. Olyan hitelesen tragikus mozdulattal tette a homlokára a kezét, hogy még La Catalini is megirigyelhette volna ..

Amanda gyorsan legyezte Lurlene-t, a szomszédos páholyokban ülők mohó érdeklődéssel - figyelték az eseményeket. Amanda nyelve hegyére kíváncszott egy lesújtó megjegyzés, mikor apja végre visszaérkezett.

Lady Bowen csodálói sietve kiönlődtek az ajtón, kivéve Lord Saville-t, aki a falnak támasztotta hátát, és még mindig a tubákos dobozával játszott. Közömbösen szemlélte Lord Bowent. Amanda apja kérdő tekintetet vetett rá, és a levegő majd felrobbant a feszültségtől.

- Mi történik itt? - kérdezte Bowen: -

- Amanda az oka - nyögdécselte Lurlene, és Amanda legszívesebben lelökte volna mostoháját a páholy párnázott széléről.

Amanda nem viszonozta apja pillantását. Ajkát szorosan összezárt, megfogta retiküljét és aranyszélű programját.

- Az ön lánya mindig kész a visszavágásra, Bowen - szólalt meg Lord Saville, vontatottan.

- Lord Bowen némi meglepetéssel tanulmányozta Amandát, mielőtt újra Lurlene-hez fordult. Aggodalom tükröződött az arcán, amint összehúzta a szemöldökét.

- Úgy látom, ideje hazamennünk - szólt ellankadt feleségéhez, és Amanda áldotta a második felvonást jelző szignált.

Lord Saville odalépett Amandához, és a vállára terítette a puha sálát. Érintése még a ruhája vékony anyagán keresztül is égette a lányt, a vér vad vágtaiba kezdett az ereiben. Gondolatai zavarosan kavarogtak, undorodott attól a szenvedélyes reakciótól, amelyet a férfi gyűlöletes érintése váltott ki belőle.

A Lord semmitmondó tekintettel, mereven hajolt meg előtte,

közben kinyitotta az ajtót a lány előtt. Amanda összehúzta magát, nehogy hozzáérjen, amikor kilép a folyosóra.

- Jó éjt, Bowen kisasszony – mormolta mögötte Saville.

Amanda elsietett, miközben állandóan magán érezte a férfi pillantását.

A fényesen kivilágított színház után élvezte a kocsi sötétségét. Biztosan mindenki észrevette megaláztatását, s Amanda semmire sem vágyott jobban, mint arra, hogy elbújhasson otthona menedékében.

Lurlene Lord Bowen vállára dőlve halkán zokogott. - Ha-hallanod kellett volna a lá-lányodat... Keith azt mondta, hogy éles megjegyzései túltesznek Mr. Brummellen, pedig te is tudod, hogy senkinek sincs na-nagyobb tehetsége ahhoz, hogy lejárasson valakit, mint ne-neki. Még soha életemben nem voltam ilyen kínos helyzetben. Amanda úgy viselkedett, mint egy valódi *hárpia*. Nem tudom, mi bújta belé. Szörnyen utálja Keith-et, és a lehető legsértőbben inzultálta.

Amanda nem tudta megállni, hogyne ejtsen egy pár szót a valódi tényekről.

- Úgy emlékszem, Lord Saville még csak udvarias sem volt.

- De te kezdted! Tudod, hogy La Catalani semmi egyebet sem művel, mint azt, hogy kínozza a dobhártyákat, és a lord csak egy jólnevelt megjegyzést tett ebben az értelemben.

- Engedd meg, hogy ez ügyben más véleményen lehessenek, Lurlene, és te -, Amanda elharapta a szót. Hogyan leplezhetné le mostoháját anélkül, hogy apjának sürgősen fájdalmat ne okozna. Hiszen Lurlene hívta Lord Saville-t a páholyukba. Előbb vagy utóbb úgyis lepottyán a rózsaszín fellegekből, és olyannak látja ifjú feleségét, amilyen valójában. Egy elkényeztetett kölyöknek!

- Mi bújta beléd, Amanda? Semmi jót sem mondhatok Lord Saville-ről, de igen befolyásos ember. Ha feldühíted, elintézi, hogy soha többé ne kapj táncost a báloknak. Hogy esik majd neked, ha fagyos légkör vesz körül a társaságban?

Miközben az apja leckéztette, Amanda magában átkozta apja vak imádatát a gyűlöletes Lurlene iránt. Sohasem fogja megtudni az igazat! Nem számít, hányszor magyarázná el, hogy mi történt:

- Talán mégsem ezektől a *paprikajancsiktól* függ az életem jobbra fordulása! - emlékezett vissza az özvegy szavaira a Lord Saville-félékkel kapcsolatban.

De ezzel csak még nagyobb hisztériát váltott ki Lurlene-ből.

- Látod, Justin, nem megmondtam neked? Éppen olyan félelmetessé kezd válni, mint az öregasszony. Nem is értem, miért engeded, hogy azzal a vén kövülettel éljen.

Amanda szemei jeges villámokat szórtak, azt remélte, hogy apja saját anyját mégiscsak megvédelmezi. Ezzel szemben az csupán megvonta vállát, és szelíden megpaskolta a felesége arcát.

- Egyetértek azzal, hogy anyámmal nem lehet bírni, de Amanda

azért közel sem olyan elviselhetetlen, mint ő.

Amandából reszkető sóhaj tört ki, amikor a kocsi megállt az özvegy Lady Bowen magas, keskeny háza előtt.

- Nem kell leszállnod, magam is boldogulok. Itt van Billings is, aki máris készségesen a szolgálatomra áll.

Az egyik inas kinyitotta a kocsiajtót, és lesegítette a lányt. Az öreg komornyik pedig a lépcső tetején várakozott.

- Jó éjt, papa! - Amanda határozott mozdulattal zárta be maga mögött az ajtót, és besietett a házba.

- Úgy vélem, az est némileg hamarabb ért véget - jegyezte meg Billings. - De veszem magamnak a bátorságot, hogy feltételezzem, nagy örömet szerez önnek, Amanda kisasszony, ha meghallja, hogy Lady Pamela megérkezett.

3. fejezet

Lady Pamela már mélyen aludt, amikor Amanda bekukucskált a kék vendégszobába. Nem vitte rá a szíve, hogy felébressze. Csendesen becsukta az ajtót, és hálósobájának a nyugalmaiba igyekezett.

De mikor már az ágyban feküdt, nem tudott elaludni. Az éjszaka legnagyobb részében forgolódott és vergődött, mert megzavarta álmait egy bizonyos arrogáns lord arca és gúnyos mosolya.

Másnap reggel, mikor lefelé haladt a lépcsőn, égett a szeme, és fájt a feje. De csakhamar elterelte figyelmét valami szokatlan a hallban.

Ott ugyanis óriási vörösrózsa-csokor díszelgett a Chippendale-asztalon. Vajon ki küldhette? Miközben beszívta a mámorító virágillatot, vad szívdobogással húzta elő Amanda a virágok közül az aranyszélű névjegyet. *„Miss Bowennek” szívem legszebb virágai. Sir Digby Knottiswood.”*

Felsóhajtott meglepetésében, és az asztalra ejtette a kártyát. *Sir Digby?* Soha nem mutatott iránta különösebb érdeklődést, és most ez itt? Összezavarodva bámult a még harmatos, bársonyos, ragyogó színekben pompázó virágokra. Visszaemlékezett, hogy a múlt éjjel a férfi többször odanézett a páholyukra, de sokan mások is ugyanezt tették. Vakon bámulta az aranykeretes tükörben visszaverődő tükörképét a virágok fölött. Mit jelentsen ez?

A háta mögül meghallotta az özvegy botjának kopogását a parketten. Megfordult, és tekintetét az elképedés homályosította el.

- Ez is a férjvadász-mesterkedésed része, nagymama? - kérdezte, az idős hölgy orra alatt lóbálva a névjegyet.

Anélkül, hogy a kérdésére válaszolna, az özvegy őrijő alapossággal vizsgálta a rózsákat.

- Akárki is küldte, nem krajcároskodik. Gondolom, Pamela titkos imádója, aki tud arról, hogy itt van.

- Bár tudom, hogy nehéz elhinni, de ezeket én kaptam – szólalt meg Amanda csípősen, és az özvegy kezébe nyomta a névjegyet.

Az öreg hölgy elhelyezkedett egy aranyozott széken, felemelte a nyakában bársonyszalagon lógó lornyonját, és mohó érdeklődéssel vetette rá magát a kártyára.

- Sir Digby Knottiswood... Sohasem tartottam szoknyabolondnak. Tíz éve, vagy talán még régebb óta, az ebédlőasztalával van összeházasodva. - Ruhájának fekete selyme zizegett, amint karosszékeiben fészkelődött. - Milyen különös!

- A legkisebb mértékben sem érdeklődött irántam, csupán alkalmi barátságot jelentettünk egymásnak. - Amanda úgy koncentrált, hogy még a szemöldökét is összehúzta. Azon erőlködött, hogy megoldja ezt a váratlan találós kérdést. - Arról sem tudok, hogy bárkinek udvarolt volna.

- Á! Nagyon is kényelmesen megvolt az elmúlt években különböző szajhákkal, erről kezeskedem. Fogalmam sincs, hogyan viselték el azt a hatalmas pocakját. - Az idős hölgy kacarászott, és összevissza hadonászott óriási fekete-arany legyezőjével. Éles tekintetében huncutság csillogott.

- Nagymama! Megfeledkezel magadról! - szólt rá Amanda reszkető ajakkal. Sötét szeme ragyogott.

- Nincs ebben semmi titok, és te nem vagy az a kényeskedő fajta, hogy elájulj a kegyetlen igazságtól, ami erre a gonosz világra jellemző. - Az özvegy új, felfedező elismeréssel vizsgálta unokáját. - Talán ezek után még sincs túl késő ahhoz, hogy reménykedjünk a férjhezmeneteledben. De Sir Digby figuráját nem tudom elviselni.

Amanda felbőszülten vetette magát a hall túlsó oldalán álló másik székbe, mellette kis asztalka, rajta az ocsmány aranszobrocska, és egy másik, nárciszokból és barkafűzből összeállított virágcsokor. A falakat a Bowen-ősök arcmásai díszítették, valamint ez a molyette faliszőnyeg, ami az özvegy szerint Hampton Courtban függött Erzsébet királynő uralkodása idején.

Amanda gyanakodva szemlélte a rózsákat.

- Úgy beszélsz Sir Digbyről, mint egy lóról, amelynek a lépteit irányítani lehet.

- Nagyon jól látod, drágám. Ő igen alkalmas arra, hogy a szoknyádon lógjon. Sokkal rosszabbat is választhatnál, mint Sir Digby Knottiswood. Nos, neked közönyt kell mutatnod, és a szenvedélye lángra lobban.

- Micsoda rosszindulat! Hogy tudsz ennyire szívtelen lenni? Nincs szándékomban férjhez menni Sir Digbyhez... noha meglehetősen szórakoztató a figyelmessége. Nagymama, hányszor kell még

megmagyaráznom, hogy saját ügyeimet tökéletesen el tudom intézni! - Amanda halványsárga muszlinszoknyája suhogott, ahogy felemelkedett.

- Reggelizzünk meg, mielőtt olyasmit mondok, amit magam is megbánok... Mint ahogy tegnap éjjel.

Túl későn kapott észbe, hogy hibát követ el. Mindenesetre az özvegy kíváncsisága betöltötte a szobát.

- Mit mondtál? Mi történt? - Öreg, de erős ujjaival belekapaszkodott Amanda karjába, aki érezte nagyanyja ránehezedő, könnyű terhét, ahogy lassan bemennek a ház hátsó frontján levő reggelizőszobába.

- Meséld el, mielőtt a szolgák belépnek - kérte. Olyan a fülük, mint a telhetetlen zsák.

Amanda sóhajtott. Már nem volt visszaút.

- Megsértettem Lord Saville-t. - Felidézte szenvedélyes szóváltásukat, és felkiáltott. - Még életemben nem voltam annyira dühös! Olyan nyugodtan, ahogy csak el tudod képzelni, lépett be a páholyunkba, hogy udvaroljon Lurlene-nek, amikor a papa éppen eltűnt valamerre. És Lurlene, természetesen mindenki szeme láttára, bátorította.

Az özvegy összehúzta a szemöldökét.

- Valóban? Hát, remélem jól megadtad, ami járt neki, mégpedig kamatostól.

- Így tettem, de jól tudom, hogy ezt a kis közbjátékot ma reggel már mindenki meséli. A pletyka gyorsan terjed...

- Hmm, ha az operai viselkedésed a reggelizőasztaloknál ma a legfőbb téma, az megingathatja Sir Digbyt, hogy küldjön-e még rózsát neked. - Az özvegy hangosan hahotázott. - De bárcsak ott lehettem volna, hogy lássam! Éppen ideje, hogy Saville egy-két fokkal lejjebb szálljon... mindig a fellegekben járt, ahogy most is volt... Mandy, drága Mandym, örülök, hogy végre egyszer ki merted mondani azt, amit gondolsz... - Örömeiben meglegyintette a legyezőjével Amanda karját.

- Sajnos, amennyit kapott, annyit adott is - ismerte el Amanda kelletlenül.

Az idős hölgy kuncogott, még a díszek is táncra perdültek ezüst fűrtjeiben.

- Ez megfizethetetlen szórakozás lehetett. Sokkal jobb, mint az a nyávogó, olasz nő, akit képtelen vagyok elviselni..

Amanda... segített nagyanyjának elhelyezkedni az asztal mellett.

- Akkor te osztod Lord Saville véleményét az olasz énekesnőről.

- Szomorúan fintorgott. - Ez indította el az egészet... ahogy utálkozott La Catalanitól.

Amanda leült az asztal túlsó végén lévő helyére.

Billings belépése félbeszakította társalgásukat, és az özvegy csészejébe teát töltött, Amandáéba kávé. Amanda jó étvággal harapott a pirítósba. A tálalóról érkező sült tojás, sonka és lazac étvágygerjesztő illata csiklandozta Amanda orrát. Kért Billingsről

egy adag tojást.

Az özvegy evés közben elgondolkozva mormogta: - Fogadok, hogy Saville győzedelmeskedett néhány kérdésben. Amanda, még te sem lehetsz tökéletesen érzéketlen ördögien csinos. arcával és titokzatos sántaságával szemben. Úgy hírlik, találat érte a lábát, de senki sem tudja hogyan és miért történt. Fogadni mernék, hogy párbajozott, mivel Saville annyira hallgat róla. Alaposan megsérülhetett, hogy ilyen savanyú tőle. Mindenesetre fogadok, nem kellemetlen természetű és szűkmarkú, mint amilyen az öreg Lord Saville volt.

- Nem is tudtam, hogy ismerted. - Amanda alaposan megrakta a villáját tojással, mohón hallgatta a nagyanyját. Még többet szeretett volna megtudni Lord Saville-ről.

- Ó, igen, mindig is ismertem a Saville-eket. - Az özvegy kavargatta a teáját, és tovább kalandozott: - Gyönyörű asszony volt az anyja, és micsoda stílus! Férjhez ment a fanyar, öreg Saville-hez. Ezt a tettét, gyanítom, később megbánta. A férfi borzalmasan ósdi figura volt. A világtól elvonultan élt, amióta meghalt a felesége. Egy közlekedési balesetben vesztette életét néhány éve. - Nevetett. - Nos, az öreg Ashborough hercegnő, Keith nagyanyja, a legrosszabb fajta, minden lében kanál nő. Ifjúságunk idején az a hír járta, hogy könnyűvérű... én azt hiszem, igaz is volt, noha valahogy csak beügyeskedte Ashborough herceget a házasság csapdájába. Lehet, hogy Keith az öreg hárpíára hasonlít. - Sóhajtott, és szórakozottan kavargatta a teáját. - Vidámak voltunk azokban a régi szép időkben, egy unalmas pillanatunk sem volt. A fiatal Keith-nek csak néhány közeli rokona maradt. Sir Digby az egyik. Keith szertartásos nővére egy békaevőhöz ment feleségül, és még az életéért is aggódhatunk abban a Csatornán túli méhkasban. - Az özvegy hangja tovább zsongott, más emlékeket is idézett, de ezeknek már semmi közük sem volt a Saville-ekhez.

Amanda csak fél füllel figyelt. A tálaló órájára pillantott. Türelmetlenül várta, hogy Pamela csatlakozzék hozzájuk. Már fél óra is eltelt, vele együtt két nemzedék pletykája, míg végre a hallból meghallotta Pamela félénk lépteit

Amanda hátracsúsztotta a székét. Felállt, hogy megölelje a fiatalabb leányt.

- Egy örökkévalóságig pepecselsz! - kiáltotta. Hadd lássalak! - Kartávolságra eltartva tanulmányozta a barátnőjét. - Megszokott, boldog önmagadnak látszol, és ugyanolyan csinosnak. - Ahogy mondta, úgy is gondolta.

Pamela könnyedén meglökte, őzikeszemében jókedv és nevetés bujkált.

- Ne próbálj átejtetni! Láthatod, hogy a hajam sem a legdivatosabb, és a ruhám Matuzsálem korából való. Ez így is volt. De ha Pamela divatjamúlt ruhája kifakult is, az elragadó lányból olyan elevenség és boldogság sugárzott, hogy az mindent bearanyozott. - Waring Manorban nem tudsz mit csinálni, legfeljebb

hímezhetsz és ehetsz – mondta Pamela némi belenyugvó sóhajjal.

Az özvegy megköszörülte a torkát, és Pamela észrevette az asztalfőn ülő, picike alakot.

- Ambrosia dédnagynéni! - felkiáltott, és átölelte a roskatag hölgyet.

Az felemelte a lornyettjét.

- Kicsikém! Tudod jól, ez a ruha használhatatlan. Gyorsan összeállítunk számodra egy vadonatúj ruhatárat, csak aztán mutatkozhat a társaságban.

- Semmit sem változott, Lady Bowen. Látom, készen áll arra, hogy egy szempillantás alatt leharapja a fejem.

- Ül le, leányka, ne ugrálj, úgy körülöttem Ettől megfájdul a fejem. Egy pillanatra sem tévesztett meg az új bársonyszegélyed. Elfina mindig a fogához verte a garast, ha önmagán kívül másra kellett költenie. - Gúnyosan szorította ujjai közé az anyagot.

- Ne rémítsd meg Pamelát rögtön, ahogy meglátod. - Amanda kevés sikerrel figyelmeztette nagyanyját.

Pamela kacarászott.

Ne aggódj, Mandy, engem nem bánt Ambrosia dédnagynéni elégedetlensége. Enélkül az élet nem volna ugyanaz. - Szeretetteljes tekintetet vetett az öregasszonyra.

1 Neked mindig van a tarsolyodban egy kis kedvesség, Pam. De nincs szükségem hízelgésre. Már előre elhatároztam, hogy gavalléros ajándékot kapsz férjhezmeneteledkor. Csak azt remélem, hogy Elfina még életben lesz, hogy láthassa, mivel jókora örömmel figyelném megnyúlt arcát, amikor előállok a készpénzzel. - A nagyasszony már előre dörzsölte a kezét.

2 Pam, nagymama ugyanis arra készül, hogy még ebben a szezonban férjhez adjon egy megfelelő ifjú úrhoz feleségül - figyelmeztette Amanda.

2 Ó! - Lady Pamela üde, kerek arcán kényelmetlenség tükröződött, újra meg újra az asztalkendője sarkát göngyölgette.

Az idős hölgy csillapítóan intett.

- Nyitott kapukat döngetsz! Amandát is ugyanez a sors várja... Úgy értem, férjhez megy, még ha ehhez a hústorony Sir Digbyhez is.

Amanda megborzadt, nyílt tekintete nagyanyja fagyos pillantásával találkozott.

- Szerencsére nagykorú vagyok, nagymama - emlékeztette. - Nem kényszeríthetsz senkihez feleségül.

- Ah! Mit jelent ez? Ha nem mész férjhez, mit fogsz csinálni... és hová még? A Berkeley Square-re, a Bowen-házba? Meglehetősen boldognak látszottál, amikor felajánlottam, hogy ideköltözhetsz. Igen, úgy igyekeztél, mintha lángra. kapott volna az alsószoknyád - károgta az özvegy diadalittasan.

Amanda finom arca pírba borult.

- Tökéletes zsarnokká kezdesz válni, nagymama. Minden nappal egyre rosszabb lesz.

Nagyanyja felhorkant.

Csak ugrattalak. Mindketten foglaltak lesztek a segítségemmel, vagy legalábbis jegyben fogtok járni a szezon végére. Ne húzd fel az orrodát, Mandy; Sir Digby miatt, ő remek parti, még ha ott lapul is a dereka körül az a hústöbbllet.

- Minden valószínűség szerint rossz címre küldte a virágokat.

- Virágok? Milyen virágok? - Lady Pamela szeme elkerekedett.

Amanda elmondta a csokor történetét, eközben szemügyre vette Pamela gesztenyeszín hajából font, kissé komoly kontyát, hosszú szempilláit, egészségesen pirosuló arcát, rózsabimbó száját és hattyú nyakát. Noha magasabb volt Amandánál, Pamela, terjedelmes keblével mégis a puha, kicsi nő benyomását keltette. Édes arca leterítette a férfiakat.

- Ez a számtalan tennivaló határozottan elrémít. El sem tudom képzelni, hogy bírjam rá magamat, hogy kiálljak a táncparkettre, amikor mindenki engem bámul – sóhajtott Pamela.

- Nem megmondtam, Mandy, hogy ez egy libuska? - kérdezte az özvegy. - A szezon végén majd itt állok két hoppon maradt hárpiaival, hogy tönkretegyék az életemet.

- Ne is figyelj a nagymamára – nyugtatta a barátnőjét Amanda. - Gyere a szobámba, megmutatom a legújabb divatrajzokat. Az új vonalak elragadóak.

- A ruhatár, amire szüksége van, tönkretesz engem - zsémbelődött a nagyasszony. Félig zárt szemhéjai alól a fiatal nőkre meredt.

Lady Pamela felnevetett.

- Maga gúnyolódik velem, Ambrosia dédnagynéni, de akár abba is hagyhatja, hiszen maga hívott meg engem. Kénytelen elfogadni olyannak, amilyen vagyok.

- Te célhoz fogsz érni, libuska... te nagyon jól fogod csinálni - nevetgélt az idős hölgy, levegő után kapkodva. Ez utóbbi szavaknál nehézkesen felállt, megmarkolta a botját és elbaktatott a szobából.

- Felháborító - suttogta Amanda.

- Huha, most már tudom, mit érezhet a légy a nagyítóüveg alatt - Pamela halványan mosolygott.

- Ismerek olyan daliákat, akikről ismeretes, hogy meglapulnak a nagymama előtt. Tudod, ez a Bowenek fekete tekintete. De biztosítalak, hogy megfeleltél a szemlén.

Lady Pamela befejezte a reggelijét, és Amandával tartott a hálószobájába, ahol aztán kellemes órákat töltöttek a legújabb divat tanulmányozásával.

Listát készítettek a Pamelának szükséges dolgokról, és azt tervezték, hogy még aznap délután végiglátogatják a divatárusokat a Bond Streeten. Pamela Amandától kapott egy utcai ruhát és egy pár cipőt. Selyemszalagos, szalma főkötőben díszelgett, és Meg kíséretében a hölgyek útnak indultak a nagyasszony ódon, nyitott hintójában.

A tavaszi szél nyugtalanító illatokkal árasztotta el őket, az

utkákat szegélyező fákon csicseregtek és civakodtak a madarak. A kővel burkolt utcákon fogatok zsúfolódtak, és fürge, libériás inasok siettek a gyalogosok között, vitték az üzeneteket. Egy öleb, amit úrnője és szobalánya sétáltatott, minden elhaladó fogatot megugatott.

A Hill Street Berkeley Square-ré szélesedett, és a napfény az épületek világos homlokzatán játszadozott.

Amanda megmutatta a házat, amelyben apja lakott Lurlene-nel a másik oldalon, és Gunterst, a cukrászt. Megígérte Pamelának, hogy hazafelé betérnek hozzá, és megkóstolják különleges fagyaltjait.

A következő néhány nap ugyanúgy vásárlások és próbák között röppent el. Amanda elvitte a barátnőjét az Elgin Márványokhoz, azokhoz a görög szobrokhoz, amelyeket Lord Elgin hajózott be Angliába 1803-ban, majd megnézték a vadállatokat a Stranden levő Exeter Change-nél. Meglátogatták a hookhami könyvtárat, és megcsodálták Astley-ben a hosszú dombvonulatokat.

Két izgalmas londoni hét után Pamela legtöbb új ruhája elkészült, és haza is szállították a South Street-re. A szekrény tetején magasra halmozódtak a kalap- és cipődobozok, belül pedig a báli ruhák, utcai kosztümök, reggeli és délutáni öltözékek, gyapjú zekék és szőrmék sorakoztak.

Azonban a Lady Pamela számára kreált új ruhatár nem az egyetlen izgalmat jelentette azokban a hetekben Amanda számára.

Nap mint nap, egyre-növekvő értetlenséggel figyelte, amint Sir Digby illatos rózsái megtöltik a ház összes vázáját. Képtelen volt megérteni, hogy miért nem jött el a férfi egy reggeli vizitre. Türelmetlenül várta azt a pillanatot, amikor félreérthetetlenül közölheti vele, hogy érzelmét és pénzét hiába vesztegeti rá.

És ami még rosszabb, az özvegy egyre elgondolkozóbban figyelte minden egyes csokor érkezését. Ez, ebben Amanda biztos volt, azt jelentette, hogy nagyanyja szorgosan tervezgeti a stratégiákat, amellyel Sir Digbyt mihamarabb rábíthatja a házassági ajánlat megtételére.

Sir Digbyre a St. James Streeten levő barlangjában váratlanul egy idegroham tört rá. Hallott Amanda és Lord Saville között az operaházban lezajlott jelenetről és mivel a konfliktus minden formája érzékenyen érintette, azon tűnődött, vajon Saville választása helyes volt-e a menyasszonyjelöltet illetően.

Apatikusan erősítgette magát az ezüst csokoládétartó doboz bonbonjaival, és közben gyanakodva nézte az ablaknál álló unokaöccsét.

- Biztos vagy benne, hogy Miss Bowen ott lesz holnap éjjel a devonshire-i hercegnő bálján? - kérdezte fáradtan Sir Digby.

- Most mondom harmadszor, hogy Lurlene úgy informált... azon lamentált, hogy a jelenlétével a mostohalánya tönkreteszi az estét. Lurlene nem szereti eljátszani a gardedám szerepét. Szerinte öregíti.

- Még mindig ezt a tyúkeszű nőszemélyt kerülgeted? - kérdezte Sir Digby. - Azt hittem, öcskös, több eszed van ennél. Azelőtt soha sem tapasztaltam, hogy úgy viselkedsz, mint egy komplett idióta. De felteszem, hogy a megbolondult szív bárkiből hülyét csinálhat. Előbb vagy utóbb ráfázol.

Olyan mélabúsan szónokolt, hogy Lord Saville-ből kitört a vidámság.

- Elkámpicsorodtál? - A kezében levő ovális aranydobozkából felszippanzott egy csipetnyi burnótot. - Jobban éreznéd magad, ha kedélyesen megebédelnénk White-nál, kinyitnánk néhány palack clavetet, és aztán bekapcsolódnánk valami nyugodt kártyapartiba Brooksnál?

- Hmm, egy pont a javadra! Nincs jobb orvosság arra, mint hogy kimásszon az ember a rossz hangulatból, mintegy gondosan elkészített ebéd és egy baráti társaság. Fogadok, neked is hasznodra válna ez a fajta kúra, hogy végre meg szabadulj Lady Bowen iránt érzett beteges megszállottságodtól. - Sir Digby észrevette, hogy unokaöccse megmakacsolva előre tolja az állát. Párnás kezével reménytelenül legyintett. - Nincs szükséged a beleegyezésemre, ezt te is jól tudod. Vedd már észre magad, öcskös!

Miután egy hófehér asztalkendővel finnyásan letörölgette ujjairól a csokoládé nyomait, Sir Digby folytatta:

- Alaposan ravaszkodnod kell, ha az oltár elé akarsz cipelni Miss Amanda Bowennel... aki, melleleg nem is az a halk szavú leányzó, amit el akartál hitetni velem. Hallottam az operaházi csetepatéről. Úgy látszik, megbolondultam, hogy hallgatok rád.

E szavak közben nehézkesen kikecmergett kedvenc kényelmes karosszékéből, és az ajtó felé indult. Szorosan követte a kérlelhetetlen Lord Saville.

- Elismerem, bácsikám, hogy rosszul ítélt meg Miss Bowent. De már nem hagyhatod abba a széptevést.

- Elköteleztem magam, mikor az első csokrot elküldtem, és most azt kérem Istentől, hogy bár sohase tettem volna ilyen.

4. fejezet

A Piccadillyn, a Devonshire House báltermében a kandeláberekbe illesztett gyertyák százai meleg fényt sugároztak. A tágas teremben a *beau monde* elegáns ruházatú és frizurájú résztvevőinek társalgása halk áramlatokban zsongott. Drága ékszerek, fejékek, nyakláncok és nehéz selymek keltek versenyre a gyertyák ragyogásával.

Amanda egy aranyozott, póklábú széken ült a fal mellett, rákényszerülve Lurlene maliciózus fecsegésének elviselésére. Úgy tett, mintha figyelne. Kezei azokat az apró gyöngyöket

morzsolgatták, amelyek világoskék selyemruhájának elejét díszítették.

Mivel nagymama, eltekintve egy esetleges kártyapartitól, ritkán merészkedett ki este, Lurlene töltötte be a gardedám szerepét. Amanda becsukta a fülét mostohája fecsegése elől, és folyton a magas, kettős ajtót leste, amelyen át a vendégsereg folyama áramlott a bálterembe. Felesleges erőfeszítéssel szorongatta az elefántcsont és csirkebőr legyezőt, és bálcipős lába türelmetlenül dobolt a padlón.

Sir Digby és Lord Saville az utolsók között érkeztek, és Amanda türelmetlenül sóhajtott, ahogy a többiekhez csatlakoztak. Sir Digby úgy dőcögött előre, mint egy rozmár, és Amanda szeme rénszűkre szűkült a gyanútól, amikor a férfi felemelte lornyonját, és körülnézett a teremben. Végül élénk, kék szeme a lányra szegeződött.

Olyan kecses bókkal, amelyet csak testes alakja megengedhetett, a férfi tudomásul vette a lány jelenlétét. Amanda válaszul egy picit biccentett. A férfi meglehetősen zavartnak látszott. Idegesen huzigálta szűk, fehér mellényének a szélét. Szóadással záporozta a mellette álló márkot, és Amanda ugyancsak szeretne tudni mit is mond. Levette szemét nem kívánt csodálójáról, óvatosan elkerülte Lord Saville zöld szemét, noha elakadó lélegzettel vett tudomást a jelenlétéről.

Mikor a zene első hangjai betöltötték a termet, Lord Saville oldalba bökte Sir Digbyt.

- Gyerünk, öregem, itt az idő, hogy Miss Bowen tudására hozd érzelmeidet. Elküldted azt a rengeteg virágot, amivel mindenképpen jó benyomást tehettél rá. Ő bizonyosan türelmetlenül várja. Hogy elfogadhasa az indítványodat.

- Nem értek semmit az egészből - felelte Sir Digby savanyúan, de engedelmesen átcammogott a termen Amandához.

A párok már a parketten álltak a cotillionhoz, amikor meghajolt Amanda és Lurlene előtt. A gardedámhoz intézve szavait:

- Szeretném felkérni erre a táncra Miss Bowent, ha lehetséges.

Lurlene habozott, és lekicsinylően nézett Amandára.

- Senki más nem kérte még fel.

A bosszúság vékony vonala jelent meg Amanda elefántcsontszínű homlokán, a szemöldöke között. Úgy tett, mintha táncrendjét vizsgálná, amelyben számtalan kevés név szerepelt.

- Megtisztel - felelte hűvösen, és a férfinak nyújtotta a kezét. Tökéletesen jó alkalom lesz arra, hogy megkérje, szüntesse be szerelmi próbálkozásait, határozta el.

Amint elindultak, hogy elfoglalják helyüket a táncosok csoportjában, Sir Digby azt mormolta.

- Sohasem álmodtam, hogy idáig jutok... úgy értem, a táncolásig. Nem tartozik az erősségeim közé. -Arca bánatos redőkbe gyűrődött, és hirtelen megállt a táncparketten. Ejnye... nem

gondolja, hogy végigülhetnék ezt a dolgot? Félek, hogy rátaposnék a kecses lábacskaíra.

Amanda bólintott, és halvány mosolyra fakadt arra a gondolatra, hogy a zene ütemére Sir Digby körbedübörög a termen. Mindenesetre a feszélyezettség máris vörösbe borította a férfi arcát.

- Szívesen meginnék egy kis baracklikőrt, ha lenne olyan kedves, és hozna nekem - kérte Amanda kedvesen.

- Boldogan! - Túláradó megkönnyebbüléssel vezette Amandát az alkóvba egy hatalmas váza illatos sárgarózsától félig takart szófához. Szokatlan fürgeséggel útnak eredt, hogy elhozza a lánynak az italt. Néhány pillanat múlva vissza is tért.

Amanda ivott egy kortyot, és megszólalt.

- Megragadom az alkalmat, hogy megköszönjem a gyönyörű rózsákat. Az elmúlt napokban vártam, hogy felkeres otthon.

A férfi idegesen izgett-mozgott, és eredménytelenül keresgélte zsebeiben a tubákosszelencéjét. Elfelejtette, melyikbe is tette. Keith erről semmit sem szólt, gondolta, s a feje izgalmában cserbenhagyta.

- Látogatások? Ej... igen... persze. - Hatalmas zsebkendőjével törölgette izzadó homlokát.

Amanda elhatározta, hogy kisegíti szemmel látható kínládásából.

- Fogadok, szokatlan önnek, hogy udvaroljon egy hölgynek. - Mosolygott. Előző türelmetlensége hirtelen elszállt.

- Nem... igen, hát pokoli egy megpróbáltatás. - Gyászosan felsóhajtott. - Ugyan ki akarhat valaha is nyakába venni egy olyan alakot, mint én?

Amanda csilingelően nevetett.

- Valóban! - incselkedett vele, de látva elszontyolodott képét, gyöngéden megpaskolta legyezőjével a karját. - Ne vegye szó szerint! Pusztán csak tréfálkoztam! Határozott véleményem, hogy egy hölgy ennél még rosszabbat is elkövethet.

A férfi szemmel láthatólag felderült.

- Akkor tehát nincs ellenére az udvarlásom?

- Nem állítottam, hogy elfogadom... valójában nem kívánok férjhez menni magához, mint ahogyan máshoz sem, és nem is értettem, honnan vette az ötletet, hogy hódolatával engem vegyen célba. - A szemei szikráztak.

Az az átkozott Saville! Sir Digby szórakozott tekintete, a mennyezetet pásztázta, és legszívesebben a vakolatra festett kék égre repült volna.

- Óóó... hát én mindig csodáltam önt, Miss Bowen. - Hallhatóan mélyet sóhajtott, minden bátorságát összeszedte. - Egyáltalán nem értek az effajta játékokhoz, talán az lesz a legjobb, ha tiszta vizet öntök a pohárba! Nos, ahhoz, hogy az örökségem hátralevő részét megkaphassam, meg kell házasodnom. - Az arcán tökéletes vereség tükröződött. - Maga biztosan megutál engem emiatt az otromba manőverezésem miatt, Miss Bowen. Esküszöm,

könnyebb vörösen izzó szénben kotorászni, mint hölgyekkel kezdeni. - Az utolsó szavakat végtelen átérzéssel mondta.

- Értem... és én lettem volna a kijelölt hölgy? - Amanda hallatlanul jól szórakozott.

- Nos, őszintén szólva meggyőződése, hogy maga értékeesebb a többiekénél, Miss Bowen. Végül is, maga nem egy affektáló iskolás lány, és abból a kevésből, amit magáról tudok, úgy tűnik, hogy eszes fej trónol a nyakán. - Ez utóbbi pusztán feltételezés volt, mert eszébe jutott a lány szembeszállása Saville-jel az operában. Lopva rápillantott. Kissé megdöbbenett az, hogy lerítt a lány arcáról, hogy jól szórakozik. - Maga jót mulat rajtam.

- Szó sincs róla, Sir Digby. Hízolgó rám nézve, hogy megfelelő jelöltnek tekintett.

- Ó - jött a félszeg válasz. Megrántotta tömör vállát, majdnem elárulta, hogy, mindez Lord Saville ötlete volt. - Számítottam kegyetlen rendreutasítására. De úgy éreztem, hogy képtelen vagyok együtt élni azzal a tudattal, hogy a szenvedélyes csodálójának játszom meg magam. - Túl későn vette észre a rejtett sértést, ügyetlenül próbálta helyrehozni - Izé, amire gondolkodom ...

- Ne aggódjék, Sir Digby! Méltányolom az őszinteségét - segítette ki Amanda szívélyesen. - El sem viselném, hogy émelyítő vallomásokot hallgassak örök szerelemről, mikor jóformán nem is ismerjük egymást.

A férfi a száját biggyesztette.

- Ön engem szabályosan piszkos fráternek hisz, Miss Bowen, de biztosíthatom, ez a kis beszélgetés meggyőződött arról, hogy ön rendkívül értelmes teremtmény... ellentétben az új keletű híresztelésekkel.

A lány ajka megrándult.

- Úgy látszik, az operaházi viselkedésem életem végéig fog üldözni, de örülök, hogy ön, Sir Digby belátóan gondolkozik.

Barátságos csendben üldögéltek, míg csak Amanda egy csattanással össze nem csukta a legyezőjét. Sir Digby odanézett, magas gallérja majdnem kiverte a szemét, és meglehetősen feldúltan nézett Amandára.

- Ugye, nem engedi, hogy ez a mi kis csevegésünk közismertté váljon? - kérdezte elhaló hangon.

A lány gúnyos kegyetlenséggel meredt rá.

- Természetesen nem! Tökéletesen kelekótyának tart? .

- Egyáltalán nem - sietett a férfi megnyugtatni. - Valójában azt gondolom, hogy ön minden hamisság fölött áll... ha megbocsátja ezt a gyakorlatias kifejezést.

Tudomást sem véve a rászégeződő, könnyörgő tekintetről, Amanda elragadóan csengő nevetésben tört ki.

- Lord Saville biztosan nem osztja az ön elnéző véleményét, de hát ez más lapra tartozik. - A lány észrevette, hogy Sir Digby arca bíborvörös lesz, és szerette volna tudni az okát ennek a hirtelen támadt zavarnak. Elgondolkozva nézegette a szőnyeg

rózsáit.

- Sir. Digby, valóban elszánta magát, hogy még ebben a szezonban megházasodik?

A férfi megvonaglott az egyenes kérdés hallatán.

- Hát, hogy őszinte legyek, az esketési iratok egyre kevésbé tűnnek kíváncsnak ebben a tekintetben... örökség, vagy nincs örökség. - Eközben mellénye aranygombjait rángatta.

- Akkor egyetértünk, mert én is ugyanazt vallom. De van egy ajánlatom, amely mindkettőnknek hasznára volna.

A férfi szemei tágra nyíltak a meglepetéstől, aztán gyanakodva összeszűkültek.

- Nem, nem az a fajta ötlet, amire ön gondol, Sir Digby. Nem, ami az én fejemben forog, az teljesen ártatlan dolog.

Sir Digby még keményebben szorongatta a gombjait. Amanda rezzenéstelen arccal folytatta.

- Úgy tehetnénk, mintha romantikus kapcsolatba kezdenénk, s ez megszüntetné nagymama gyanakvását. - Egy pillanatra elhallgatott, és összehúzta a szemöldökét. - Hmm, de ez nem megoldás az ön dilemmájára.

Sir Digbynek eszébe jutott Lord Saville, aki őt ebbe a kényelmetlen helyzetbe hozta, és lelkesen válaszolt.

- Tudja, ez valóban ragyogó terv. Épp úgy megszabadít engem is egy bizonyos személy sürgetésétől. Nem hiszem, hogy nekem találták ki a házasság szentségét... legalábbis most nem. De azt nem bánom, ha sürgőldönnöm kell egy ilyen... öö... ő csinos teremtés körül, mint amilyen ön - tört ki belőle vakmerően. Az arca elvörösödött.

Amanda már majdnem feléje nyúlt, hogy kezet rázzon vele, mintha egy fogadást pecsételnének meg, de gyorsan magához tért ebből a hölgyhez nem illő óhajból. Ehelyett az arca elé tartotta szétnyitott legyezőjét. A levegőátforrósodott, égő viasz és a vágott virágok fűszeres illata terjengett benne.

Amanda úgy érezte magát, mintha győzelmet aratott volna. Körbe jártatta tekintetét a teremben, és meghökkenve vette észre, hogy a táncparkett túlsó végéből Lord Saville acélos tekintete töprengve részegeződik. A helyiség levegőjét hirtelen fullasztónak érezte, és szívesen kiment volna a teraszra, hogy elmeneküljön előle.

- Lord Saville rettentő dühösen bámul rám. Gondolom, valami rémes bosszút forral az operai viselkedésem miatt - szólalt meg Amanda.

Sir Digby megköszöri a torkát.

- Az unokaöcsémnek mindig meglehetősen vad természete volt, de biztos vagyok benne, hogy most egy csöppet sem törődik a maga... izé, sértéseivel.

Amanda egy pillanatra elfelejtette, hogy Sir Digby és Lord Saville közeli rokonok. A hangja a lehető legszárazabban hangzott, mikor megszólalt.

- Mondhatom, elég vakmerő. Biztosan kíváncsi... csak úgy, mint az egéztársaság... mi a csuda tart minket itt az alkóvban több mint egy fél órája. Ha nagymama itt volna, ő zavarná el magát, és lógó orral távozhatna.

- Isten őrizzen! - Sir Digby nehézkesen lekászálódott a szófáról. - Gondolom, Saville bolondot csinált saját magából a maga mostohamamája lábainál. Jobb lesz, ha visszakísérem magát az említett hölgy lovagjai körébe.

Amanda megújult érdeklődéssel nézett rá.

- Maga nem csatlakozik a Lurlene-hódolókhöz?

Sir Digby nem akart nyíltan beszélni, amivel elárulhatja utálatát, inkább valami általánosságot mondott, amint átkísérte Amandát a ragyogó parketten. Majd meghajolt előtte, és jó hangosan aziránt érdeklődött, hogy elviheti-e kocsikázni másnap a Hyde Parkba. A meghívást Amanda örömmel elfogadta.

Sir Digby elhagyta a báltermet, és a szomszédos szalonban leült a kártyaasztalhoz. Amanda a megbeszélésük eredményének örült. Ez megvédi, legalábbis időlegesen, nagymama fárasztó terveitől.

Öröme rövid életű volt, mivel Lord Saville csatlakozott a Lurlene körül egyre növekvő társasághoz. Igaz, hogy csak a kör szélén őgylgett, de Amanda legnagyobb meglepetésére nem imádata csodás tárgyán, hanem még mindig rajta legeltette a szemét. Bátran a férfi szemébe nézett. Arckifejezése elutasító vonásokat öltött.

A férfi estélyiben volt, selyemnadrágot, fekete frakkot viselt. Nyakkendője hibátlan redőiben gyémánt csillogott, haját fénylő fűrtökbe fésülte.

- Bocsásson meg, Miss Bowen. Ha a tekintete ölni tudna, én már elnyúlva feküdnék a padlón... kilehelve a lelkemet. - Örögi mosoly játszott az arcán. - Alázatosan abban reménykedtem, hogy nekem adja ezt a táncot, ha ugyan el nem ígérte már.

Meglepő gyorsasággal csípte el a táncrendet, amely egy szalagon függött Amanda karján. A lány felháborodása közepette beírta a nevét a megfelelő helyre, és megszólalt:

- Most már rendben?!

Amanda meg sem tudott szólalni. Érezte, hogy nem ura a helyzetnek. Kábán figyelte, ahogy a férfi megfogja merev ujjait, és elhúzza a Lurlene körüli társaságtól.

- Mindenekfölött arcátlan - kezdte a lány.

Amanda megsemmisítő pillantást vetett rá, aztán engedett a férfiujjak gyengéd érintésének a derekán, amint a valcerhez készülődve átölelték. Hacsak nem rendez botrányos jelenetet, nem menekülhet a férfi nem kívánt közelségétől.

Amint körbeforgatta a parketton, el kellett ismernie, hogy sántítása ellenére remek táncos a férfi. A varázslatos zene magával ragadta Amandát. Felháborodása lassan átadta helyét annak a csodálatos örömmel, hogy tökéletes harmóniában mozog a

táncosával. Mintha egy magasban repülő, hullámozó fellegre emelte volna fel a férfi, oda, ahol nem érinthette más, csak a tánc varázsa. A férfi erős karjai biztosan tartották. Átengedhette magát a lebegés kábulatának, és boldogság öntötte el, amikor a férfi komor arcába nézett. Közelsége és férfias illata megbabonázták érzékeit. Most annyira másnak látszott, füstszerű szeme majdnem gyöngéden nézte felhevült arcát. Nem várt előérzet sajgult belé, és felkavarta egész lényét. Saville izmos válla vágyakat keltett benne. Szerette volna megérinteni a tarkóján göndörödő fürtjeit. Ujjai a férfi puha kabátanyagába mélyedtek.

- Mindig azt hittem, Miss Bowen, hogy az ön szeme fekete, de most látom, hogy tévedtem...sötétkéék bársonyfekete sugarakkal - mormolta *sotto voce**. (**halk hangon*)

Saville tüzes suttogásától és az arcát érő leheletétől kábultan, Amanda szakított szokásos tartózkodásával.

- De én nem tévedtem az ön szürkés-smaragd zöld szemét illetően, milord. - Saját hangját olyan távolinak hallotta. Valóban ő suttogta ezeket a szenvedélyes szavakat?

Figyelte a férfi szeme sarkában a vékony ráncokat; felfelé kunkorodó, fekete, majdnem nőies szempilláját, a veszedelmesen vad, érzéki ajkakat, amelyeket hirtelen csókolni vágyott. Szögletes, makacs álla észre térítette.

Izgalmában szinte megbénult a nyelve. Lassan észrevette maga körül a világot, látta a vendégek méricskélő tekintetét, hallotta az izgatott hangokat. Egy pillanatra hatalmába kerítette a pánik.

- És kék fények villognak a hajában... feltűnően szokatlan egy brit hölgnél.

- Nincs hozzá joga, hogy a színeimet olyan tüzetesen részletezze, milord – vágta rá Amanda újra meglelt biztonságával. – Megfeledeznek magáról.

Saville karja keményebben fogta a lány derekát, szája szarkasztikusan legörbült.

- A társadalmi szokásokat oda kívánom, ahol a bors terem! Eddig még nem fordítottam időt arra, hogy közelebből megnézzem, de most látom, hogy a szeme nem illik a gonosz nyelvéhez. Csípős beszéde jól elfedi szenvedélyes természetét...de a szem sohasem hazudik, és ha nem állnék ilyen közel...

- Milord! Hogy mer ilyen botrányos képtelenségeket mondani? Saville halkán nevetett.

- Meggyőződése, hogy nagyon is tisztában van azzal, hogy engem olyan elvetemült fickónak ismernek, aki sohasem törődik a szabályokkal. Maga titokban ismeri a rólam szóló összes mocskos pletykát.

Amanda kényelmetlenül érezte magát. Alig várta, hogy véget érjen a tánc. Vadul kutatott valami éles válasz után, hogy palástolja a zavarát, és végül kirobbant: - Meglehetősen nagy véleménye lehet önmagáról, ha azt gondolja, hogy az emberek másról sem

beszélnek, mint önről.

Mikor ezzel nem sikerült provokálnia, hozzáfűzte: - Amellett elég goromba dolog feltételezni, Lord Saville, hogy én meghallgatom a pletykákat.

A férfi halkan nevetett, visszafojtott hangját csak a lány fülének szánta.

- A szenteskedés nem áll jól magának, Miss Bowen. Kivétel nélkül mindenki részt vesz a pletykálkodásban.

- Én szívesebben hiszek a saját szememnek - vágott vissza Amanda, és megpróbált kitekergőzni a férfi egyre szorosabb öleléséből. - És ha megpróbál zavarba hozni, akkor kérem, ebben a szent pillanatban hagyja abba, mert engem ez nem szórakoztat. Mit csinál...?

A feje szédült, ahogy a férfi szélesebben magával ragadta: egy cserepes pálma takarta kétszárnyú ajtó vezetett a teraszra.

- Azonnal engedjen el!

De mielőtt kitéphette volna magát a szorításából, Saville kiforgott vele a teraszra. Teljes hosszában végigkeringőzték a kikövezett teraszt.

- Fél, Miss Bowen? - A lord goromba hangját Amanda sértőnek érezte. - Az után, hogy megsemmisítően leégetett az operában, azt gondoltam, semmi sem tudja Önt megijeszteni.

A férfi melle simogatóan ért a nyakához, idegeiben végigvágatott az izgalom.

- Hogy merészel! Minden komisz viselkedése közül... ez...- Reszkető hangja elárulta mennyire, feldúlt.

Saville egy hirtelen fordulattal elengedte, és a kovácsoltvas korláthoz támaszkodott.

- Na, most visszaroohan, és mindenkinek elpanaszolja botrányos viselkedésemet?

Amanda visszatartotta a lélegzetét, kezeit az oldala mellett ökölbe szorította, a keblét harag dagasztotta.

A halvány holdfénynél látta Saville keserűen lefelé görbülő száját, ahogy csendben figyelte őt.

- Nos?

Az egyetlen szó korbácsütésként hatott a lány idegeire.

- Azt hiszem, hogy ön a legönzőbb, pökhendi alak a világon. És ha azt képzelem, hogy egy buta liba vagyok, készen arra, hogy még a földet is megcsókoljam, amin maga sétál, akkor elviselhetetlenül öntelt is.

Reszketett, de főleg attól a szenvedélyes reagálástól, amit a férfi érintése váltott ki belőle. Bőre még bizseregve emlékezett.

- Miért nem csatlakozik Lurlene udvarához, és hagy nekem békét - rögtönözte.

-Ó! Maga tehát kifogásolja szerelmi bonyodalmamat Lady Bowennel? - A lord nevetése ingerelte a lányt. - Talán ezután az ön lábai előtt hódolok. Én fogom csókolni a földet, melyre maga lép... vagy talán azt az őrzítő száját.

- Arca kihívó mosolyra húzódott, átfogta a lány derekát, és keményen magához húzta.

A lány egész testén érezte a férfi ráfeszülő izmait. Lélegzete a lány puha ajkát kísértette.

- Olyan a színe, mint az érett cseresznyéé, és én nagyon szeretem a cseresznyét.

Mielőtt Amanda észbe kapott volna, mi is történik vele, a férfi szája megtalálta az övét. Nyelvét olyan erővel préselte keresztül fogai védőbástyáján, hogy forró izgalmat keltett benne. Saville szorosan átfogta karcsú testét, és Amanda minden akaratereje semmivé oszlott, képtelen volt ellökni magától.

A lányt megijesztette az a felismerés, hogy ő ezt valójában nem akarja. Az erőteljes férfitest olyan helyeken érintette, ahol még soha férfi nem ért hozzá, és partnere izgató illata arra kényszerítette, hogy elfeledkezzék úri neveltetéséről; szégyentelenül csüngött rajta, és ujjával tarkóján borzolgatta a férfi göndör fürtjeit.

Lord Saville halkan felnyögött, amikor végül elvette száját a lányéről, és forrón a hajába suttogta.

- Olyan tüzes és olyan édes... ez messze a legédesebb cseresznye, amit valaha is megízleltem - suttogta.

A lány összeszedte magát.

- Mondhatom, ez aztán hatalmas bók olyan valakitől, aki már mindenfajta gyümölcsöt megízlelt.

- Drága Miss Bowenem kötekedett Saville - maga mindig megtalálja a legbántóbb, legkellemetlenebb fordulatot, de hát maga már hozzászokhatott a világ dolgaihoz, olyan sok londoni évad után. Őszintén meglep, hogy még egy úr sem tartott önre igényt.

Ez már majdnem sértésszámba ment, és újraélesztette a lány lecsillapult mérgét. .

- Ehhez semmi köze, milord! És most, ha egyetért, engedjen el, mielőtt segítségért kiáltok.

- Ó! És hová lesz akkor a hírneve, Miss Bowen? Maga most legkevesebb húsz percet töltött egy fellengzős tudatlannak a karjaiban...vagy nem pontosan ezzel a jelzővel illetett az Operaházban?

- Óóó, maga... maga...

A férfi halk hangja vágott, mint a jég.

- Nehogy elkapassa magát, Miss Bowen. Meg vagyok döbbenve, amikor azt látom, hogy ilyen szenvedélyes száj olyan hebehurgya nyelvet takar. Remélem, most megtanult valami fontosat: a jövőben jobban kell támaszkodnia a magában rejlő édességre.

- Hogy merészeli... - de Amanda már csak Saville hátának beszélt. - Gazember! - kiáltott utána. A megalázottságtól és dühtől csakúgy égett az arca. Legszívesebben az arcába vágott volna. De a férfi már eltűnt, bicegő léptei visszahangoztak a teraszon.

5. fejezet

- Te hülye! - szidta magát Lord Saville. - Tönkre kellett tenned mindent? - A hálósobájában letépte magáról elegáns esélyi öltözkét, s a legközelebbi székre dobta. A komódra halmozott ruha- és hajkefék fölötti tükörben saját arcára meredt. Megöregedett a Lurlene-nel történő sorsdöntő nap óta, ami nem volt meglepő, tekintve...

Káromkodva lerángatta az ingét, közben majdnem elvesztette az egyensúlyát. Felnyögött, fájdalmas szúrás nyilallt a lábába. A kín megizzasztotta a homlokát. Leroskadt az ágy végébe. Sajgó sípcsontját dörzsölgetve ráébredt: élete végéig ezzel kell már élnie. A felismerés és a fájdalom a reménytelenség könnyeit csalta a szemébe.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy észre sem vette: a felkelő Nap narancsszínre festi a fellegeket a londoni házak fölötti horizonton. Térdnadrágját lehúzta, és végignyúlt az ágyán. Ahogy lehunyta a szemét, Amanda felháborodott arca jelent meg előtte. Ma éjjel majdnem tönkretette Dig lehetőségét a boldog házasságra. - Hogy tehetted ezt? - mormolta belemerülve a bűntudat tengerébe. Miért csókolta meg Miss Bowent? Megtorlásnak szánta azért a sértésért, amit szenvedett az operában... vagy valami más, valami, amit nem is sejtett, amikor tanulmányozta őt, az asszonyt, akit Digby feleségének szánt?

És még hozzá nemcsak ez, hanem még táncolnia is kellett. Lábsérülése óta nem táncolt. Keserűség küzdött benne a szomorúsággal. Mióta eltört a lába, már nem volt a régi. Holnaptól kezdve az a cél vezeti, hogy keményen megtorolja a szenvedését. Meg kell tennie, ha valaha is békességben akar élni önmagával. Elkecsereglettség lett úrrá rajta, mintha szükség lenne rá, hogy saját magáért bosszút álljon az egész világon.

Hogy elűzze az egyre nyomasztóbbá váló sötét gondolatait, erősen megrázta a fejét, és a párnába fúrta az arcát. Mélyen aludt néhány óra hosszat. Nem hallotta a Grosvenor Square-en csattogó kocsikerekeket, hangos kiáltásokat, ahogy egyre telt a reggel.

Lumley, Saville inasa, diszkréten köhintett az ágy lábánál. - Azt hiszem, itt a borotválkozás ideje, milord. Megmelegítem a vizet.

A márki ködös tekintettel meredt az inasára.

- Máris? Nem vettem észre az idő múlását. - Felkelt, kinyújtózta merev tagjait és rábízta magát a komornyik gondjaira. Átfutott rajta az emlékezés izgalma. Végre kezd valamit a fájdalmával. A mai nap az új kezdet napja.

Simára borotválva, és két csésze erős kávéból felfrissülve Lord Saville útnak eredt. Érezte a ragyogó tavaszi napfényt, és nem vett tudomást a lábfájdalomról. Gyalog sétált néhány háztömbnyit. A Grosvenor Street és a Bond Street sarkán intett egy bérkocsinak, es

elvitette magát a Ludgate Hillre, a divatos ékszerészekhez, a Rundell, Bridge és Rundell cégekhez, hogy megtegye az első lépéseket terve végső megvalósításához.

Mivel Sir Digbyből hiányzott az az erő, hogy maga hajtsa kétkerekű kocsiját a parkban, a bál utáni délutánon autóval ment Amandáért. Nyitott kocsi volt, lágy, párnázott ülésekkel, amelyekben, kényelmesen ülve cseveghettek.

A divatos ötórai időpontban a Hyde Park homokos útjait ellepték a legkülönbébb hintók: kétkerekű kocsik zárt kétüléssel, fedeles, és együléssel, nyitott hintók. Fiatal ménnek mutatták be a telivérek kényelmes lépéseit, ezzel is növelve az általános kavarodást.

Mivel szokatlanul meleg volt, a rügyező fák gyorsan levelet bontottak, az utakat szegélyező fákra finom, zöld fátyol borult. A többnyire vörös és sárga tulipánok virágba borultak, és színorgiájukkal pompáztak. Amanda meg is jegyezte, milyen gyönyörű a park.

- Igen. Mondhatom, hogy a tavasz a kedvenc évszakom – fűzte hozzá Sir Digby. – Rendkívül kellemes a szabadban. – Elismerően pislogott a lányra. – Örülök, hogy ilyen jól megértjük egymást, Miss Bowen. Nehéz tehát szabadítani. – A mindig keze ügyében, lévő zsebkendőjével letörölte gyöngyöző homlokát.

- Én is így gondolom, de... jut eszembe... mégis van egy kis probléma. A mi megegyezésünk hogyan segíti magát az örökséghez?

A férfi feszengett.

- Miután alaposan megvizsgáltam a lelkiismeretemet, arra az elhatározásra jutottam, hogy inkább lefaragok a kiadásaimból, mintsem egész életemre olyan nőhöz legyenek kötve, aki azzal tölti a napjait, hogy megváltoztassa az... ízét, étkezési szokásaimat. – Gyöngéden megpaskolta a pocakját. – Bocsásson meg az őszinteségemért, de azt akarom, hogy ismerje meg az igazságot. – Némi ijedelem tükröződött az arcán. – Remélem, nem változtatta meg máris a véleményét a mi kis megegyezésünkről?

Amanda vonásait mosoly lágyította meg.

- Nem, egyáltalán nem. Ami azt illeti, a leghatározottabban ragaszkodom hozzá, hogy ugyanígy folytassuk. Számítok rá, hogy megsimogatja a kezemet, és megrészegülten néz rám, különösen, ha nagymama jelen van, hogy meggyőzze őt szerelméről. Elhatározta, hogy ebben a szezonban férjhez ad, és elborzadok arra a gondolatra, hogy rám szózat egy szerencsétlen úriembert. – Kacagott. – Természetesen, egyedül csak mi ketten ismerjük a dolgok valódi állását. Könnyű lesz megőrizni a titkot, és bízhat bennem, hogy elhagyom magát a szezon végén.

A férfi szeme kissé zavartan nagyra nyílt az őszinte szavak hallatán, de ahogy Amanda rámosolygott, azonnal összeszedte magát, és bágyadtan integetett egy arra haladó ismerősnek.

- Az udvarlás fene unalmas dolog, de hatékony fortély. Az ön észjárása Miss Bowen meglehetősen fondorlatos. – Majdnem

ijedtnék látszott, mintha kételkedne az ilyesfajta jellemvonás értékében.

- Azt hiszem, mindenkinek, még a nőknek is használniuk kellene a fejüket, ily módon teremtvé meg egy jobb világot.

A férfi hitetlenkedve bámult rá.

- Biztos vagyok benne, ez meglehetősen különös szemlélet.

A mellettük elhaladó kocsik utasai kíváncsi pillantásokat vetettek rájuk, a levegő tele volt találgatásokkal. Jól ismerve a közönségüket, Amanda folyamatosan jókedvű mosolyt erőltetett magára, gyakorta előrehajolt, és a legyezőjével Sir Digby karjára paskolt. A férfi küszködött, hogy arcán állandósítsa a szerelmes mosolyt, de izzadó homlokához kellett emelnie ismételten zsebkendőjét.

Amandát izgatta, nem követett-e el hibát, hogy a félénk férfit becselezte, de most már túl késő volt, hogy abbahagyják.

Gondolatai egyre a Lord Saville-jel történt előző esti affér körül forogtak. A csók emléke kínozza az eszét, de a szívét zakatolásra készítette. A trappoló lovak ritmikus zaja, az örömteli tavaszi zsongás és a napfényes délután sem tudta száműzni a gyötrelmet, amely azóta kísértette, mióta Lord Saville otthagya a Devonshire House teraszán. Csak a jólneveltsége tartotta vissza, nehogy kimutassa a lelkében kavargó zavart.

3 A jövő héten nagymama bált készül adni, hogy bemutassa Lady Pamela Waringet, legdrágább, barátnőmet. Biztos vagyok benne, maga is kap meghívót, Sir Digby. - Eszébe jutott, hogy Pamela mennyire imádja a hasát, és hozzátette: - Azt hiszem, maga kedvelni fogja őt.

- Én nemigen futkosok a szoknyák után, Miss Bowen... ha megbocsájtja ezt a kifejezést. - Sir Digby a gallérjáig elvörösödött. Amanda némi sajnálkozást érzett iránta, de ezt az érzést elfújta egy árnyék, ami, s ez nem a napernyője volt, hirtelen eltakarta előle napot.

- Ó, Saville! - kiáltott fel Sir Digby vidáman. Húsos ajkán megkönnyebbült mosoly reszketett, hogy végre megszabadul az udvarias fecsegés félelmetes sivárságától.

Amanda tekintete kínzója sötét, csinos arcára tévedt. Vadul vert a szíve, és a férfi szuggesztív tekintete beléfojtotta a lélegzetét. Szeretett volna megfizetni a bálon ért gorombaságért, szeretne volna semmibe venni a férfit, vagy egy csípős megjegyzést tenni, de képtelen volt megszólalni.

- Miss Bowen, remélem, hogy remek egészségben van a tegnapi, késő esti Devonshire House-i bál után. Fogadok, hogy minden tánca foglalt volt, miután eljöttem - mondta Saville gúnyos meghajlással. A ménje, egy almásszürke, oldalt ugrott. Egy pillanatra elvonta gazdája zöld tekintetét Amandáról. A lord hamarosan, megfékezte a lovat. Amanda nyugalmat erőltetett magára.

- Kétlem, hogy a saját érdekének kellene betudnia, hogy nem

árultam petrezselymet - felelte jeges hangon a lány. Napernyőjével eltakarta arcát a férfi fürkésző tekintete elől.

Lord Saville szívből nevetett.

- Nem vadászom érdemekre. Remélem, legalább annyira élvezte a valcerünket, mint én.

Sir Digby tekintete egyikükről a másikra ugrott.

- Öcskös, te táncoltál tegnap éjjel Miss Bowennel? - Mikor Saville igenlően biccentett, Dig folytatta. - De hiszen te sohasem táncolsz.

A... izé... lábad. - Meglepetésében elkerekedett a szeme.

Amanda észrevette, hogy kísérője örült unokaöccse váratlan megjelenésének, de amint az értetlenség közékük furakodott, Sir Digby arcán elképedés tükröződött.

Mosoly bujkált Lord Saville szája szögletében.

- Ki kellett elégítenem Miss Bowen iránti érdeklődésemet. Te is olyan remekül érezted magad a társaságában, a Devonshire House-i alkóvban, bátyám.

Sir Digby idegesen fészkelődött, lázasan köszörülte a torkát, mintha képtelen lenne ezen a komplikált helyzeten úrrá lenni.

- Igen, jól éreztem... jól érzem - mormolta.

- Azt hiszem, Sir Digby, hogy Lord Saville nincs önnel egy véleményen, de hát ahogy esik, úgy puffan - szólalt meg Amanda lenéző hangsúllyal. Aztán lesújtó pillantást vetett Lord Saville-re. - Nemigen tudom mire vélni az ön hirtelen kelt érdeklődését szerény személyem iránt.

Lord Saville halkán nevetett, hangja váratlanul melegen csengett.

- Szerény, Miss Bowen? Ennek a csodálatra méltó tulajdonságnak még a nyomát sem tudtam felfedezni az ön jellemében.

- Eszébe ötlött már valaha is, hogy több dolog lehet, ami szemmel nem látható - parírozott a lány. Teste megfeszült a tolakodó ellenkezéstől. Nem fogja engedni, hogy a férfi vonzereje megpuhítsa! - Úgy tűnik, ön a gyors ítélkezést kedveli.

- Elég ijesztő gondolat! Aláássa az önbizalmamat. - Még mindig mosolygott. - Ön szabályosan tökfeknek tart engem.

Amanda nem tudta megakadályozni, hogy a szája sarkában meg ne jelenjék egy kis mosoly. Ellenállása vonakodva olvadozott a férfi szuggesztív vonzerejének hatására.

- Nem feltételezem, hogy maga törődik a véleményemmel.

- Csupán kíváncsiság. - A férfi összehúzott szemmel nézett rá.

- Tökfej? Nem. Azt hiszem, maga egy... fellengzős, együgyű lény - felelte nyugodtan Amanda, mosolyát legyezője mögé rejtve.

- Rendreutasítása halálos sebet ejt rajtam vágott vissza a férfi, kezét tragikus mozdulattal téve a szívére.

- Öcskös, hagyd már abba ezt az összevissza szövegelést! - szólalt meg Sir Digby ingerülten. Pírban égő bőrét törölgette, és ideges pillantásokat vetett Amandára.

A hintó nyugodtan haladt tovább, Lord Saville paripája

kényelmesen lépkedett velük. A márkí ragyogóan festett palackzöld, nagy óngombos lovaglókabátjában, fehér szarvasbőr pantallóban és a hesseni csizmában. Széles hódász kalapjának karimája árnyékolta szeme veszedelmes csillogását.

Sir Digby üdvözölte Lord „Pudli” Byng-et, aki maga hajtotta együléses hintóját, az ülésen mellette ült pudlija. Amint Sir Digby sétabotját erélyesen a kocsis hátába bökte, a hintó megállt. Világos volt, hogy menedéket keres Amanda és Lord Saville közti forrongó feszültség miatt. Sir Digby kihajolt a kocsi oldalának dőlve, hogy barátjával szót váltson.

Lord Saville eközben egyfolytában bámulta Amandát, aki idegesen csavargatta napernyője fogantyúját. - Úgy találom, a rendreutasítás egészen helyénvaló volt - mormolta Amanda. - Mindenesetre a maga viselkedése a bálban, aligha méltó egy gentlemanhez.

- Csupán saját kalóztermészetemnek engedtem - válaszolta a férfi, miközben nem tudta szája rángatózását megállítani. Látva a lány gyanakvását, hozzáfűzte: - Takarékoskodjon a vitriollal, Miss Bowen... én csak ugratom magát.

- Hogy maga milyen kedves! Ha azt hiszi, hogy bele tud rángatni, hogy elveszítem az önuralmam, túl sokat képzelsz magáról - vágott vissza a lány maró kedvességgel. - Amellett egy pillanatig sem hiszem, hogy ön annyira rossz lenne, mint amilyennek mutatja magát. - Gondolatai valójában az ellenkezőjét sugallták.

Száraz nevetés hagyta el a férfit.

- Touché*, Miss Bowen. Elismerem, arra számítottam, hogy a tegnap éjszakai csók miatt keresztülnéz rajtam. (*találat)

- Egyetlen csók miatt? - kérdezte a lány, óvatosan megvetővé színezve hangját. Alig leplezhető remegés futott át rajta. Sohasem fogja bevallani, mennyire feldúlta érzékeit Saville csókja.

A férfi tekintetében pajkosság bujkált, és Amanda kissé kényelmetlenül érezte magát.

- Gondolom, ön nagy tapasztalattal bír a csókolózás művészetében, Miss Bowen.

Amanda fohászkodott, hogy a lángolás, amely egész testét elárasztotta, ne borítsa pírba az arcát, de hiába imádkozott. Elfordította a tekintetét, és azt mormolta:

- Elég otromba dolog feltételezni, hogy könnyű erkölcsöm miatt örömet lelek egy tilos csókban.

- Biztos vagyok benne, hogy udvarlóí kísértésbe estek ajka édes vonalától. - Halk hangja bársonyosan simogatta a lány érzékeit. - Aminthogy én is kísértésbe estem a múlt éjjel.

- És maga besorolt a többi esete közé? Úgy látom, az udvariasság és a tapintat, nem tartozik a legerősebb erényei közé - érvelt a lány. - Egy bivalycsorda kíméletesebben bánt volna velem.

A lány reménykedett, hogy válasza a férfi elevenébe talált, s a férfi következő szavai megerősítették a gyanúját.

- Mennyire igazam volt, mikor a maga jellemét az özvegy Lady Bowenéhez hasonlítottam. Magából előtűnik az örökölt, könnyörtelen őszinteség, ami azért ijesztő egy előkelő, ifjú hölgyben.

- Senki sem panaszkodott még emiatt - felelte a lány. Közben vigyázott, hogy a hangja közömbös maradjon. - Amellett nálam amilyen - az adjonisten, olyan a fogadjisten. - Úgy zakatolt a szíve a bordái között, hogy biztosra vette, Saville is hallja. - Mellesleg nem emlékszem, hogy kikértem volna a véleményét.

A férfi arcán széles mosoly jelent meg.

- Ebben a pillanatban maga egyszerűen makacs. Ennyire sérti a megjegyzésem, Miss Bowen? Képtelen elviselni az őszinte választ? Első találkozásunk óta az őszinteség híveinek mutatkoztunk, még akkor is, ha kellemetlen volt.

- Én szeretem az őszinteséget, de az Ön, szavai szüntelen rejtett nyilakkal sértenek.

- Ó! Az ön nyilai talán nem sértenek engem?

A feszült csendben csak úgy szikrázott a levegő közöttük.

Amanda szívesen felnyársalta volna az ernyőjével.

- Nem óhajtok erre válaszolni. És a legkevésebbé sem óhajtom folytatni a társalgást olyasvalakivel, akinek egyetlen célja, hogy feldühítsen, és tönkretegye ezt a gyönyörű délutánt.

- Rendkívül felemelőnek találom a mi kis szóbeli edzésünket, Miss Bowen. - Ragyogó mosolya megdobbantotta a lány szívét.

- Maga keres egy áldozatot, akivel szembeszállhat, aztán örömeire szolgál, ha szenvedni látja. Nem lepett meg. - Szemében harag lángolt, és alig bírt nyugodtan ülve maradni. - Ez az igazi ok, amiért arra vállalkozott, hogy aláaknázza apám Lady Bowennel kötött házasságát?

Hirtelen valószínűtlennek tűnt, hogy valaha is mosoly lágyította meg Lord Saville vonásait, amint fenyegetően elsötétült az arca.

- Maga csuda erényes kis fruska, nem igaz? - A hangja eltompult a dühtől. - Világos, hogy valójában fogalma sincs a Lady Bowennel való kapcsolatokról, úgyhogy kíméljen meg a szertartásos kioktatástól. És ha képtelen egy kis ugratást elviselni, előre megmondom, igazán sivár jövőnek néz elébe.

Ezzel a kis szónoklattal megrántotta a kantárt, körbetáncoltatta paripáját, és kesztyűs kezével vadul megmarkolta a szíjat.

- Isten önnel, Miss Bowen.

- Neveletlen! - kiáltott utána a lány elcsukló hangon.

Indulatában szájához emelte csipkés zsebkendőjét. Küszködött, hogy visszanyerje nyugalma. Hogy fel tudta mindig bosszantani! Milyen gyorsan leolvadt róla a valódi hölgy halk beszédű illedelmessége, ahogy egy férfi árnyéka ráesett. És még hozzá milyen férfi! És ő! Ő egy ördög!

Még egy utolsó, rejtett pillantást vetett a háta mögé. Lord Saville levágtatott a gyepe, miközben lova hatalmas felhőt kavart.

Amanda bezárva fülét a paripa halkuló patkócsattogásának visszhangja előtt, nagyot nyelt. Küszködött a szemét elhomályosító

könnyekkel. Zakatoló szívére szorította a kezét. Alig érzékelte, hogy a hintó elindult.

- Jóságos Isten! Mit mondott az unokaöcsém, ami ilyen bánatossá tette a szemét, a gyönyörű tekintetét, Miss Amanda? - Sir Digby kérdezte ezt, őszinte együttérzéssel tekintve a lányra. Ökölbe szorította a kezét. - Ha itt lenne, leütném.

Amanda halványan mosolygott.

- Mi csak összevissza fecsegtünk. A legkevésbé sem számít.

- Lord Saville mindig híres volt éles nyelvéről és szenvedélyes modoráról. Állandóan figyelmeztettem, hogy legyen óvatosabb... összevissza vagdalkozik, mintha kergetnék. Nem ügyel arra, hogy megbánthat valakit. - Sir Digby morgott. - Követelni fogom, hogy kérjen bocsánatot magától!

Amanda új barátja haragos arcába nézett.

- Ne bosszankodjék, Sir Digby. Megvallom, hogy a vitánk részben az én hibám. Azzal vádoltam, hogy' apám és Lady Bowen közé áll. - Sóhajtvá vallotta be. - Nem tudom, miért ... miért nem tudtam megfékezni a nyelvemet. Lord Saville tulajdonképpen csak rendre utasított, minthogy az ő cselekedetei nem tartoznak rám.

Sir Digby nem egészen érthetően, beledörmögött valamit extravagáns nyakkendőjébe. Erősen kipirult, mintha a délután utolsó sugarai keresztültűztek volna magas kalapján.

- Sokszor szóba hoztam már ezt a húzd meg, ereszd meg ügyet az ön mostohájával, de senkire nem hallgat. Sohasem árulta el, hogy, miért ejtette őt a hölgy. Ne bosszankodjék miatta, Miss Amanda. Biztos vagyok benne, az apja eléggé férfi ahhoz, hogy az öcsémet kordában tartsa.

A lány hallgatta, és szeretett volna hinni neki. Mégis, nem tehetett róla, de elöntötte az aggodalom, arra a gondolatra, hogy jóindulatú apja szívét Lurlene a szívtelen Saville segítségével összetöri.

- Imádkozom, hogy igaza legyen, Sir Digby.

A férfi most már halkabban folytatta.

- Fogadok, hogy nem fog nekem hinni, amikor azt mondom, Lord Saville minden gőgös keménysége mellett nagyon tisztességes fickó. De persze, ezt az oldalát kevesen ismerik. Mióta Lurlene felbontotta az eljegyzésüket, elviselhetetlenebb. - Sir Digby zavartan babrálta a mandzsettáját. Nyilvánvalóan kínosan érintette, hogy családi problémákról beszélt a lánynak.

- Ő még nem mutatta ki előttem a finomabb oldalát, Sir Digby, és őszintén szólva, nem is érdekel, ha soha nem is teszi. De ne törődjünk ezzel, töltsük kellemesen el azt az időt, ami még hátra van ebből a gyönyörű délutánból.

- Igaza van, természetesen. El fogom intézni, hogy ne jöjjön el Lady Pamela bemutatkozó báljára. Gondolom, a mostohája ott lesz.

- Természetesen. Őszintén szólva, Sir Digby, nem kell aggódnia amiatt, hogy nem tudom féken tartani, a nyelvemet Lord Saville-jel szemben.

Észrevette, hogy a biztatása megnyugtatta Sir Digbyt, így hát gyengéden megpaskolta a férfi kezét. Nem törődött a gombóccal, amit a Lord Saville-jel való összetűzése óta a gyomrában érzett, és halványan rámosolygott gáláns lovagjára.

6. fejezet

Az özvegy Lady Bowen legrokonszenvesebb jellemvonása családja iránti nagylelkűsége volt. Családtagjai számára semmit sem talált elég jónak. Lady Pamelát az első szezon sikere érdekében elhalmozta mindenféle luxuscikkkel, már csak a bemutatkozó bált kellett megszerveznie. Elhatározta, hogy a Pamela bemutatására rendezett bál a szezon összes többi bálját túl fogja ragyogni.

Csak egy problémát kellett még megoldani: az özvegy háza a South Streeten kellemes lakóház volt, mutatós, keskeny, magas ablakkal, a mennyezetet és a falakat gipszmintázatok ékesítették, de a házban nem volt megfelelően tágas terem, amely képes lett volna befogadni a meghívott vendégek százait.

Pamela ellenkezett. Szerinte egyáltalán nincs szükség arra, hogy a szezon legzsúfoltabb bálja legyen. Ő bőségesen megelégszik jóval kisebb felhajrával is. De az özvegy hallani sem akart másról.

- Egyetlen dolgot kell megoldanunk, bármennyire utálok még a gondolatát is - tűnődött a reggelizőasztalnál. - Hacsak eszembe jut, máris belefájdul a fejem.

- Mi hozott ki ennyire a sodrodból ma reggel nagymama? - kérdezte Amanda, miközben nyugodtan vajazta pirítósát, és titkon értő pillantásokat váltott Pamelával.

- Ne játszd meg nekem az ártatlant, kisasszony. Nagyon jól tudod, hogy ma reggel is Pamela bálján töröm a fejem, aminthogy ezt tettem az elmúlt négy hét minden pillanatában. - Az idős hölgy keserű csalódottsággal biggyesztette le az ajkát. - Az a sajnálatos helyzet, hogy itt nincs elég nagy báltermünk.

Amanda kuncogott.

- Hogy kerülhetne volna el ez a figyelmemet? Egész héten alig szóltál másról. Be kell adnod a derekad, és meg kell kérned Lurlene-t, engedje meg, hogy használhasd a Berkely Square-i báltermet.

- Ki ne ejtsd előttem ezt a nevet! - nagymama arca kínba torzult. Most leginkább egy aszalt almához hasonlított. Kelletlen, mély sóhaja hagyta el az ajkait, veresége biztos jeleként. - Rendben van, végre is legyünk túl rajta! Ma reggel meglátogatjuk őt.

Egy óra múlva a három hölgy már a nagyasszony ósdi báltermében ült, megteendő a Berkely Square-hez vezető rövid utat. Szeles, borús nap köszöntött rájuk, az üde levegő tele volt az eső illatával. Ahogy a kocsi befordult a Hill Streetre, majdnem összeütközött egy hordókkal megrakott társzekérrel. Félelmetesen

megingott a hintó, a kocsis pedig hevesen káromkodott. Amanda kidugta a fejét az ablakon, hogy megnézze, nem történt-e baja a másik járműnek, de az elrobogott, a vezetője pedig az öklét rázta nagyanyja kocsisára.

Amanda megfigyelt egy ijesztő külsejű suhancot, aki egy megrakott halas targoncát tolt. Megbámult egy péket, aki tálcán vitte a pástétomjait. A virágáros lány vörös tulipáncsokrot kínált az utcasarkon, és egy nankingtérdradrágos, barna kabátos fiúcska játszadozott egy kölyökkutyával.

- Mit csinálsz, te lány, lógsz kinn az ablakban, mint valami könnyűvérű nő?

- Nem csinállok semmit, nagymama, csak néztem az embereket az utcán.

- Megárt még neked ez a túlzott kíváncsiság - morgott az idős hölgy. Szürke tafttruhájában, amely húsz évvel ezelőtt lehetett divatos, apró madárra emlékeztetett. A turbánjában tollak lengtek, és egy pár rémes oroszlánfejet formázó aranyfüggő ékesítette a fülét. Amanda szürke csíkos, muszlin, délelőtti ruhát viselt és hozzáillő halványszürke prémkabátkát. Pamela kicsattanó arca rivalizált rózsaszínű öltözkéivel, ahogy az elkövetkezendő bálon merengett.

- Olyan hálás vagyok, Ambrosia néni, hogy a nyakadba veszed miattam ezt a rengeteg gondot a bállal kapcsolatban - mondta félénk mosollyal.

Az özvegy a szeme sarkából egy pillantást vetett rá.

- Buta liba. Ez az egyetlen, ami még megmaradt nekem... hát nem veszed észre? Táncolni már nem tudok, de ahhoz még mindig elég erőm van, hogy a hálóban üljek, mint egy pók, és a háttérből irányítsak. Jegyezd meg a szavaimat: a bemutatkozásod éppen olyan különleges lesz, mint amilyen négy éve Amandáé volt. Még ha azt elvesztegettem is rá. Képtelen volt arra, hogy akár egyetlen urat is döntésre bírjon, az évek alatt rápazarolt kiadások ellenére.

Amanda megrázta a fürtjeit.

- Ha abban ügyeskedsz, hogy bűnösnek érezzem magam, nem fog sikerülni. - Hirtelen megjátszott érdeklődéssel nézte a házakat, mialatt belül büntudat marta. - Te egy zsarnok vagy, nagymama.

- És hol lennél nélkülem, könnyörgök? Haptákban állnál annak a nőnek a szolgálatában. Tudom, hogy semmi hiba az eszeddel, de túlságosan közömbös vagy a jövődet illetően, Mandy.

Amanda kedvetlenül elmosolyodott nagyanyja szavaira, visszaemlékezett Lord Saville-jel vívott, előző napi szócsatájára. Kezdte felfogni, hogyha ilyen mesterkedéssel akarna férjet találni, akkor a magányos életre szánná el magát. Mégis, szerelem nélkül szívesebben marad magának. Hogy nagyanyja ne az ő jövőjével foglalkozzék, és hogy érdekesebb témát dobjon be, Amanda kijátszotta az egyetlen tromfját.

- Sir Digby úgy táncol, ahogy én füttyölök. Mellesleg ne felejts el meghívót küldeni neki a bálra, nagymama.

- Ó! Az a hústorony! - A nagymama szürke glaszékesztyűjének gombjaival babrált. - De végül is, eltekintve a méreteitől, nem rossz kérő... egyáltalában nem rossz. Mindamellett nem egészen az, amit neked elképzeltem, Mandy. Olyan valakire lenne szükséged, aki minden tulajdonságodat értékeli, nem csak azt a tényt, hogy elfogadható nő vagy. Ez most különösen fontossá vált, mikor csak a szőke haj és a kék szem a divat. - Kritikusan nézte Amanda főköthálapjából kikukucsáló, barna loknijait.

Amanda megúsza a választ, mivel a hintó megállt a Berkely Square-i Bowen-ház impozáns, fekete kapuja előtt.

Mr. Lipton, Bowenék méltóságteljes főkomornyikja a hallban várta őket.

- Jó reggelt, Lipton - szólt az özvegy, botjával türelmetlenül ütögette az előcsarnok tarka, márványkockás padlóját.

Az öreg főkomornyik kedvesen rámosolygott Amandára, miközben bevezette őket a második emeleti reggelizőszobába. Amanda visszamosolygott öreg barátjára. Születése óta ismerte Liptont. Ő volt az, aki mindig valami különleges ínycsiklós talált számára a konyhában, amikor elszontyolodott, és mindig odaadón hallgatta meg a panaszait.

Ahogy Lipton kinyitotta a reggelizőszoba ajtaját, Amanda elé tárult a látvány: Lurlene-t férfivendégek vették körül.

- Özvegy Lady Bowen, Miss Bowen és Lady Pamela Waring - jelentette be Lipton fontoskodó hangon. Aztán kisurrant a szobából, és maga mögött halkán becsukta az ajtót.

Lurlene habos csipkével szegélyezett, fehér-rózsaszín csíkos batisztruhájában előhullámozott. Öltözéke kihangsúlyozta kecses mozgását.

- A legdrágább mama - ömlengett, keskeny kezét színészi mozdulattal nyújtotta üdvözlésre.

- Ne játszd meg magad, Lurlene. Ki nem állhatsz engem, ugyanúgy, mint én téged, úgyhogy felesleges hízelegned nekem. - Az özvegy szeméhez emelte lornyonját, hogy megnézzék a vendégeket, és a fiatal... vagy nem is olyan fiatal...urak meglapultak az idős hölgy sötét tekintete előtt.

- Egy fontos dolgot akarok veled megbeszélni, Lurlene - szólt nyomatékosan, és az urak azonnal megmozdultak, zavartan hátratulva székeiket.

Lurlene észrevette a felbolydulást.

- Azért még nem kell elküldenie a vendégeimet, mama - kiáltotta durcásan. - Semmi akadály, hogy néhány percig kettesben beszéljünk a rózsaszínű, szalonban.

A nagyasszony sértetten biccentette meg menye felé a tollait. Amandára és Pamelára mutatott, akik azzal küszködtek, hogy megőrizték komolyságukat

- És dobjuk oda ezt a két ártatlant ennek a békaevő gárdának? Csak a holttestemen át.

Lurlene arcán két vörös folt jelent meg.

- Rendben van. - Hanyag mozdulattal helyet mutatott a hölgytriónak. A nagyasszony szándékosan odairányította lépteit, ahol egy ifjú divatfi foglalt helyet, és közben lángolóan rosszálló tekintetet vetett rá. Az ifjú esetenül felemelkedett, és az ajtó felé osont. A többi, mintegy végszóra, hanyag búcsút intett „Istennő”-jének, és kivonult a szobából.

- Megkínálhatsz egy pohár forralt borral, Lurlene... és ne gyászolj, hogy elvesztetted a csodálóidat Nem vitás, hogy lóhalálában visszajönnek. Mindenesetre, első a családi ügy. - Tekintete végigsöpört a fényűzően berendezett szalonon, az arany szegélyléceken, a halvány drapp, brokát falikárpiton, az aranykeretes képeken, a Chippendale asztalokon és székeken.

- És hová lettek a kandallópárkányról a drezdai porcelánfiguráim, és hol van anyám rézedénygyűjteménye? - mikor nem kapott választ, az özvegy hozzáfűzte: - És hol van az én tökkelütött fiam, mikor rajtad kellene tartania a szemét?

Lurlene megsértődött, és Amanda hamarjában elővett zsebkendőjébe rejtette a mosolyát.

- Justin vakon megbízik bennem, és miért ne lehetne *comme il faut** úriembereket vendégül látni, hiszen az önifjúságában még a hálószobába is bemehettek a reggeli szépítkezéshez - védte magát Lurlene. (*kifogástalan)

Az idős hölgy arca fagyos elítélést tükrözött. - Minden attól függ, milyen az illető szándéka. Meg volnék lepve, ha a tied ártatlan lenne.

- Nagymama, talán jobb lenne, ha végre rátérnél jövetelünk céljára, tekintettel arra, hogy kardot rántva semmit sem lehet elérni. Biztosan nem akarod magadra haragítani Lurlene-t azzal, hogy sértegeted a saját otthonában - figyelmeztette Amanda.

A hírhedt "Bowen fekete tekintet" lecsapott Amanda mosolygó arcára.

- Kis betyár! - mondta a nagyasszony hallható felhorkanással, miközben fészkelődött a székében. - Rendben van, mi... izé... én azért jöttem, hogy egy szívességet kérjek tőled, Lurlene. Előre figyelmeztetlek... csak arra az esetre, ha nehézségeket támasztanál... visszautasítást nem fogadok el.

Lurlene-ben csak úgy forrt a düh, de látható erőfeszítéssel csomót kötött a nyelvére.

- Értem. Mit tehetek önért? - kérdezte, tekintetében jeges érdeklődés tükröződött. ,i;

Az idős hölgy kiegyenesítette a hátát, mintegy hangsúlyozva tekintélyét.

- Mielőtt továbbmennék, hadd emlékeztesselek arra, hogy jog szerint ez az én házam, és hogy én ezt... pusztán örültségből, csupán a te kétségbe vonható gondosságodra bízom.

- Nagymama! - hangzott fel Amanda éles figyelmeztetése, úgy érezte, nagyanyja túl messzire megy.

Az özvegy köhögött, fészkelődött, nyilvánvalóan zavarban volt.

- Hmm, szeretnék e ház báltermében megtartani Pamela bálját, Lurlene; a költségeket természetesen állom, talán még kaphatnál tőlem egy csinos, új ruhát is, bár jól tudom, hogy a ruhatárad tömve van mindenféle cicomával.

Ellenséges csend borult rájuk, Lurlene gyűlölködő tekintete harcba kezdett az özvegyel, de ez eleve veszített csata volt.

- Gondolj bele, a bál háziasszonyaként te fogod learatni a dicsőséget, ha itt rendezzük meg az estélyt - hangsúlyozta az özvegy.

Ez a részlet nyilvánvalóan sokkal kedvezőbb megvilágításban mutatta be Lurlene-nek az ügyet, és ő ravasz mosollyal bólintott is.

- Belátom az ön nehéz helyzetét, és azt hiszem, Pamela megérdemli, hogy megfelelő házban mutatkozzék be... és ugyan melyik ház lehetne jobb, mint az enyém? - Leereszkedő mosolyt vetett Pamelára, és hozzáfűzte: - Jobban jársz, ha én vezetek be, hasznos kapcsolataim vannak.

Lady Pamela mosolygott és bólintott. Szemét elhomályosította az izgalom.

- Meggyőződése, hogy ez lesz a szezon legremekebb bálja. Túlságosan is jó nekem.

Amanda észrevette, hogy a nagyasszony arca veszélyes bíborszínt kezd ölteni, úgyhogy sietett közbelépni

- Csacsiság! Boldog vagyok, hogy ezt tető alá hoztuk. Lurlene, nem akarod nagymamát megörvendeztetni a boldog újsággal? - Lurlene fontoskodó arckifejezésén felháborodva, Amanda türelmetlenül játszott legyezője selyemrojtjával. - Egy szót sem szóltam, gondolván, te magad akarod közölni a jó hírt.

- Természetesen. - Lurlene az özvegyhez fordult. - Mivel örvendetes esemény előtt állok, semmi sem bírhat rá, hogy egy bál részletkérdéseivel foglalkozzam. Minden előkészület az ön nyakába szakad - ujjai számítóan tapogatták a szék karfáját -, kivéve a díszítés megtervezését.

Az idős hölgy szeme majd kiugrott a helyéből.

- Örvendetes esemény? - kérdezte levegő után kapkodva.

Mintha eltűnt volna a szobából a levegő,

Ajkát lebiggyesztve, vadul legyezte magát.

- Hát ez aztán az újság! Képzeljétek, Justin ismét apa lesz... mikor már nagyapának kellene lennie

Amanda nevetett.

- Apa még nincs abban a korban, és én alig várom, hogy legyen egy kisöcsikém vagy húgocskám - válaszolta bátran, ámbár az a felindultság, ami Lurlene jelenlétében mindig elfogta, ismét átjárta.

- Fecsegő - vágta oda az özvegy a szavakat, ez egyszer gúnyos él nélkül.

Amanda elhatározta, hogy mielőtt Lurlene alaposan megsértődik, visszatereli a beszélgetést a bálra.

- Úgy gondolom, mivel ez mégiscsak Pamela bálja lesz, beleszólhatna a díszítésbe.

- Egészen biztos, hogy semmivel sem értek jobban hozzá - lehelte Pamela.

- De ez az én házam - jelentette ki Lurlene olyan hangon, amely felélesztette az özvegy dühögését.

Az öreg hölgy többször kinyitotta, majd becsukta a száját, és Amanda tudta, ismét emlékeztetni akarja Lurlene-t, hogy ki is a Berkely Souare-i ház igazi gazdája. De nem tudott megszólalni. Noha még mindig kábultnak tűnt egy újabb unoka érkezésének híréből, Amanda előtt nyilvánvaló volt, hogy csak úgy forognak agyában a kerek.

- Bármit is határoz Lurlene, nekem megfelel. Semmiféle veszekedés oka nem akarok lenni. Hiszen mindnyájan olyan kedvesek hozzám - fuvolázta Lady Pamela.

- Azt talán máskor is megbeszélhetjük - javasolta Amanda. - Végül is, most már elküldhetjük a meghívókat. Nagymama, akkor minden rendben, elmehetünk ugye?

Kopogtattak az ajtón, és Lipton három urat jelentett be. Egyikük Sir Anthony Faushawe volt, egy ifjú, pattanásos gigerli, áll nélküli arccal, aki megesküdt, hogy Lurlene-t örökké szeretni fogja. A másik kettőt Amanda nem ismerte.

Mikor az özvegyet megpillantották, az urak kissé zavarodottan ültek le Lurlene mellé. Bemutatásuk után néhány perccel a szó lassanként a legújabb pletykára fordult. Ekkor Lipton visszatért, és jelentette a következő látogatót:

- Saville márki.

7. fejezet

- Á! Jó reggelt. - köszönt mindenkinek egyszerre Lord Saville.

Amanda lélegzése szaggatottá vált, megpróbálta visszatartani, amíg a férfi be nem lépett. Amint előtte az özvegy is tette, most a férfi is a szeméhez emelte lornyonját, hogy szemrevételezze a társaságot. A lord megtestesült "városszépe" benyomását keltette, sötétkék kabátjának elegáns szabása a Weston bélyegét viselte magán, halvány drapp színű nadrág, tükörfényesre kefélt hesseni csizmák és egy, szinte matematikai tökélyel megkötött nyakkendő. Hirtelen az ötlött Amanda eszébe, hogy a férfi koromfekete színű fürtjei olyan simogatni valóak. A gondolattól megmagyarázhatatlanul méregbe gurult.

- Teringettét, végre a megszokott, üresfejű alakok sleppje nélkül találom magát, Lurlene. - A jelenlévő férfiakat figyelemre se méltatta, kivéve Sir Anthonyt, akit rövid fejbólintásra méltatott. Egy hosszú pillanatig Lurlene kezére hajolt, ujjai a nő gyűrűivel játszadoztak. Az asszony ragyogó mosollyal jutalmazta, amint felemelkedett. Titokzatos talány sötétítette el a férfi tekintetét, szája halvány mosolyra húzódott.

- Micsoda könnyebbség, hogy elérhető... Lurlene! - Beszéd közben lustán körbejárt a pillantása. Meglepetést színlelt, amikor észrevette a nagyasszonyt.

- Nocsak, mit látnak: szemeim? Jupiterre! Özvegy Lady Bowen, Miss Bowen és egy ismeretlen szépség. - Túlzottan haj bókkolt az özvegy előtt, aki erre azzal reagált, hogy haragosan összeráncolta a szemöldökét.

- Az éppen eltávozott társaság, csak az olyan sonkafalóknak csinált helyet, mint ön, Lord Saville. És Lurlene előtti tisztelgése mindenek között a legátlátszóbb ürügy, ami csak még jobban igazolja, hogy önnek elment a józan esze.

Az özvegy visszavágására a márkí elismerően húzta fel szemöldökét.

- Semmit sem veszített a stílusából, Lady Bowen... éppúgy ecetbe mártott, mint mindig is, és éppen olyan biztos, hogy emiatt menekültek el Lurlene csodálói. Ragyogó mosollyal fordult Lady Pamela felé.

- Lurlene, égek a kíváncsiságtól. Könyörgök, mutasson be.

Lurlene láthatóan vonakodva teljesítette a kérését. Zokon vette, hogy másodhegedűs legyen a vidékről éppen most érkezett, csinos lány mellett. Lord Saville elővette legelbájolóbb modorát, amikor lehajolt, hogy Lady Pamelának kezét csókoljon. Szemmel láthatóan, elkábult a csodálattól.

Amanda csakúgy fortyogott magában. Szeretett volna olyasmivel visszavágni, ami letörölné a férfi ajkáról az önhitt mosolyt. Arca pírban égett. Eltépte tekintetét Lord Saville arcáról. Nagyanyjának jelezte egy mozdulattal, hogy szeretne eltávozni. Az idős hölgy azonban ezt figyelmen kívül hagyta, kétségtelenül készen állt a gyűlöletes márkival való félórás szócsatára.

Amanda figyelme, akarata ellenére, visszaterelődött Lord Saville-re. Mosolya egy csapásra eltűnt, amint parodisztikus bókkal meghajolt előtte.

- Miss Bowen - suttogta. - A lelkem még most is ég azoktól az ostorcsapásoktól, amelyekkel szavaival sújtott a parkban. - Amanda meglepetésére, melléje telepedett le a szófán, amivel kiprovokálta Lurlene dühödt pillantását.

- Őszintén kétkedem abban, hogy önnek van lelke, milord felelte Amanda sotto voce.

- Könyörgök, csak nem szakítottam félbe valami fontos családi megbeszélést! - kérdezte gunyorosan a háziasszonytól.

Lurlene elnéző mosollyal kedveskedett.

- Nem titok - mondta fontoskodva. - Én vezetem be a társaságba Lady Pamelát a bemutatkozó bálján.

Az özvegy felhorkant.

Lurlene folytatta:

- Ön biztosan kap majd meghívót, Keith, bár én tisztában vagyok vele, mennyire gyűlöli ezeket a bonton összejöveteleket. De ez különleges lesz, mivel én magam tervezem a dekorációt.

E nagyképű bejelentéstől már kiborult Amanda, akit úgyis feldúlt Lord Saville közelsége.

- Lord Saville-t valószínűleg kevésbé érdekli a bálterem díszítése - szólalt meg. Szeme sarkából e pillantást vetett a lordra, és egy pillanatra azt hitte, hogy, hűvös egyetértés villanását látja, ami azonban azonnal el is tűnt, amikor a férfi vontatottan megszólalt.

- Ha maga lesz, a kapitány, Lurlene, akkor nagyszerű lesz az összejövetel. Hiszen csupán, a jelenléte felér az összes dísszel, így aztán biztos a siker.

- Piperkőc! - mordult fel az özvegy, elveszítve türelmét. - Sohasem hallottam még émelyítőbb sületlenséget!

- Mit szándékozik mondani, Lady Bowen, ön szerint talán teljes lesz a kudarc? - kérdezte Lord Saville unottan.

- Saville, mondhatom, ez, mindennek a teteje! - kiáltotta Sir Anthony Faushawe.

Lord Saville fensőbbeséges közönnyel vont vállat, amivel riválisaiból kiváltotta a felháborodás szisszenését. Sir Anthony, hogy lecsendesítse a háborgó hullámokat, Lurlene-nel és Lady Bowennel kezdett társalogni.

Amanda döbbenetére Lord Saville közelebb húzódott hozzá, és a fülébe suttogta:

- Már nagyon vártam, hogy az özvegy védelmében előrukkol éles nyelvvel, Miss Bowen. - A hangjában bujkáló jókedv teljesen kiborította a lányt. - Gyerünk, erre várok.

- Pillanatnyilag nem tudom, hogy beszélő viszonyban vagyok-e önnel, Lord Saville - felelte hidegen, és pillantása az aranyszínű függönyökkel keretezett, magas ablakot pásztázta.

- Milyen ijesztő gondolat! Ön kínozz engem!

- Kardhegyre akar tűzni, milord?

Félig lehunyt szemhéja alól élénken csillogott Saville szeme.

- Talán... nagyon szórakoztató időtöltés, mivel ön annyira sértődékeny.

Amanda sötét tekintete, amely azért kevésbé volt parancsoló, mint az özvegyé, a láthatóan jól mulató férfi arcára szegeződött.

- Igazán? Azt hittem, az egyetlen és fő szórakozása, hogy Lurlene lába nyomát követi, és szempillájának rezzenése az áhított jutalma.

A férfi arca egy rövid pillanatra elkomorult.

- Miss Bowen, nem kell aggódnia. Nincs szándékomban, hogy világos nappal vad rohamot intézzek Lurlene ellen - suttogott, miközben fellengzősen pillantott Amandára. - És én nem ártom magam az ön ügyeibe. - Gyanítom, maga szörnyen féltékeny Lurlene sikereire.

Miért éri el mindig a férfi, hogy a legrosszabb oldaláról mutatkozik be?

- Megbocsátható emberi gyengeség, biztosan - mondta Amanda, erőltetett könnyedséggel.

- Miss Bowen, ön nem az a gyámoltalan kisegér, akinek először

gondoltam... sokkal több annál. - Elgondolkozva dörzsölgette az állát. - Felkínálom a béke olajágát. Nem civódhatunk örökösen, ha maga a családom tagja lesz.

Amanda meghökkent:

- Mire gondol?

A férfi lustán tanulmányozta.

- Hát a nagybátyámmal, Sir Digbyvel való kapcsolatára.

Meggyőződése, hogy maguk remekül összeillenek.

- Kapcsolat? No... jó. Nem hiszem, hogy közhírré kellene tenni. - kertelt Amanda. Ebben a pillanatban már bánta a Sir Digbyvel kötött egyezséget. - Mellesleg nem a maga ügye... egy kocsikázás a parkban még nem jelent kapcsolatot.

- De a nagybátyám kótyagos tekintete elárulta magát.

Rosszabbul is járhatna - mondta hidegen, és őrző lassúsággal húzta elő tubákos szelencéjét. - Digby nagyon jó ember, és ő komolyan szenvedne, ha maga csak játszana vele. - A lord pillantása lelke mélyéig hatolt, Amanda kénytelen-kelletlen kerülte a tekintetét. Ugyan, mit szólna hozzá Saville, és mit tenne, ha rájönne arra a színjátékra, amit Sir Digbyvel kitaláltak?

Saville folytatta:

- Fogadjon el tőlem egy kis tanácsot. Soha ne kívánja tőle, hogy zabolázza meg az étvágyát. Állandó félelemben él amiatt, hogy a jövődöbéli hitvese majd arra kényszeríti, hogy csak kenyeret és vizet fogyasszon.

Amanda nem tudta megállni, hogy ne derüljön fel az arca.

- Biztosítom, hogy nincs szükségem a tanácsára - Nem áll szándékomban megváltoztatni Sir Digby étkezési szokásait, annál is inkább, mert nem tartozik rám. Egyébként fel sem foghatom, hogyan jutottunk olyan gyorsan ehhez... a kényes témához ...

- Komoly próbatételt jelenthetek önnek, Miss Bowen. Mint mindig, most is kihozom a sodrából.

- Csak ha olyan különös témákkal ront rám, mint ma. Szívesen venném, ha nem avatkozna bele az ügyeinkbe. Amellett Sir Digby még nem kérte meg a kezemet.

- Fogadok, hogy ön csak eljátszadozik azzal a gondolattal, hogy a szezon végére mindörökre Sir Digbyhez köti a sorsát, Miss Bowen - folytatta a férfi behízelt hangon, miközben ezer ördög táncolt a szemében.

- Lord Saville... az ön stílusa... - dorgálta a férfit, de hangja ellentmondott a megrovásnak. - A fogadás sem az én esetem, bár tudom, általános szokás az urak között, és méghozzá elég bolondos szokás.

- Óriási gyanú vert fészket a fejemben, és pedig, hogy rólunk, úriemberekről, nincs túl nagy véleménye piszkálta tovább a férfit, de Amanda nem kapta be a horgot. Kihívóan tekintett a férfitra, és egy lélegzetnyi időre elfelejtette az ellenségeskedést, ahogy párbajoztak.

- Véleményem szerint, az urak szükségszerűen ördögök.

A férfi melléből hahota tört elő.

- Jó! Szinte hihetetlen. - Mialatt arcán a megdöbbenés finom kifejezése jelent meg, hüvelykujjával hozzáértően kipattintotta tubákos szelencéjét. - Itt ülök, mint egy nagy, fecsegő bolond, és kiteszem magam egy mizantróp éles vizsgálódásának.

- Sületlenség! Semmilyen mély értelmű megnyilatkozás nem történt, csak a szándékos gúnyos megjegyzései - válaszolt Amanda hetykén.

- Ugyan, drága Miss Bowenem! Ön a legsötétebb jellemet rajzolja rólam!

- Ön ezt tökéletesen meg is érdemli, milord. A modora rengeteg kívánnivalót hagy maga után... a csevegéseiről nem is szólva!

Amanda nyomatékosan hátravetette a fejét, csakúgy röpdöstek a loknijai.

A férfi mosolya elgyengítette a térdét.

- Más szóval, én vagyok a világ legönzőbb legkellemetlenebb fickója.

- Ahogy mondja! - Gyöngyöző kacagás hagyta el Amanda ajkait.
- Egy szabályos gazfickó.

- Miss Bowen, jól leéget engem, s halálos szenvedést okoz, könyörgök, legyen kissé irgalmasabb. - Erős ujjaival tüntetően simogatta tubákos szelencéjének fénylő fedelét, és Amanda arra vágott, bárcsak őt érintené ilyen gyengéden.

Nagyanyja parancsoló hangja vetett véget csipkelődésüknek, amivel lerántotta Amandát a valóság kellemetlen talajára.

- Lányok, ideje, hogy távozzunk! - Azzal felemelkedett. Egyenes háta, mintha nyársat nyelt volna rosszallást fejezett ki. Lady Pamela még kábult volt egy úriember csodás bókjaitól. Amanda kénytelen volt oldalba bökní, hogy kimozdítsa. Utoljára még ködös pillantást váltott Lord Saville-jel, akinek arcán változatlanul játszott a dévajság.

- Isten vele, kis mizantróp - röpítette kedvesen kuncogva utána, mikor a lány elsietett.

Lurlene nem tudta leplezni, mennyire örül távozásuknak, hiszen így marad még néhány perce, hogy flörtöljön a márkival. De ez a reménye azonnal füstbe ment, mivel a nagyasszony gyilkos hangja megparancsolta, hogy kísérje le őket, mert néhány magánjellegű szót óhajt Lurlene-nel váltani.

Amanda vére vadul száguldott az ereiben amint nagyanyja nyomában lefelé tartott a kanyargós lépcsőn. Most mindent színesebben látott, a Nap aranylón bukkant ki a fellegek mögül. A kocsikerekek ütemes nyikorgása és az utcai árusok beszűrődő kiáltozása zene volt a fülének. Szinte észre sem vette, hogy nagyanyja hosszan, kutató tekintettel méregeti.

Mialatt nagyanyjára várakoztak, sietve magával vonszolta Pamelát.

- Menjünk Guntershoz süteményért - javasolta.

Pamela azonnal beleegyezett.

- Egyfolytában csak hízom, mióta Londonban vagyok - mondta Pamela a téren áthaladva. - Túl sok finomságot kell megkóstolnom, és én igencsak óvatlan vagyok. A ruháim mind szűkek lesznek, mire véget ér a szezon.

- Csacsiság - nyugtatta meg Amanda, és benyitottak a boltba. A levegőt frissen sült kenyér illata töltötte be. Leültek az egyik asztalhoz. Amanda málnatortát rendelt, Pamela egy tányér csokoládé éclaires-t, aminek azonnal lelkesen nekiesett, ahogy kihozták.

- A márki borzasztóan jóképű - jegyezte meg evés közben. Amanda szívébe nyilallt ez a megjegyzés.

- Ő maga az ördög.

Pamela, szája elé tartotta az asztalkendőt, és felkacagott.

- Ördög? Veszélyes talán, de nem ördögi. Úgy látom, nagyon tetszel neki. Titokzatos, hosszú pillantásokat vetett rád.

Amanda elkeseredetten mosolygott.

- Azokkal csupán megpróbált halálosan megsérteni engem. - Lenyelte az utolsó falat tortát, felemelkedett. - Nagymama már megérkezett.

Pamela betömte az éclair utolsó falatjait is, és követte Amandát az utcára.

Visszatérve a South Streetre, Pamela semmi másról nem tudott beszélni, mint a leendő bálról. Amanda vegyes érzelmekkel hallgatta, miközben levették kalapjukat, és rendbe hozták fürtjeiket a Berkeley Souare-i látogatás után.

- Bár bennem is lenne valami a te nyugodt biztonságodból, Mandy! - árulta el egy sóhajjal Pamela. - Sajnos, én valódi vidéki bugris vagyok. Itt minden olyan szokatlan... úgy érzem, mintha egy tündérmesébe pottyantam volna bele.

Amanda gyöngéden rámosolygott a barátnőjére.

- Elég gyorsan megismered majd a társaság udvarias szokásait. Azén látszólagos nyugalom csak erőltetett, efelől biztosíthatlak. Én már egy kissé beleuntam az állandó bálozásokba és estélyekbe.

- Igazán? - Pamela lélegzete elakadt. - Hogy unhatod? Én soha életemben nem voltam még ennyire izgatott.

- Elfeledkezel róla, hogy négy éve itt élek Londonban, Pam, és alig akad valami, amit ne láttam vagy ne hallottam volna. Az ember lassan kiábrándul... az állandó ismétlődés unalmas szokássá válik. Egy idő után minden egyforma lesz, egyébbel sem törődik az ember, mint a ruhákkal és frizurákkal. Már várom az idejét, amikor nem a legutolsó divat lesz életem középpontja. - Sóhajtott. - Talán az olvasás mellett találhatok más hobbist is.

Pamela szája csodálkozó "ó"-ra kerekedett, de semmi sem tántoríthatta el újonnan felfedezett szórakozásától. Ez volt az első szezona, és ő fenéig ki akarja élvezni.

- Neked az én nagyanyámmal kellene élned Waring Manorbán - kacarászott. - Postafordultával érkezniél vissza Londonba, alaposan

megváltozott véleménynel. Nem engedné, hogy elolvasd a legújabb könyvet. Arra lennél kárhoztatva, hogy a Bibliát olvasd, vagy a hímzőkeretedhez lennél láncolva.

Amanda nevetett.

- Egy pont a javadra. Valóban rosszabb sors bárminél, amire itt lehetsz.

Újra átélte a Lord Saville-jel töltött pillanatokat, és rájött, hogy a férfi rést ütött lelke szilárd vértjén. A világ feltöltődött izgalmas várakozással, mint a tavasz odakint. Ezt az új csodát magába rejtette, úgy érezte, ha beszél róla, eltűnik.

Lementek a lépcsőn, és csatlakoztak az özvegyhez a fogadószobában. Az öreg hölgy brandyt kortyolgatott, és a halántékához szorította kölnivízbe mártott zsebkendőjét. .

- Az az asszony mindig a legszörnyűbb fejfájásba taszít - kezdte zsémbelve, de félbeszakadt az elkerülhetetlen prédikáció, mert Billings kopogtatott, és látogatót jelentett be. Sir Digby Knottiswoodot.

A nagyasszony kevés érdeklődéssel reagált erre, de utasította a főkomornyikot, hogy vezesse be a látogatót a zöld szalonba. Ez volt a legkisebb és a legbarátságosabb, és az özvegy a házban levő összes helyiség közül ezt szerette a legjobban.

Amanda sietett Sir Digby üdvözlésére, ezalatt Pamela segített megigazítani a nagyasszony főkötőjét, és elrendezte szürke ruhájának redőit.

Amanda csökkenő lelkesedéssel gondolt a Sir Digbyvel kitervelt színjátékra. Gondolatai telve voltak a Lord Saville és közte kitört csetepatével, de azért kedvesen üdvözölte feltételezett lovagját, és megkínálta egy pohár sherryvel.

Az özvegy szokásos, átható pillantásával vizsgálgatta lornyonja nagyítóüvegén a férfit. Sir Digby ösztönösen a nyaka és gallérja közé dugta kövér ujját, mintha az a feszélyezettsége miatt vált volna szűkké.

- Á, Sir Digby. Végre megismerkedünk. Ön szörnyen távol maradt ugyan, noha rózsái minden vázát megtöltöttek ebben a házban - szólott a nagyasszony összevonva szemöldökét. - Ha engem kérdez, nos, ez kidobott pénz. Maga szívesen szórja a pénzét Sir Digby?

A férfi partra vetett halként tátogott, Amanda sietett a segítségére.

- Most éppen itt van, Sir Digby, nagymama.

Leült mellé, és bátorítóan karjára veregetett.

- Nem mondhatjuk, hogy elsiette. - Az idős hölgy méltóságteljesen bemutatta Lady Pamelát, és a felek versenyre keltek a pirulásban. Sir Digby arca bíborrá változott. Zavaruk láttán Amanda felkacagott.

- Pamela, csacsikám, te ne félj, nem fog megharapni. Ami azt illeti, közel s távolban hiába keresnél udvariasabb úriembert.

- Bocsásson meg, de pokoli zavarba jövök az új ismerősökkel

szemben - vallotta be Sir Digby vonakodva. - El vagyok ragadtatva, hogy megismerhetem, Lady Pamela. Azért jöttem, hogy meghívjam Miss Bowent holnapra egy sétakocsizásra a parkban... és most szeretném önre is kiterjeszteni a meghívást.

A kirándulás ötletére Pamela felvidult, de a nagyasszony lehűtötte a lelkesedését.

- Pamelát még nem vezettük be a társaságba, úgyhogy várnia kell a meghívással, Sir Digby. De mivel kezd közelebb kerülni Amandához, biztos vagy benne, bőven lesz még alkalma megkocsikáztatni Lady Pamelát - mondta most már barátságosabban - Remélem, itt marad teára.

Sir Digby zavart tekintetében érdeklődő fény csillant meg.

- Hát... ha ön ragaszkodik hozzá.

- Természetesen, én... mi nagyon fogunk örülni társaságának - mondta Amanda csábítóan, kedves mosollyal. A férfi meglepve bámulta a túlzott mosoly miatt előbukkanó hófehér fogait, aztán felfogva a játszmát, félszegen szorongatta kezét a szófán.

- Ó, igen, Ambrosia néni csodafinom teát szervíroztat - szólt közbe Pamela. - Ön imádni fogja a teasüteményeket és a pihekönnyű piskótatésztákat, és én mondhatom... izé, megesküdhettek rá, hogy a tejszín Davonból származik.

- Tartsd féken a nyelved, Pamela! Úgy beszélsz, mint egy billingsgate-i halaskofa - szakította félbe az özvegy, noha nyilvánvalóan hízelgett neki a bók. - Azt hiszem, a szakács csinált néhány krémmel töltött süteményt a mai teához, ez az ő specialitása.

Amanda olvasott Sir Digby arcából, és látta, hogy amint a teasüteményeket említették, határozottan elszánta magát, ott marad teára. Mindnyájunknak jót tesz az erősítő ital a mai fárasztó reggel után, gondolta Amanda. Különösen a nagymamának, aki a Lurlen-nel vívott csata után fáradtnak látszott.

Lurlene végül is győzött, a terem díszítése az ő hatásköre maradt, és Amanda megborzongott arra a gondolatra, mi lesz a gyönyörű Berkely Square-i bálteremből a csiricsaré selymek százmétereivel leborítva, tudniillik ez volt Lurlene megdönthetetlen elképzelése a finom ízlésről. Ha Lurlene dekorált, minden szobát elárasztott a szembántó bíborrózsaszín árnyalataival.

Még a kis, South Streeti zöld szalonban is szebb lenne a bál, mint akármelyik teremben, amelyiknek dekorációja Lurlene keze nyomát viseli, gondolta Amanda. A zöld szalon legalább barátságos benyomást keltett. A falakat arany keretes, levélzöldbrokát fedte, és a kandalló fölött Amanda nagyapjának alakját ábrázoló, katonai díszbe öltözött, óriási festmény függött. A szófák tömtek, kényelmesek, rajtuk szétszórva sálak, magazinok, könyvek, hímző kosárcák és vízfesték készletek; árulkodva a háziak főbb érdeklődési köréről.

Az özvegy, mintha csak olvasna Amanda gondolataiban, megszólalt:

- Úgy érzem, mintha háborúból tértem volna meg... szomorú vesztésként. A bálterem problémáját sokkal könnyebben is megoldhattuk volna, ha megparancsolom Lurlene-nek, hogy fáradjon ide. Ez megkímélt volna attól a kellemetlenségtől, hogy találkozzunk fecsegő, dendi hódolóival, akik minden szoknyától lázba jönnek.

Sir Digby a szavakra elsápadt, és meghökkent arc kifejezése nem kerülte el az özvegy figyelmét.

- Fogalmam sincs, hogy mi dolga lehet az ön kelekótya unokaöccsének Lurlene ajtajánál- mondta a férfinak. - Olyan fensőbbrendű nyugalommal lép be a Berkely Square-en a szalonba, hogy még rágondolni is képtelenség, még csak egy bocsánatkérő szót sem rebeg. Botrányos viselkedés!

Sir Digby összeszedte magát, hármaskörük felháborodottan reszketett.

- Saville modoráról szólva, úgy gondolom, ez azok közé tartozik, amin nem áll módomban változtatni, akárhányszor is próbálnám. Unokaöccsém komoly megpróbáltatás a családjának is, de ő konokul a maga útját járja. De azt hiszem, egy férfinak meg lehet bocsátani néhány hibát. - Rácsapott a pocakjára, mintha csak támaszt keresne benne. - Emlékezzék a szavaimra, Lady Bowen, Saville nemsokára kigyógyul ebből a Lurlene iránti bolondériából.

Az özvegy éles pillantást vetett rá a szemé sarkából. - Úgy legyen - felelte a lehető legszárazabb hangon. Legyezője kettős zsinórját babrálta. - Mindenesetre a Lurlene iránti rögeszméje nem gátolja abban, hogy más társaságbeli hölgynek csapja a szelet.

Egyenesen Amandára nézett, mire az nagyot nyelt.

- Szegény fiú, hisz nem tehet róla, hogy olyan jóképű, és ilyen rendkívüli bájjal jött a világra... nem úgy, mint közülünk egyvalaki. - Sir Digby megtörölte izzadó homlokát. - Nem is értem, miért beszélgetünk az unokaöccséről.

Billings, arcán a kellő méltóságteljességgel behozott egy nehéz teás tálcát, és Sir Digby érdeklődése azonnal a közelebbi lakoma felé irányult. Felborzolt idegei csodálatosan kisimultak.

Lady Pamela, aki a csevegés alatt háttérbe vonult, osztotta Sir Digby mohó érdeklődését az étel iránt. Azonnal vállalkozott a háziasszonyi tisztre, s rövidesen boldogan csevegtek a krémes sütemények és pudinggal töltött éclairék finomabb ízeiről. Nehezen lehetett volna eldönteni, melyikük tájékozott jobban a témában, amint Sir Digby és Pamela a vanília- és baracköntetek érdemeiről vitatkoztak. Pamelát úgy lázba hozták az érvek, hogy majdnem elfelejtette kiosztani a csészéket. Amanda az öreg hölgy elé tett egy csészét, és egy vajas pirítóssal megrakott tányért, és kivett magának egy éclairt.

Az özvegy meredten bámulta a mennyezetet, és csendben rágcsált. Ez alatt Amanda meglepődve hallgatta a beavatottakat. Lady Pamela arca fénylő boldogságban úszott, amint kötötte az ebet a karóhoz, hogy egy csipet finomra őrölt fahéj igenis kiemeli a

vanília aromáját. Ezt az ötletet Sir Digby hevesen ellenezte.

- Digby nem való hozzád, te is tudod... annak ellenére sem, hogy megfelel a kívánalmaknak - suttogta az özvegy Amandának. - Ha csak egy hetet töltenél a fedele alatt, halálra unnád magad.

- A távlat azért nem lehet ennyire lesújtó. Te magad emlegeted, hogy férjet kell találnom, és Sir Digby nagyon jószívű. Soha nem bánná durván velem.

- Talán... de ő túlságosan haspók.

Az özvegy ujjai szaporán doboltak a szék támláján.

- Nem, neked nagyobb stílű partnerre van szükséged, olyasvalakire, aki éles eszű, szélesebb az érdeklődési köre, és jól társalog.

- Feltételezem, hogy te ismersz is egy pont ilyen úriembert.

- Nyilván egész listára való akad belőlük - vágott vissza a nagyszony fölényesen, anélkül, hogy akár csak egy névvel is színt vallott volna. Lenyelt egy korty teát, és elismerően csettintett. - Egy öreg test számára a tea teszi elviselhetővé a világot, és Isten a megmondhatója, szükségem is van erre a Lurlene-nel való legutóbbi gyötrelmem után. Esküszöm, nem értem, mit eszik rajta Justin... és csak gondold bele, ő lesz az unokám anyja. - Az özvegy egyik bütykös kezéhez támasztotta homlokát, és végtelenül rezignált arckifejezéssel lehunyta a szemét.

- Azt reméltem, hogy örülsz majd - szólt Amanda.

Az özvegy keze az ölébe hullt, és szeme félelmetesen meredt Amandára.

- Amire én vágyom, az egy dédunoka...

- Kérlek, ne zendíts rá valamelyik prédikációdra.

- Egy virgonc kis dédunoka - dűnnyögte az idős hölgy, s a szeme hirtelen könnybe borult. Hátravetette a fejét. - Mondd csak, Amanda, Lord Saville-ről mi a véleményed?

Amanda ajkai elégedettségről árulkodtak, fenyegetően rázta ujjait nagyanyja orra alatt.

- Nagymama, engem nem tudsz becsapni. Ha az a terved, hogy engem használj fel Lurlene megalázására, és ha tőlem várod, hogy az iránta lángoló Saville-t elfordítsam tőle, akkor szélmalomharcba kezdesz.

Az özvegy, mint egy károgó öreg varjú, félrehajtotta a fejét.

- Úgy láttam, élvezted a társaságát ma délelőtt.

- Mesebeszéd! Saville csupán szereti hallani a saját hangját - felelte Amanda. Tekintete körberöppent a szobán. Remélte, hogy nagyanyja nem veszi észre a belsejében dúló zűrzavart.

- Igencsak érdekes dolgokat mondhatott, a kipirult arcod ugyanis ezt bizonyította - jegyezte meg ravaszul az özvegy, de egyúttal ejtette is a témát. Bevonta Sir Digbyt a francia háborúról való eszmecsérébe.

Amanda csendben forrt magában. Maga is megijedt attól, hogy a Lord Saville iránti érzelmei túl mélyen érintik. Jól tudta, hogy egész szívéből gyűlölnie kellene a márkít, de ehelyett átmelegedett a szíve

a férfitől. Ismerte a férfi kegyetlen, szívtipró természetét, az előző londoni szezonban rákényszerítette magát, hogy elkerülje. Most azonban úgy tűnt, akarata ellenére belegabalyodott. A lord sármja láthatatlan hálót szőtt köréje, és a vágyakozás örvényébe sodorta.

Legszívesebben nyögdécselt volna a reménytelenségtől, és szentül elhatározta, mindenáron elkerüli a férfit. Gondolatban sorra vette az összes számba jöhető ismerős urat és egyenként mind ejtette. És még ő, Amanda utasította vissza, hogy szerelem nélkül menjen férjhez! Ha a bolondos szíve eldöntötte, hogy Lord Saville-t szereti, akkor ő egyenesen tragédia felé menetel, mert ezzel a férfival semmi remény a boldogságra.

De ugyanakkor... mit ér az élet nélküle?!

8. fejezet

Lady Pamela bemutatkozó bálja a szezon egyik legfényesebb eseménye lett. A félénk díszvendég tiszta empire stílusú, kis, puffos ujjú, egyszerű, fehér muszlinruhája hízelgően övezte telt alakját. Amanda még sose látta barátnőjét ilyen csinosnak és ilyen boldognak. Pamela nyakát és fülét gyöngyök ékesítették, és karján dúsan rojtozott szélű, csinos retikül himbálózott.

Amandának saját maga is tetszett, csipkés derekú, tengerzöld ruhája körülengte, és híven követte minden mozdulatát. Csipkés, fehér sál borította a ruhából kibukkanó meztelen vállát, és hollófekeke fürtjei Meg alapos munkája nyomán ragyogtak. Nyakán vékony, gyémántokkal díszített lánc, csuklóján hozzá illő karkötő... a látvány szinte vonzotta a tekintetet.

Amanda észrevette, hogy Lurlene folyamatosan a nagyasszonyra néz, hogy kikövetkeztesse, milyen hatással van rá a bálterem dekorációja. Az inkább temetéshez illő, fehér liliomok nehéz illata és a sötét, bíborszínű, óriás selyembaldachin beburkolta az egész termet. Az anyag lelógott a mennyezetet díszítő rút kupidók karjáról. A rengeteg rózsaszín színbe szinte belefűlt az ember. Fodrozódó ezüstszalagok tömege hullott a padlóra, hogy felbuktassa a gyanútlan vendégeket. Amanda kiolvasta nagyanyja szeméből az elmarasztaló ítéletet a színek rémes összeválogatásáról, meg a többi díszről is, és minthogy az idős hölgy sohasem habozott véleményét elmondani, most is hangos és átható hangon zendített rá.

- Kijelentem, hogy pont olyan, mint Gunter rózsaszínű fagyaltjai! Kitalálhattam volna, hogy Lurlene valami ilyesfélét fog csinálni, csak hogy engem bosszantson.

Amanda titokban egyetértett a nagyasszonnyal, mivel ez a különleges árnyalatú, émelyítő rózsaszín nem tartozott a kedvenc színei közé. Mindamellett ez Pamela bálja, aki elragadtatottan sikongatott a dekoráció láttán.

De a fojtogató színek ellenére is, a bál sikere kezdettől fogva

nyilvánvaló volt. Talán fő oka a művészi kivitelezésű szökőkút lehetett, amelyben az aranyozott oroszlán szájából egyfolytában ömlött a pezsgő.

- Ez a pezsgő dönti romba az én anyagi helyzetemet - suttogta az özvegy Amanda fülébe.

- Pfúj! - tört ki Amandából az azonnali reakálás, amint megpillantotta a szökőkút alja köré elrendezett, rózsaszínű szegfűtömeget.

- Akárcsak egy bűbajos barlang - jegyezte meg Pamela minden túlzottan cifrálkodó részletnél. Nagyon, nagyon köszönöm, Ambrosia nénikém. Ezt sohasem fogom tudni eléggé megköszönni neked.

- Csacsikám. Csak keríts egy férjet. Minden azért történik.

Amanda huncutul kacsintott a barátnőjére. Pamela csakúgy sugárzott az elragadtatástól, ahogy összezsápta a kezét, és felsóhajtott. Elragadtatástól kerekre nyílott, óriási szeme, csillogó, barna haja, amelyet erre az alkalomra vágtak le és rendeztek el a la Tite, még ragyogóbbá varázsolták csinos arcát. Egy csöppet meghízott, de jól állt neki.

Miután Pamelát az ajtónál álló Lady és Lord Bowen gondjaira bízta, ahol is majd be fogják mutatni az érkező vendégeknek, Amanda követte a nagyszonyt a gardedámok számára felsorakoztatott székekhez.

- Pamnek könnyű lesz férjet találni, nagymama - szólalt meg Amanda határozottan.

Az özvegy leereszkedett a kísérők számára fenntartott széksor egyik meglehetősen kényelmetlen székébe, amelyet ő az „öreg aszalt szilvák sorá”-nak nevezett.

- Reméljük, hogy igazad van. - Az idős hölgy fejedelmien nézett ki a legfinomabb á l' Anglaise készült, sötétkék taft ruhájában, amely a negyven évvel korábbi divat szerinti abroncsstílusban övezte. Amikor Amanda arra unszolta, hogy Pamela báljára vásároljon új, divatos ruhát, azt felelte, hogy ő nem tart azokkal, akik „a pénzt egy öreg madárijesztőre költik”, amikor sokkal fontosabb dolgok vannak, amelyekre bőven áldozhat. Turbánján három, dús strucc toll bólogatott, amit óriási kámea erősített a fejdíszhez. Feltűnő, gyémántos lánc csillogott a nyakán, és ujjain változatos keverékben ragyogtak a gyémántok, zafírok és rubinok. A *beau monde* excentrikusnak tartotta az idős hölgyet, és ahogy ránézett, ma este Amanda is hajlott erre a megállapításra.

Az urak, miután megismerkedtek Pamelával és tisztelegtek Lurlene-nek az ajtóban, szabálytalanul szétszóródtak. Többen Amandához tartottak, hogy beírják a nevüket táncrendjébe. Legtöbbjük régi ismerős, még az előző szezomból.

- Nem harcolnak kimondottan érted - jegyezte meg savanyúan az özvegy. - Az én időmben ez nem így volt. A jóvágású lovagok fele utánam bolondult. Elég helytelen, hogy a rózsaszín és fehér arcszín ennyire divat manapság. - Alaposan megszemlélte Amanda fehér bőrét. - Ha én kegyeskedtem volna ahhoz a tejes képű Lord

Henelyhez feleségül menni, te szőke lennél, fogadni mernék.

- Nyúlfogaim lennének és kancsalítanék.

Az idős hölgy kuncogott.

- És ha a dédnagyapád nem vette volna feleségül azt a spanyol nőt...

- Ha-ha-ha! Nem változtatnak azon a tényen, hogy úgy festek, mint egy cigánylány, - Pajkos mosoly jelent meg Amanda ajkán, ahogy a pillantása Lurlene-re esett.

- Tudod, az a helyzet, hogy meguntam azt a sok karattyolást a makaróniról és holdfényről, amelyet lépten-nyomon hallanom kellett. A legkevesbé sem irigylem Lurlene-t. Nos, talán egy picurkát, de ennek nincs jelentősége.

Az özvegy gyöngéden Amanda térdére paskolt.

- Lányom, te igen eszes vagy, és egy napon... remélem, hamarosan... nem Sir Digby, hanem egy másfajta férfi erre ráébred, és észreveszi a te kiváló képességeidet.

Amanda nevetett.

- Azt hiszem, te képtelen vagy a leszármazottaidban hibát lelteni.

- Hah! Ennek az én fiamnak csak annyi esze volt, amennyi Lurlene-hez kellett... biztosíthatlak, ez a hiba nem az én családom oldaláról ered.

A vendégek vég nélkül érkeztek. Öltözékeik versenyeztek a páva ragyogó tollaival, és érkezésük tolongássá változott a bál elkerülhetetlen eredményeként. A nyerítő nevetések és affektált hangok moraja egyre magasabbra csapott, betöltötte a fejük felett levő rózsaszínű baldachint is. Amanda pedig annyi mosolyt osztogatott, hogy ajkai már félhold alakúvá merevedtek.

Miután túlesett a kötelező bemutatkozáson, Lady Pamela kétségkívül kábának tűnt, amikor visszatért a bálterembe. Izgatott hangon susogta Amandának:

- Ha tudnád, mennyi izzadt és ernyedtt kezet kell megszorítanom. Remélem, soha többé nem kell megismételnem ezt a kínszenvedést.

Amanda nevetett.

- Ismerem ezt. Nos, most már befejeződött, végigtáncolhatod az egész éjszakát. Mivel most mutatkoztál be, elkészülhetsz, hogy jó pár csodálóra számíthatsz.

Lady Pamela rendíthetetlen bölcsességgel válaszolt.

- Nem számítok rá. Mindazzal a rengeteg, Gunter-féle fagyalalttal, és a teához evett összes bűnös süteménnyel, a derekam nem szűnt meg egyre vastagabb lenni, mióta a városba jöttem. Ez, hogy fejezzem ki magam, elcsüggeszt.

- Biztos vagyok abban, hogy a legtöbb úr szereti, ha van mit fogni egy lányon.

Pamela kedvetlenül felkacagott.

- Csak az olyan férfiak, mint Sir Digby. Nézd itt is van... Lord Saville-jel. Esküszöm, utolsónak érkeztek.

Amanda szíve hirtelen nagyot dobbant, ahogy Lord Saville

átlépett a küszöbön.

- Mindig divatos dolog későn érkezni. Ennek előtte csak futólag törődtek a bálokkal és összejövetelekkel, és ha Sir Digby nem udvarolna nekem, egyáltalában nem is lennének itt.

Pamela hirtelen elszontyolodott, és Amanda már megbánta a szavait.

Lord Saville megcsodálta Lurlene ragyogó smaragdrait, keze a vállán nyugodott, ahogy a nő belékarolt. Vajon Lord Bowen észrevette ezt a szégyentelen manővert? Amanda aggódó tekintete a terem túlsó végében fedezte fel apját, aki régi barátjával, az öreg Riverwood admirálissal, a nagyasszony hajdani hódolójával kellemes beszélgetésbe merült. Apja nem őrizte Lurlene-t féltékeny éberséggel, jót hahotázott valami tréfán, megfeledezve Lord Saville jelenlétéről.

- Sir Digby nagyon udvarias velem, és olyan érdekesen társalog - szakította félbe Amanda gondolatait Pamela, és izgatottan fészkelődött, ahogy a férfi feléjük ballagott.

- Nahát, ez aztán jó! - felelte Amanda szárazon, és jókora meglepetéssel nézett a barátnőjére.

Sir Digby elérte az "aszaltszilvák sorát", kedvesen meghajolt, és azonnal előhúzta a mindenütt jelenlevő zsebkendőinek egyikét, hogy megtörölje homlokát.

- Drága hölgyeim - zihálta -, odavagyok a gyönyörűségtől, hogy láthatom önöket.

Amanda úgy vélekedett, hogy a férfi pillantása a kelleténél egy cseppet tovább időzött Pamela aranyos arcán.

- Félelmetesen sokan vannak, ugye? - kérdezte Sir Digby, miután az özvegy bólintott, s ezzel engedélyt adott a folytatásra. A piruló Pamelához intézte szavait. - Különböző okokból az egész világ megjelent az ön lábainál.

- Nem merészeltek távol maradni - mondta az özvegy ravaszkan.

A cserepes pálmásor mögött lapuló kis vonószenekar rázendített. Lord Bowen átsietett a termen, és az első táncra felkérte Lady Pamelát. A lány elpirult örömeiben, és máris a táncparketten volt a lorddal.

Sir Digby elterpeszkedett megüresedett székén, ami riasztóan nyögött a súlya alatt.

- Megszegtem az önnek tett ígéreteket, Miss Amanda. Nem tudtam Saviile-t visszatartani attól, hogy eljöjjön a bálra. Azt felelte, valami dolga van itt, amit el kell intéznie, de a világ minden kincséért sem árulta volna el, hogy miféle üzletet bonyolíthat itt le. - Megzavarodva tapogatta hármastokáját, közben értetlenkedve rázogatta a fejét. Ahhoz nem volt mersze, hogy észrevegye Amanda keserűen lebiggyesztett száját, amikor ismét a lányra nézett. A férfi ráncokba gyűrődött arca boldogtalanságról árulkodott. - Rettegetesen fárasztó és kimerítő eljátszani az udvarlási szertartást, Miss. Bowen - suttogta gyászosan, kissé közelebb hajolva

Amandához.

- Nagyon kedves öntől, Sír Digby, hogy megjelenésével megtisztelte az estélyünket. - A férfi felé fordult, és azt suttogta: - Megtenné, hogy egy pillanatra elbódulnak tűnjék, éppen csak annyira, hogy a pletykafészeknek adjunk valami tápot a fecsegéshez.

Sír Digby arca boldogtalanról kétségbeesettre váltott, de hősiesen igyekezett eleget tenni a kérésnek. Hallhatóan mélyet sóhajtott, és ahogy egy tétova mosolyt az arcára sikerített, Amandának ellenállhatatlan nevetési ingere támadt.

- Remek - lehelte a lány, és elárasztotta ragyogó mosolyával. Nagyon remélte, hogy néhányan észreveszik "gyöngéd szóváltásukat".

- Úgy érzem, el kellene tűnnöm valahol vidéken, csak hogy megmeneküljek ettől a borzalomtól - állította a férfi sértődötten. - Miss Amanda, maga szokatlan nőszemély...izé hölgy. - Hangosan tiltakozott alatta a szék, ahogy izgett-mozgott, forgolódott.

Amanda lesimította ruhájának lágy selymét.

- Talán maga nem egyezett bele? - Mivel a férfi tartózkodott a válaszádtól, és a homloka aggodalmasan összeráncolódott, Amanda hízelgésbe kezdett. - De hát semmi mást nem tettem, csak: amiben megegyeztünk. Egyedül maga tud az egyezségünkről.

- Ühüm... de nem veszi észre... ezek most már számítanak a házasságunkra - panaszkodott a férfi teli szorongással. - Még majd valósággá válik!

- Maga attól fél, hogy komolyra veszem a játékot, Sír Digby. - Legyezőjével gyengéden a karjára ütött. - Biztosítom önt, hogy ettől nem kell tartania. Amikor véget ér a szezon, nem kell többé látnia engem.

Óriási megkönnyebbülés sóhaja hagyta el a férfi ajkát, és Amandából elfojthatatlanul kitört egy kis kacaj.

- Nem kellemetlen nekem a maga társasága - vallotta be sietve a férfi. - Csupán arról van szó, hogy nem vagyok szokva az ilyesfajta dolgokhoz.

- Szerintem is nagyon eltérő az érdeklődési körünk, de talán ön és Lady Pamela inkább találnak közös témát, amiben egyet is értenek.

Sír Digby hirtelen mozdulattal fordult feléje, Amanda szavai mélyen érintették. A lány egyetértő bólintása mintegy alátámasztotta a véleményét. A férfi szemébe számító és valamiképp mohó tekintet lopózott be.

Amanda örült. Jól sejtette, hogy Lady Pamela felkeltette a férfi érdeklődését. Nem, mintha Sír Digby ezt valaha is elismerné... legalábbis még nem, töprengett a lány, de ő majd gondoskodik róla, hogy a férfi minél több időt töltsön barátnője társaságában.

Sír Digby szuszogott és nehézkesen a lábára tornászta magát.

- Azt hiszem, ez a közbjáték kielégíti a fecsegő nyelveket. - Utálkozó kifejezéssel folytatta. - Most oda kell mennem a

háziasszonyhoz, és finomkodnom kell, mielőtt elmenekülhetek.

Amint eldöcögött, Amanda a táncoló párokat nézte. A harmadik körnél tartottak, és Pamela Lord Bowen egyik szomszédjával, Sir Anthony Faushawe-val ropta, aki erre az alkalomra jött fel vidékről. Lord Saville a bálterem ajtajában állt Lurlene-nel, akiről sugárzott az egészség és a szépség. És, hogy a dekorációhoz illeszkedjen, sötét rózsaszínű ruhát viselt, aranyos flitterekkel. Csillogásuk a nyakékével és diadémjával kelt versenyre. Lurlene igencsak büszke volt értékes ékszereire. Esküvői ajándékok voltak az "őt imádó" férjétől. Igen, Lurlene valóban jó formát futott.

Lord Saville súgott valamit Lurlene fülébe, és a nő negédes mosollyal szorította meg a férfi karját. Amandát elöntötte a harag hulláma, az apját fürkészte a bálteremben, aki most éppen ott társalgott egy pár vendéggel a pezsgőszökőkút körül. Egész egyszerűen csodálni kezdte apját gyanútlan bizalmáért.

Az özvegy egyfolytában csevegett valami öreg pajtásával, és Amanda pillanatnyilag elárvultnak érezte magát. Elhatározta, hogy felfrissül, és miután ebbéli szándékát az özvegy fülébe suttogta, a vendégek sokaságán keresztül utat tört az ajtóhoz. A zene már szünetet tartott, és szomorúan konstataulta, éppen időben érkezett ahhoz, hogy láthassa Lord Saville és Lurlene hátát, amint a lépcsőn lefelé haladtak a második emeletre, ahol a hölgyek szolgálatára állt egy vendégszoba.

Szája széle vékony, elszánt vonallá keskenyült. Amanda is lefelé tartott a lépcsőn, és közben azon imádkozott, hogy azok ne vegyék észre, ne gondolják, hogy szándékosan kémkedik. Időről időre emlékeztetnie kellett magát, hogy a cselekedeteikhez semmi köze, de szívében makacsul lobogott az apja iránti együttérzés lángja. Miért kellett beleszeretnie pont ebbe a Lurlene-be? Nem vette észre, milyen üres, felszínes?

Szeme sarkából látta, ahogy belépnek Lurlene magánappalijába. Arcát legyezője mögé rejtve rohant el mellettük.

A szobát mindennel ellátták a hölgyvendégek számára. Amanda megkönnyebbülten tapasztalta, hogy a helyiség üres. Nem volt kedve csevegni, miközben gondolatai vadul vágattak a fejében. Először vizet locsolt égő arcára, majd jeges kölnivízzel locsolta be magát, hogy lecsillapodjék. Annak a nőnek aztán vannak idegei! Amanda füstölgött magában, és némi rizsport hintett az orrára és a homlokára.

A szomszéd szobából hol erősebb, hol halkabb beszéd szűrődött át. Amanda megdermedt, amikor felismerte mostohája gőgös hangját. Ez a fal igen vékony volt, mivel jóval az épület elkészülése után húzták fel, akkoriban még egy szobát terveztek ide. Lurlene egyfolytában duruzsolt, de Amanda nem értette a szavakat. Ellenben Lord Saville mélyebb hangja tökéletesen érthető volt.

- Drága Lurlene, tudhatja, sohasem vonom vissza a szavamat, meg fogja kapni azt a nyakláncot. Már egyszer megígértem. - Elhallgatott, és a beálló csöndben Amanda termékeny képzeletében

Lurlene-t a férfi karjában vélte látni. A férfi egy fokkal erősebb hangon folytatta. - Maga becsapott engem, a legdurvább módon hagyott faképnél. De én nem táplállok haragot maga iránt. Maga még az enyém lesz, Lurlene. És a nyaklánc... a legfelségesebb gyémántok és zafírok, amiket valaha is látott... csak az első lépés az ajándékok hosszú sorában, és mind a maga szépségét ünnepli.

- Undorító! - Amanda csikorgatta a fogait, szédült a dühtől.

Lurlene elragadtatottan bűgött, és Amanda látta maga előtt édes mosolyú arcát. Ebben a pillanatban mindkettőjüket meg tudta volna fojtani, ujjai a mosdótál lekerekített sarkát szorongatták. Szeretett volna kimenekülni a szobából, de a lába makacsul gyökeret eresztett.

- Ó, Keith... hisz maga tudja, én mindig igen nagyra becsültem, csak éppen az...

- Ne folytassa! Szenvedek, ha Bowennal látom, és ma sem értem, miért részesítette őt előnyben velem szemben. Az, hogy eldobott, számomra elviselhetetlen, örök fájdalom marad.

Amanda nem hitt a fülének. Sohasem képzelte Lord Saville-t tragikus típusnak, és most valami hamis csengést érzett ki a hangjából. Mindenesetre a napnál világosabb, hogy bizalmasan bezárkózott Lurlene-nel, és drága ajándékokat ígér neki. És mi van akkor, ha az apja itt találja őket? Apját nem lehetett könnyen kihozni a sodrából, de amikor dühbe gurult, veszélyes volt. Amanda összevonta a szemöldökét. Meg kell ezt mondania az apjának? Nem, nem, elviselhetetlen lenne az a tudat, hogy ő az, aki felnyitja a szemét. De ez a képtelen helyzet sem tarthat tovább anélkül, hogy az apja rá ne jöjjön.

Miután elrendezte rövid loknijait, Amanda az ajtóhoz kényszerítette magát. Utálta, hogy tovább hallgatózzék, de attól is vonakodott, hogy elősegítse a légyottot.

Ahogy kilépett a folyosóra, nyílt a nappali ajtaja, és tisztán láthatta Lord Saville-t, aki a csipkefüggönyös ablakoknak háttal állt. Lurlene jött elő, rózsaszínbe borult arccal, szeme ragyogott a boldogságtól.

- Mi a csuda, Amanda! - kiáltott fel, és a legkevésbé sem jött zavarba. - Tudod, Keith épp most ígért egy szép nyakláncot ajándékba. Hát nem csodálatos? Alig várom, hogy láthassam... és viselhessem!

Amandának elakadt a lélegzete a meglepetéstől. Tekintete Lurlene-ről Lord Saville-ra vándorolt. A férfi keskeny arcán titokzatos mosoly játszott. Amanda gyanakodva figyelte. Az ajándék köztudottá válik... Botrány készülődik? Lurlene képtelen hosszabb ideig titkot tartani, és Amanda reszketett, ha arra gondolt, milyen fájdalmat fog okozni ez az ügy apjának.

- Értem! - szólalt meg jeges hangon. - Meglep, hogy ajándékot fogadsz el egy másik férfitől.

- Ne légy már ilyen korlátolt liba, Mandy. A nyaklánc csupán egy nekem készült óda - dorombolt Lurlene kissé késői hiúságról téve

tanúságot. - Te irigykedsz - tette hozzá, és leviharzott a lépcsőn, hogy azonnal elhencegjen azzal, miszerint Lord Saville még mindig imádja.

Amanda bosszankodva követte. Azon fáradozott, hogy figyelmeztesse: próbáljon hallgatni erről, amikor Lord Saville megszólította.

- Amanda! - A férfi az ajtóhoz lépett, és az ajtófélfához támaszkodott. Sötét tekintete égette a lányt. Félresöpört egy rendetlenkedő fürtöt a homlokából, és Amanda szinte látta maga előtt, ahogy Lurlene vadóc keze borzolja a férfi hullámos haját. Az elképzelt látvány hevesen megdobogtatta a szívét. Belemart az emlékezés: a férfi haja és acélos bicepsze. Forrt benne a harag, tüzelte a vágy.

- Gondolom, most elszalad a papához, és traktálja az újsággal - gúnyolódott a lord halálos unalommal.

Amanda összeszorította az ajkait, szinte válaszra, sem akarta méltatni a férfit. Szemében visszafojtott könnyek csillogtak. - Lord Saville, nem ismerem a maga kis játszmáit, de akarom, hogy tudja, nem helyeslem az ilyesmit.

- Akár nyíltan is tiszta vizet önthet a pohárba, és bevallhatja, hogy hallgatózott - nógatta a férfi, és elindult a lány felé. - Igazán, nem a világvége ez a románcom Lurlene-nel.

Keskenyre húzott szemhéja alól figyelte a lányt, és ujjával merészen Amanda álla alá nyúlt, de az elrántotta fejét az érintés elől.

- Ön természetesen beszélhet így, semmit sem törődve azzal, hogy kinek a lelkébe gázol bele. Hogy lehet ennyire érzéketlen? Önből, milord, hiányzik a szív... Mindig önmaga jön először.

Amanda hangja elcsuklott, és felfedett érzelmei miatt megalázottnak érezte magát. A könnyek elhomályosították a szemét, de egy pillanatig sem akarta letörölni. Szinte kívánta, hogy a férfi felismerje a gyengeségét. Bátran fölemelte a fejét.

- Hogyan tud olyan nyugodtan a szemembe nézni azok után amiket Lurlene-nek mondott? Azt tervezi, hogy összetöri az apám szívét?

- Teringettét! Úgy tűnik, mintha az öné lenne összetörve! Ki a tettes? - kérdezte a lord halkan, majd nem gyöngéd tekintettel. - Tessék, használja a zsebkendőmet.

Fehér muszlin kendőcskét tartott a lány szeme elé. Amanda erőteljes mozdulattal tolta el magától. - Ne érjen hozzám!

A férfi mélyet sóhajtott, és folytatta:

- Apjának több a józan esze, mint amennyit feltételez róla. Ő tökéletesen kézben tartja Lurlene-t, és biztosíthatom, hogy a szívét nem bántja semmi. Nem féltékeny a felesége imádóira.

- És ön tökéletesen kihasználja ezt a tényt... Minden lehetőséget megragad, hogy becsempéssze magát Lurlene szívébe.

- Ugyan már, Miss Bowen! Egy pillanatig sem hiszem, hogy önt érdekli, kinek szentelem az érzelmeimet. - A férfi magabiztos

hangja csak még több mérget fecskendezett a lány ereibe. - Vagy igen?

- Milyen gyorsan a maga előnyére fordította a helyzetet. Ne térjen el a tárgytól! – követelte a lány, de nem folytathatta, mivel egy csapat fiatal hölgy futott fel a lépcsőn. Izgatottan fecsegték.

Lord Saville szemében mosoly csillogott. Amanda szaggatottan, mélyen sóhajtott, és vadul legyezte magát.

- Ez nem az a hely és időpont, hogy intim témát, mint a szerelmi életem, megbeszélhessünk, Miss Amanda. Nem feltételezem, hogy a családi képeket akarja nekem megmutogatni, hacsak nem a zavarát óhajtja ezzel eltüntetni.

- Hogyan védhetném ki ezt a feltételezést, amikor így találja? De egy pillanatig se képzelje, hogy a szövetségesévé tehet!

Visszataszítónak találom a mostohámmal folytatott szerelmi kapcsolatát. - A lépcsőfordulóba vezető hosszú folyosón haladva ügyelt arra, hogy jókora távolság válassza el a lordtól.

Legszívesebben másutt szeretett volna lenni, mert fizikailag szüntelenül érzékelte annak férfias kisugárzását.

A férfi felemelte lornyonját, és a hosszú portrészorra meredt.

- Ó! Egy rakás ijesztően rideg társaság. Feszengek a sötét tekintetek kereszttüzeiben - ijedezett Lord Saville, mintha félne, hogy szemtől szemben áll a Bowen ősökkel.

Amanda kissé felengedett, de tisztában volt vele, hogy ez a férfi célja: lebírní őt a charme-jával.

Saville rámutatott egy buggyos, rövid nadrágba és keményített nyakfodorba páncélozott, döllyfős úrra, aki sasorra mögül fenyegetően tekintett le az élőkire. - Az úr feltűnően hasonlít a nagyanyjához, Miss Bowen. Biztos abban, hogy nem ő ült modellt a portréhoz?

Amanda nem állta meg nevetés nélkül, amint megjelent előtte nagyanyja rövid, buggyos nadrágba bújtatott vékony lába a felkunkorodó orrú cipővel.

- Milyen mérhetetlen gonosz maga, hogy ilyesmi jut az eszébe. A vak is láthatja, hogy ezt a portrét régen festették. Jó párszor restaurálták is már.

A férfi halkan, pajkosan kuncogott.

- Nagyanyja vérfagyasztó arca bármilyen képen megrepszti a festéket.

Amanda harcra készen kihúzta magát.

- Világos, hogy maga nem sokra becsüli az én családomat. Először az apám feleségének teszi a szépet, aztán sértegeti a nagyanyámat, velem pedig a legtapintatlanabb módon viselkedik.

A férfi egy lépéssel közelebb lépett, mélyen ülő szemében gonoszkodó fény ragyogott.

- Maga messze a legérdekesebb tagja a társaságnak.

Amanda felháborodásában mélyet sóhajtott.

- Ne vesztegetse rám a bókjait, milord! Engem nem lehet egykönnyen megnyerni, minthogy... nem vagyok... Lurlene. Bármit

is mond, engem nem tud elámítani, ne várja tőlem, hogy szentesítsem bolondos mostohám megkönyékezését.

- Ön igen éles, Miss Bowen, és szüntelenül keményen bánik egy olyan szerencsétlen fickóval mint én. Őszinte bókjaimat merő képmutatásnak tartja. Meg kell tanulnia elfogadni...

- Hagyja abba a próbálkozásait! – Amanda lendületesen elfordult, és hátat fordított a férfinak. Arca viharos érzelmekről árulkodott.

A férfi hallhatóan mélyet sóhajtott.

- Felismerem, mikor szenvedek vereséget. - Ismét a portrékat nézte. - Az én őseim vagy Digbyhez vagy a markáns arcú nővéremhez, Agathához hasonlítanak. Attól tartok, az én családom nem jeleskedik kiváló tulajdonságokkal.

Amanda keresztbe fonta karját a mellén.

- Szerintem a maga vonásai változatosságot jelenthetnek a Saville-ek portrészorában - gúnyolódott, rá sem nézve a férfira.

- Nem vadásztam bókra. És ehhez még egy beteg láb... - lehajolt, és szórakozottan dörzsölgetni kezdte a lábát.

Amanda hümmögött egyet.

- Ilyen kis hiba bizonyára nem is tűnne fel a képen. - Pillanatnyi habozás után sötét oldalpillantással sújtotta a férfit. - Mondja csak, zavarja magát, hogy nem... tökéletes?

A férfi száraz nevetése tompán hangzott.

- Milyen komorak vagyunk! Arra kíváncsi, elkeserít-e a sebesülésem? Nem gondolja, hogy ez a kérdés meglehetősen személyeskedő? Bárki feltételezné, hogy maga a legsötétebb titkaimat fürkészi.

Amanda habozott, tartózkodóan szemlélte a férfit.

- Eddig sohasem válogattuk meg a szavainkat, most kezdenénk el?

A férfi áttette a botját a másik kezébe.

- Ezt kedvelem önben, Miss Bowen, az egyenes beszédet. Nos, becsületből illik tudatnom önnel, hogy ez a törés - hanyagul a lábára mutatott - néha dühbe hoz. Főleg párás időben, amikor tűrhetetlenül fáj. Akkor olyanná válok, mint egy fejfájós medve. - Elgondolkozva nézegette a botját, aztán hirtelen elkomolyodott. - Hát... őszintén szólva... én próbálkozom, hogy ne vegyek tudomást a fájdalomról, hiszen életem végéig azzal kell élnem... tudja, rosszul illesztették össze a törött csontokat... - Előrenyújtotta a kezét, és mutatoujja hegyét végighúzta a lány állán, felkorbácsolva a lányban a zavarba ejtő érzelmek viharát. - Ami a hiúságot illeti, merem remélni, nem vagyok rosszabb, mint a ma este itt jelen lévő piperkőcök bármelyike - tette hozzá szárazon.

- Nagyon kérem - suttogta a lány, hiába küzdött, hogy kivonja magát a férfi mágikus érintéséből -, hagyja abba a mostohám üldözését. Hiszen ez csak bajkeverésre jó.

- Mostohája bizonyára megnehezítette az ön életét. Az apja egyedül a magáé volt, és akkor megjelent Lurlene, és elrabolta

magától az apját. Valójában kilökte kényelmes fészkéből.

A lord szavai szíve legrejtettebb, fájó pontját érintették, ami ellen eddig hőiesen harcolt. Megpróbálta ilyen irányú ellenérzéseit egyfolytában leküzdeni, mióta apja házasságot kötött Lurlene-nel.

- Elismerem, hogy nehéz volt, de nincs jogom apám cselekedeteit megítélni! Amellett felnőt看 vagyok, és nem számítok arra, hogy életem végéig apámmal éljek.

- Persze. Ön feltehetően férjhez megy, és saját családot alapít. - Hangját sokatmondóan lehalkította. - Talán Digbyvel?

- Nincs joga...

- Maga egész egy szerűen egy elragadó kis cukorlat. Szeretné Lurlene helyét elfoglalni a szívemben? - suttogta, lélegzete a lány arcát csiklandozta.

Amanda felháborodottan szakította ki magát.

- Természetesen, nem! Ön valóságos tökfej, ha azt képzeli, hogy készpénznek veszem komolytalan bókjait, és a karjaiba hullok.

- Nincs ilyen tervem, - felelte a férfi szárazon, és sóhajtva megrántotta a vállát. - Maga elragadó, ez minden. Amellett majdnem elfeledkeztem Digby magához való jogáról. Még majd párbajoznom kell, ha itt talál.

Amanda még mindig küszködött a férfi érintése keltette izgalommal, amely végighullámozott az idegein.

- Azt hittem, nincsen előítélete a tekintetben, hogy más úriember feleségének vagy menyasszonyának udvaroljon - jött azonnal a lány komoly replikája.

A cinizmus hideg maszkja jelent meg a férfi arcán.

- Különleges zamatot ad a kalandnak, nem gondolja?

Amanda tekintete lángot vetett.

- Nyilvánvalóan nem bántja önt túlságosan a lelkiismerete.

- Nem túlzottan - kezét a lány vállára tette, keményen magához húzta, - és letekintett annak felhevült arcára. - Hogy maga milyen erényes! Kis szent. Amanda - ugratta. Keze. Erősen a nyakára tapadt. A lány megkísérelte eltépni magát, de ez hiábavaló igyekezetnek bizonyult, mivel teljesen megbénította az a lángolás, ami áthatotta, amikor megérezte a férfi izmos testét az övéhez tapadni. Elárasztotta a férfi szappanának és fehérműjének friss illata, ami teljesen elkábította érzékeit. .

Amanda szaporán lélegzett, és megkövülten meredt a közelítő érzéki szájra, megszűnt a kettőjük közötti távolság. Lehunyta a szemét, érezte ajkain a követelőően hozzátapadó férfiszáját. Öröm, harag és megalázottság harcolt benne, miközben a tudata pirongatta az önmegadásáért.

Saville karja még jobban magához szorította, szája éhesen szívta a lány ajkait. Amanda feje szédült a fergeteges csábítás hatalmától, és a lord vérbő, izzó csókjától. Ujjait csodálatos élvezettel fúrta bele a férfi tarkóján göndörödő fürtöcskébe. A széles vállakra borult, s az izmos karok ölelésében a férfi ereje, illata szinte öntudatlan állapotba sodorták éppúgy, mint első csókjuk

éjszakáján. Tombolva vágtatott a vére, a lázas férfiölelésben, és Amanda vágyait, csillapítandó egyre szorosabban tapadt a férfihoz.

De az egy hirtelen mozdulattal elhúzódtól tőle.

- Drágám - szólalt meg érzelmektől fojtott hangon. Tőled mindenki azt várja, hogy térj ki előlem.

Amanda olyannyira telített volt a szívét-lelkét ért megrázkódtatástól, hogy képtelen volt megszólalni. Magában azt kívánta, bárcsak ne Lord Saville lenne itt, hanem bárki más. Szemét szorosan csukva tartotta, arcát a férfi mellére szorította.

- Ki gyaníthatott volna ilyen lángot ez alatt a hűvös külső alatt - a férfi hangjából meglepődés csendült ki. - Egész egyszerűen elképesztő!

- Ó, azonnal hagyja abba! A csókjai semmi egyéb, mint a családom elleni támadás pokoli ötletének egy felvonása, én pedig úgy viselkedtem, mint, egy idióta. - Amandából kitört a zokogás. Végre sikerült magát kiszakítani a férfi varázsából. - Most aztán nyilván szélteben-hosszában el fog hencegni a féktelen viselkedésemmel.

A férfi lázas ölelése belefojtotta a szót.

- Figyeljen! Ami köztünk történt, engem is váratlanul ért, Amanda. Sohasem fordult meg a fejemben szerelmes gondolat magával kapcsolatban. És a Lurlene-nel való kapcsolatnak semmi köze magához, esküszöm.

- Nincs? - lehelte Amanda, szeme kerekre nyílt fájdalmában. - Ami a családomat érinti, az érint engem is.

- Ó, a fene egye meg mindezt! Felejtse el, amit mondtam - parancsolta a férfi metszően jeges hangon. Majd kihúzta magát, és mélyet sóhajtott. Amanda érezte, nemcsak tőle húzódik el, de önnön érzéseitől is. Arc kifejezése már semmitmondó és hideg lett, amint folytatta a mondókáját.

- Úgy viselkedtem, mint egy halálosan unalmas tökfilkó. Bocsásson meg, ha tud, Amanda! - Együttérző sajnálkozás lopózott a tekintetébe. - Legyen afelől egészen biztos, hogy nem állt szándékomban megbántani magát.

Halálos csend vette körül őket, Amanda mérlegelte a férfi szavait, figyelte távozását a csillogó parketten. A lord egyenlőtlen léptei kopogtak, és minden egyes koppanás visszhangzott a lány fejében. Lehet, hogy bűntudatot olvasott ki a férfi szeméből?

9. fejezet

Öreg éjszaka volt már, mire a márki hazatért a Grosvenor Square-en lévő Saville-házba. A bál után csatlakozott egy kártyapartihoz Brooksnál, és jóval tömöttebb zsebbel érkezett haza, mint amivel elment. Ám ez olyan szerencse volt, ami nem vidította fel. Borzadt attól a pillanattól, mikor egyedül kell maradnia kavargó

gondolataival. Mindamellett ez az idő is elérkezett. Befordult a sötét dolgozószobába a lefekvés előtti brandyért. A gondolatok egyszerre csak rosszindulatú kísértetekként körültáncolták, és nem hagyták nyugodni.

Leült egy karosszékbe, és masszírozta kínzóan sajgó lábát. Lehangoltan nézegette a hatalmas ablakok sötétzöld bársonyfüggönyeit és az összegyűjtött, rengeteg könyvét a cseresznyefa polcokon. Keith újra és újra felidézte az est eseményeit. Minden a tervei szerint történt; Lurlene mohó halként bekapta a horgot, most már az idő és a pletyka elvégzi a többit. De a győzelmi érzés helyett nyugtalanság kínozza. Kétség támadt benne, hogy helyesen cselekedett-e? Kétségei egyetlen okozója Amanda Bowen volt.

Keményen összeszorította száját. Mit számít neki Amanda Bowen magatartása? Ő is csak egy hisztérikus érvelő és síró nő. De bármennyire is tagadni akarta, Amanda mégis szenvedélyt és keserédes fájdalmat keltett a szívében. Valójában kedvelte a lányt. Nem olyan fajta szép, törekeny vagy melegházi virág, mint Lurlene, de amögött a komoly arcocská mögött báj és intelligencia húzódik meg. És amit most fedezett fel: a lány karcsú teste lázas szenvedélyt rejtett.

Mélyet sóhajtott, és megmagyarázhatatlanul lehangoltan nagyot húzott a brandyből. Ha Dig el tudja nyerni Amanda kezét, akkor igazán szerencsés embernek mondhatja magát, gondolta, és rámeredt a bézs és borvörös keleti szőnyegre anélkül, hogy látná. Az utolsó dolog, amit megtenne, hogy romba döntse Dig esélyeit a boldogságra.

Keith kiitta a pálinkáspoharat, azután az üres kandallónyílásba vágta. A csattanás megtörte a csendet. Miért nem tetszik neki most hirtelen az, hogy Dig boldog legyen Amandával?

A South Streeten, alig pár háztömbbel a Saville-háztól Amanda és Pamela Amanda ágyán hevert, és a bálról csevegett. Francia csipkével dúsan díszített fésülködőköpenyben kortyolgatták a forró kakaót. A szobát a kandalló tüze tette barátságossá, és a lángokból elővilágító fénynyalábok a fehér virágokkal mintázott, világoskék tapétán táncoltak. Az aranyrojtokkal szegélyezett ágyfüggönyöket ugyanaz a minta díszítette, mint a falat, és a két keskeny ablakot bársonyfüggönyök fedték.

Lady Pamela szeme ragyogó csillagként fénylett. - Soha nem volt még kimerítőbb estém - ismerte el a tetszés mély sóhajával. - Elképzelheted... ott minden értem történt.

- Igen, és óriási sikert arattál. Az urak szó szerint egymást taposták, hogy egy táncot kaphassanak tőled. Úgy örülök - mondta Amanda, noha a gondolatai nem egészen Pamela bálja körül forogtak.

- És én végig is táncoltam minden táncot - folytatta Pamela. - Mindenki olyan udvarias volt.

- Még csak az kellett volna, hogy ne legyenek azok... mikor folyt

a pezsgő és remekbe sikerült szupé, rák- és szarvasgomba-pástétomok és torták halma várta őket - mutatott rá Amanda. - Továbbá nagymama jelenlétében senki sem mert átnézni rajtad. Jegyezd meg a szavaimat, erről a bálról úgy fognak beszélni, mint a szezon egyik legragyogóbb eseményéről, noha én nem voltam oda a dekorációtól.

Pamela álmodozó arccal igazított helyére egy elszabadult loknit.

- Nem is tudom. Én valójában szeretem a rózsaszín selymet. Az olyan... nos, romantikus.

Amanda tartózkodott attól, hogy vitatkozzék. - Láttál olyan urat, aki tetszett neked?

- Ezt most pont úgy kérdezted, mint Ambrosia dédnagynéni. Képzeld el, ahogy rám mered a lornyonon keresztül, és zümmögi „hááát, mikor mész férjhez, libuuuska?” Pamela maga alá húzott lábakkal mocorgott, és vihorászott a kék ágytakarón. - Nem állíthatom, hogy találkoztam volna, Sir Digbynél helyesebbel, de úgy tudom, ő neked udvarol.

Amanda egyik karcsú ujjával az ágyterítő mintázatát követte, és aggodalmasan bámult a fiatalabb nőre.

Lady Pamela arca rózsásra pirult, és büntudat költözött a szemébe.

- Ne aggódj, Amanda, nincs vele semmilyen szándékom, de nem tudom elhallgatni azt a tényt, hogy őt találtam a legérdekesebbnek. Sohasem fáraszt a társasága.

- Ó -, ez volt minden, amit Amanda ki tudott nyögni, miközben viaskodott magában. Vajon elárulhatja-e a Sir Digbyvel kötött titkos megegyezését. Téged nem riaszt a... vaskos termete?

Pamela elgondolkozva csücsörítgette a száját.

- Van valami megnyugtató egy ilyen természetes férfiban, noha szívesen elismerem, hogy lefogyhatna öt-tíz kilót.

Amanda nevetett.

- A hölgyekről fel sem tételezik, hogy véleményük lehet a test méreteiről, tudod, főleg nem egy férfi testéről. Ha Elfina, dédnagynéni meghallaná, hogy miket mondasz, egész biztosan jó nagy ribilliót csapna, és azonnal visszavinne vidékre.

- Igen, persze, nagymamát elkapná az egyik rohama... de Ambrosia dédnagynénit nem, fogadok. Ő egyszerűen csak nevetne, és egyetértene velem.

- Hmmm, kétkem. Nagymama ugyan sosem cenzúrázza saját szavait, de ez nem jelenti azt, hogy megengedné, mi is hasonlóan viselkedjünk. Tudom, nincs elragadtatva Sir Digby széles derekától.

- Amanda hűvösen mosolygott. - Szerencsére vele még nem közölte. Állandó félelemben élek, hogy az a pillanat is elérkezik egyszer. Tudod, nagymama ritkán tudja a véleményét véka alá rejteni.

Pamela szája elé tette a kezét, és elnyomott egy kis kacajt, őzikeszeme ragyogott.

4 Kijelentem, hogy te éppen olyan megátalkodott lettél, mint,

ő. Itt éltél vele, s rád ragadt a dolgoknak ilyen fajta cinikus megítélése. - Felsóhajtott, és nézte, amint Amanda lassan kortyolgatja a kakaóját.

- És te... te elfogadod Sir Digby... szépséghibáját?

Amanda a távolba meredt, ujjait a csészére szorította.

- Rendkívül decens úriember, de nem vagyok bele szerelmes – szólalt meg nyugodtan. Mélyet sóhajtott. - Hát elmondom neked a botrányos igazságot: megállapodást kötöttünk Sir Digbyvel. Ő nem akar megházasodni, én meg nem akarom nagymama prédikációit hallgatni férjezetlen állapotomról, úgyhogy elhatároztuk, úgy teszünk...

- Ó, milyen botrányos! - Pamela szeme meglepetésében elkerekedett. Rózsás arca elsápadt, és reszketett a keze a csészén.
- És mi lesz, ha Ambrosia nénikénk rájön?

Amanda behatóan tanulmányozta barátnője arcát. Pamelának tetszett Sir Digby. Még hozzá nagyon.

- Nem jön rá, hacsak te el nem árulod.

- Na és az udvarlás? - Pamela olyan gyászba borult, hogy Amanda legszívesebben ebben a pillanatban véget vetett volna a Sir Digbyvel való alakoskodásnak.

- Megígértem, hogy a szezon végén szakítok vele.

- Ó... - Pamela száját a csalódottság szorosan összezárta. - Ez azt jelenti, hogy nem akar soha feleségül venni... senkit.

Amanda magához ölelte. -Ó, ebben egyáltalán nem vagyok biztos. Azt hiszem, Sir Digby bele fog törődni a házasság gondolatába, mielőtt még a szezon véget ér. Egyben biztos lehetsz, én sohasem megyek hozzá. De te, talán...

Lady Pamela lélegzete elakadt, kezét a szívére szorította.

- Én? Nem... De hogyan tudsz ilyen nyugodt maradni, hisz mégiscsak megegyeztetek valamiben. Sohasem mernék Ambrosia dédnagynénivel szembekötősdit játszani. Erről csak az jut eszembe, hogy ez a te szerződésed a legesztelenebb ötlet, amiről valaha is hallottam. És mindehhez Sir Digby arcátlansága.

Amanda mosolygott, ahogy visszaemlékezett előző találkozásukra a bálon.

- Egyáltalán nem szívesen vesz részt ebben a kalamajkában. Azt hiszem, majdnem fél tőlem, és mindattól, ami együtt jár az udvarlással. Például: irtózik a báloktól. Érdeklődése csupán az ebédlőasztal és a kártyaszoba területére terjed ki. De elismerheted, az alakja semmi feltűnést nem keltett a táncparketten.

- Ezzel a ponttal szívemből egyetértek - nevetett Pamela - De a haskötője annyira recseg!

- Pam! A nyelved! - Amanda megkönnyebbülten hallotta nevetni Lady Pamelát. Valahogy rá fogja ébresztetni Sir Digbyt, hogy szerelmes Pamelába, és meggyőzi, hogy egy házasságkötés vele mindenki számára a lehető legjobb megoldás.

- El kell ismernem, hogy Sir Digby még a lába nyomába sem léphet az unokaöccsének, Lord Saville-nek, aki igazán szemrevaló...

de a maga módján kissé fenyegető megjelenéssel. Határozottan ijesztő - fejezte be Pamela.

- Tudom, de Sir Digby ezer Saville-jel ér fel - mondta Amanda lehangoltan.

Pamela szokatlan élességgel tanulmányozta Amandát.

- Ebben nem lennék ennyire biztos. Akárcsak Ambrosia nénikénk, Lord Saville is elrejti a nagyon is sebezhető szívét a fennhéjázó külső mögé.

Amanda tágra nyílt szemmel bámult.

- Ez sohasem jutott eszembe. Ő egy gazfickó, fejétől egészen a fényes csizmája hegyéig - mondta összeszorított szájjal.

- Nos, én nem tudok semmit erről. Biztosítalak, ha ő olyan fajta, mint Ambrosia nagynénink, akkor gondosan leplezi igazi érzelmeit. Te tudhatod a legjobban, hogy öreg, hajthatatlan nagyanyádnak aranyból van a szíve. Hát hogyne, gondolj csak azokra az ajándékokra, amikkel engem szó szerint elhalmozott, amint megérkeztem, és most ez a bál.

- De azért eleget morgott miatta.

- Ugyan. Ő csak azért szeret ijesztő mezben mutatkozni előttünk, hogy el ne feledkezzünk róla, nehogy vidékre zsuppoljuk, hogy ott szenvedjen. Amanda a fejét rázta.

- Mi sohasem tuszkolnánk nagymamát sehová, hogy ott tengődjön egyedül. Pam, te olyan kedves vagy, mindenki csak a jót látod meg. Nem érted? Nagymama szeretné túlszárnyalni mindazt, amit Elfina dédnagynéni az évek során tett tönkre. Higgyél nekem, nagymama gondoskodik róla, hogy sikereid minden apró részlete eljusson Elfina éhes fülébe.

- Természetesen Lord Saville-től távol áll az efféle mesterkedés.

Amanda haragosan összehúzta a szemöldökét. - Ő rosszabb! Nem tudom, miféle játékot űz Lurlene-nel, de az csak katasztrófával végződhet. Az én apám nem egy bugyuta tökfilkó, hogy észre ne vegye, mi folyik az orra előtt. Ő, Pamela, mit is tehetnék? - Amanda előhalászott a zsebéből egy zsebkendőt, és ott, szorongatta a kezei között - Úgy érzem, figyelmeztetnem kellene apát, de nem tehetek róla, folyton az jut az eszembe, hogy ez az ügy nem tartozik rám. - Öklével a párnára vágott.

Lady Pamela meglepettnek látszott.

- Amanda, ez nem lehet ilyen végzetes. Talán túlzol. De hát Lurlene határozottan csügg Lord Bowenen... láthatóan imádja...

Amanda elfojtotta a zokogást. Szorosra zárta a száját, hogy ki ne csússzon rajta a Lurlene báli viselkedése miatti haragja és csalódottsága.

Pamela megsimogatta a vállát.

- Kérlek, ne aggódj... az idő majd megoldja; és igazad van, ez csak Justin bácsira és Lurlene-re tartozik. Bármennyire is zokon veszi Lord Saville, Lurlene Lord Bowent választotta helyette. Lord Saville kissé ijesztő figura. Amikor rám néz, legszívesebben elsüllyednék.

- Ki ne mondd ezt a nevet! Borzadok tőle... - nyögte Amanda a párnába. Melle elszorult, küszködött, hogy legyőzze fellángoló érzelmeit, amelyek Lord Saville nevének pusztá említésére rátörtek. Hogyan lehet szerelmes egy férfiba, akit megvet? Amanda nyomorultul vágyakozott a szép, gondtalan napok után, mikor még nem érintette meg Cupido kegyetlen nyila. Ha ez a gyötrellem a szerelem, akkor szívesebben élne szerelem nélkül.

Lord Bowen két nappal később a South Streeten kiszállt kocsijából a nagyasszony házána. A ragyogó tavaszi napfény egyaránt rámosolygott a londoni épületek kormos téglahomlokzatára, és a parkban a pompás tulipánok és nárciszok bólogató fejére. Amikor Amanda az ablakon át megpillantotta, fájdalom hasított a szívébe arra a gondolatra, hogy beszélnie kellene vele Lurlene-ről.

Amanda nagyanyja társaságában a reggelizőszobában ült, mialatt Pamela egy kis első bálozó barátnőjével, akivel a bálban ismerkedett meg, élvezte a kocsikázást a gyönyörű parkban.

Billings kitárta az ajtót Lord Bowen előtt, aki ajkán vidám, üdvözlő szavakkal lépett be.

- Papa! - örvendezett Amanda. Félretette a hímzést, és megölelte az apját.

- Jupiterre! Ennél szeretőbb fogadtatásra igazán nem számíthatnék egy évi indiai tartózkodás után sem - jegyezte meg apja hangosan nevetve. Tekintetében aggodalom gyúlt ki, ahogy ránézett lánya feléje fordított arcára, és megérintette sápadt arcát. - Kissé nyúzottnak látszol, drága Mandym. Megterhel a mászkálás a bálókra és az összejövetelekre?

- Ostobaság! - morogta az özvegy, és amikor Lord Bowen melléje ért, feléje fordította ráncos arcát, hogy fia megcsókolja. - Mandynek kutya baba. Hála Lurlene érdekes állapotának, te mindenütt női gyöngeséget vélsz. felfedezni. Fogadok, Lurlene semmi egyébbe nem törődik, csak azzal, hogy telebeszélje a fejedet nyomorúságos mesékkel... és ráadásul téged okol mindenért.

Lord Bowen kényelmetlenül feszengett a kegyetlen támadástól. Leült a kárpitozott székre, és szelíden mosolygott

- Ő még nagyon fiatal, és az embernek engedményeket kell tennie.

- Ugyan! Csak bolondít téged, fiam. Pontosan azt csinálja veled, amit akar... a ravasz ... a kisujja körül forgat.

A nagyasszony elégedetlenül meredt a fiára.

- Nagymama, túlzásba viszed a dolgot - szólalt meg apja védelmében Amanda. Ismét a hímzőkeretre függesztette gonoszokan csillogó szemét, noha valójában a szájalom hulláma öntötte el. -A férfiak teljesen vakok a szerelemben. Lord Saville esete is ezt példázza.

Lord Bowen sóhajtott, és szórakozottan babrálta a sárgacsíkos mellényét díszítő aranylánc mütyürkeit.

- Lurlene egy fiatal ártatlanság, és én boldog vagyok attól a lehetőségtől, hogy vigyázhatok rá... pont úgy, ahogy Amandára vigyáztam, amíg ki nem repült a fészekből. - Arca most szomorú kutyára emlékeztetett. Amanda szíve összeszorult, ahogy visszagondolt a Lurlene előtti boldog, szabad életükre.

- Lehet, hogy régebben magányos voltam, papa, de most már hozzászoktam a házaseletemmel járó változáshoz.

A nagyasszony horkantása a saját véleményét jelezte, és Amanda a szeme sarkából észrevette, miként küszködik nagyanyja a visszatartott lélegzetével, hogy kordában tartsa indulatát.

- Reméltem, hogy felülvizsgálod az elképzelésedet, és a szezon után csatlakozol hozzánk. Velünk jössz Bowen Courtba, Mandy - szólalt meg az apja. - Lurlene-nek a korához illő társra lenne szüksége, hogy átsegítse ezeken a nehéz hónapokon.

- De biztosan nem nőszemélyre - mondta az özvegy utálkozva, nehezen megőrzött önuralma füstbe ment, mielőtt még Amanda megszólalhatott volna.

Lord Bowen meghökkent. Szemöldökei egyetlen éles, fekete vonallá húzódtak össze.

- Mit értesz az alatt, hogy... nem nőszemélyre? Biztosan nem valami gyerekekre van szüksége. Lurlene nem viselné el a lármázó gyerekeket maga körül ebben az állapotában - mondta szemmel láthatóan elképedve.

Az özvegy szája szóra nyílt, majd kiugrott a szeme. Dűnnyögése eljutott Amanda fülébe:

- Lehetetlen, hogy ez a fajankó az én fiam lenne. Amanda belevetette magát a küzdelembe.

- Lurlene-nek elege lehet belőlem ebben a szezonban. Mindenfelé gardírozott, és azt hiszem, meg kellene kérdezned tőle, ő kit kíván meghívni. Amellett tudod, hogy előbb vagy utóbb kiröpülhetek a fészekből, és én nagyon elégedett vagyok itt. - De mégis, lelke mélyén ott szunnyadt a fájdalom, az a fájó érzés, hogy valamiből kihagyták.

Az özvegy ritkán rágtta meg a mondanivalóját, mielőtt megszólalt, és ez most sem történt másként.

- Fiam, hallottad a legújabb pletykát a gyémánt nyakékről, amit Saville Lurlene-nek szándékozik ajándékozni... valami olyanfajta ajándék, amelyet még akkor szánt neki, mikor még nem kötötte hozzád a sorsát.

Lord Bowen hangosan nevetett.

- Igen. Ki ne hallotta volna? Ha Saville olyasvalakinek akarja odadobni az ajándékát, akitől semmit sem várhat viszonzásul... ez az ő dolga.

A nagyasszony lélegzése hallhatóan szaggatottá vált. Amanda a csodálkozástól dermedten nézett apjára.

Apja folytatta:

- Igen, ez kissé lelombozódott állapotában felvidítja Lurlene-t, feldobja, hogy kívánják őt, és meggyőződik róla: a szépsége éppoly

elbűvölő, mint tavaly... még ha kissé teltebb is. Biztosíthatlak, szerelmét semmi sem tántorítja el tőlem.

- De Saville... - az özvegy fröcsögött a gyűlölettől.

- Tudok róla... derék, csinos fiatalember, de Lurlene-nek idősebb férfira van szüksége, hogy vigyázzon rá. Sohasem férne össze egy olyan férfival, mint Saville - adta elő olyan meggyőződéssel, hogy Amanda majdnem elhitte. De még mindig aggasztotta a kétség. Lurlene olyan szorosan bekötötte az apja szemét, hogy nem lát tovább az orránál? Amanda gyanította, hogy erre a kérdésre csak a jövő ad választ.

Az özvegy azonban csípős hangon szavakba öntötte hitetlenségét:

- Remélem, neked van igazad, drága Justin. Mellesleg, Lurlene most hol van? .

- Az ágyában egy üveg szalmiákszesszel, és a komorna dörzsölgeti a lábát - válaszolta Lord Bowen habozás nélkül. Amandát sikerült meggyőznie, de az özvegy szeméből hitetlenséget olvasott ki.

- Helyes. Egyetlen dologra hívom fel a figyelmedet: tartsd nyitva a szemedet, Justin - intette fiát az özvegy.

A férfi elkomorult.

- Tudom, anyám, hogy soha nem értettél egyet azzal, hogy Lurlene-t feleségül vettem, de ha megpróbálsz. kettőnk közé állni, vagy gyanakvással akarod teletömni a fejem, könnyörgök, akkor hagyj fel ezzel az ötlettel. Tökéletesen alkalmasnak érzem. magam arra, hogy saját ügyeimet elintézzem. - sóhajtott. - Kizárólag azért jöttem, hogy meglátogassam Amandát, és rábírjam, csatlakozzék hozzánk ezen a nyáron Bowen Courtba. De úgy látszik, hiába jöttem.

Amanda azonnal megpuhult.

- Ha annyira szeretnéd, néhány hétre odalátogatok - ígérte meg a pillanat hatása alatt. Kezét apja karjára tette, miközben máris megbánta hirtelen beleegyezését.

A férfi megrendítően boldognak látszott, és Amanda ebben a pillanatban megértette, hogy apja szomorú, és titokban lelkiismeret-furdalás kínozza, mert elhanyagolja a lányával szembeni kötelességeit.

- Szeretlek téged, apa - suttogta, és arcon csókolta. - És hidd el, igazán nagyon boldog vagyok a nagymamával.

Lord Bowen megköszöörülte a torkát, és fürgén felállt. Sugárzott belőle az életerő, öltözéke a legújabb divatot követte. Meghajolt anyja előtt, homlokon csókolta Amandát, és eltávozott.

- Hmph! - horkant fel szokatlanul szelíden az özvegy.

- Kijelentem, apa a világ legkedvesebb teremtménye - mondta Amanda gyermeki szeretettel. - Remélem, őérte, hogy nem téved Lurlene-t illetően.

- Ostobaság - vélekedett az özvegy, és elégedetlenül szorította össze a száját.

Este Billings ezüsttálcán egy vastag, homokszínű levelet nyújtott át Amandának. A lány meglepetve nézte az összehajtott és lezárt üzenetet. Kinyitotta és átfutotta a majdnem olvashatatlan kaparást.

- Sir Digbytől jött - jelentette az özvegynek és Pamelának. - Meghívás, Pamnek és nekem szól egy Richmond Park-i piknikre, szerdára... ha tart még ez a ragyogó idő.

Pamelára nézett, aki azzal a majdnem lehetetlen feladattal foglalkozott, hogy kijavítson egy hibát egy vízfestményen. - Mit gondolsz? Elfogadjuk? Az inas várja a választ.

- Természetesen, te ostoba - pattogott az özvegy. - Nyugodt lehetsz, Sir Digby piknikkosára tele lesz finomságokkal, és jót tesz nektek, ha egy napig egy kis vidéki levegőt fogtok szippantani.

Lady Pamela incselkedően mosolygott Amandára.

- Minden rendben van - mondta -, de ki lesz az én kísérem, ha a tiéd Sir Digby?

- Pikniken nincs erre szükség... amellettt egészen biztos, hogy Sir Digby társaságot hívott össze.

Amanda ebben nem tévedett, de amikor találkozott a vendégsereggel, szörnyen bánta, hogy elfogadta a meghívást.

10. fejezet

- Végre ragyog a nap, - Sir Digby futó pillantást vetett a felhőtlen égre, ahogy nehézkesen beszuszakolta magát a hintóba, amelyiknek Richmondba kellett szállítania a társaságot. Sandán meredt unokaöccsére, aki már elfoglalta helyét a hosszú, bézs színű bársonnyal bevont ülésen. - Sohasem fogom megérteni, hogyan sikerült elérned, hogy belekényszerítettél ebbe, öcskös - fortyant fel hirtelen, és elomlott az ülésen.

Keith zavartalanul mosolygott. .

- Erősítened kell a kapcsolatot Miss Amandával, és mivel tudom, mennyire utálsz kettesben lenni egy hölggyel, felajánlottam, hogy elkísérlek. Ilyen egyszerű.

- Rendben van, de miért kellett meghívunk Sir Anthony Faushaw-t és Lurlene-t? - Sir Digby megtörölte a homlokát, amelyen hamar megjelentek az izzadság cseppjei.

- Lurlene a gardedám szerepét fogja betölteni, és Lady Pamelának is szüksége van egy lovagra, hogy ne érezze ötödik keréknek magát.

Sir Digby megköszöri a torkát.

- Még ha félénk is vagyok, önző barom lennék, ha egy nőt szívtelenül üdvözlőnék, és ezt nagyon jól tudod, Keith. Utálom a mesterkedéseidet. Soha semmi jó nem származik belőlük - mondta balsejtelemmel. - Hogy tovább menjek, tudom, hogy ez jó alkalom

arra, hogy Lady Bowennel találkoz hass Lord Bowen nélkül.

- Ebben lehet valami igazság.

- A fene egye meg, Keith! Hogy lehetsz ilyen érzéketlen?

Szívemből unom már a veszélyes intrikáidat.

- Teljesen tisztában vagyok vele, miként vélekedsz az ügyről - tette hozzá a márki szemtelen hangon, és kesztyűs keze mögött ásított.

A hintó megállt a Half Moon Streeten Sir Anthony lakásánál. A fiatalember beszállt a kocsiba. Az első pillantásra lerítt róla, igazi dandy. Kifogástalan, galambszürke színű pantallót, merész, sárgacsíkos, szatén mellényt viselt. Szájtátva bámulta Lord Saville hófehér nyakravalóját, amely élesen elütött a férfi sötét arcától. A tökéletes kravátl ellenére Lord Saville saját öltözködési törvényét szarvasbőr nadrágra és kemény szárú csizmára egyszerűsítette.

A következő állomásnál, a Berkley Square-nél Lord Saville leszállt, hogy besegítse Lurlene-t.

Sir Digby ingerültsége egyre emelkedett, mert a lovaknak kétszer körbe kellett járniuk a teret, míg a késlekedő hölgy végre megjelent a kapuban. Mérgében odáig ment, hogy nem állta meg szó nélkül. De amikor Lurlene megjelent, gyorsan lenyelte epés megjegyzését, és csak bámult.

Lurlene valóban olyan volt, mint egy látomás, ezt el kellett ismernie. Sir Digby kinyújtotta párnás kezét, és besegítette a hintóba. Lord Saville is felkapaszkodott utána, botját a padlóra téve.

- Jó reggelt – köszönt a nő vidáman, és elrendezte maga körül finom, halványrózsaszín muszlin ruháját. Szalagok fonták át lábszárát a térdéig, felerősítve finom cipellőjét, amit szörnyen rosszul választott ki a vidéki kalandozásokra. De Lurlene-nek szerencsére erről fogalma sem volt. Csábítóan rámosolygott Lord Saville-re. A kígyó! Nem csoda, hogy Keith olyan reménytelenül beleesett. Sir Digby így átkozta magában a nőt. Lurlene korlátlanul uralkodott a helyzeten, csipkeszegélyes napernyőjét forgatta, és folytonosan rezegtette a szempilláit.

Amikor a kocsi megállt, a South streeti ház előtt, Amanda és Lady Pamela már a bejáratnál várakoztak. Tekintettel teste tömegére, Sir Digby habozott, hogy leszálljon-e. Lord Saville elérte a néma üzenetet, leszállt, hogy a hölgyeket a kocsihoz kísérje. Fölhúzta szemöldökét, amint a nyitott ajtóban szembetalálkozott a nagyasszonnyal, és a lornyetten keresztül rászegeződött a Bowen-féle sötét tekintet. Az idős hölgy ezek után megpásztázta a társaság hintóban ülő tagjait, és azonnal felcsattant:

- Egy pillanatig se higgye, hogy elengedem kíséret nélkül a báránykáimat ilyen rókabarlangba! - mondta Lord Saville-nek, jó hangosan, hogy a többiek, és még egy arra haladó halárus is, minden szót meghalljanak. Sértettségében visszatartott lélegzettel sziszegett, amint megakadt a szeme a lornyon üvegén át Lurlene megnagyított arcán.

- Nahát! Hát ez mindennek a teteje! Lurlene! Sejthettem volna!

Nagyon is szükség van rám, mint gardedámra, ez nyilvánvaló - dörgött. Apró termete királynő módján haladt lefelé a lépcsőn. Lord Saville-t szinte félreseperte az útból.

Sir Digby idegesen izgett-mozgott, erősen vonakodott attól, hogy megossa kirándulását az öreg sárkánnyal. Magánkívül volt, hogy az meghívás nélkül képes ráerőltetni magát a társaságra. De akárhogy is, az előállott kínos csendben el kellett fogadnia az idős hölgy jelenlétét. Nem tehetett ellene semmit, hacsak le nem mondja az egész kirándulást.

Sir Digby kedve kissé felderült, amikor Amandát és Lady Pamelát észrevette a lépcsőkön. Mindketten csinosan festettek világos, pasztellszínű ruháikban. Lady Pamela különösen csinos volt romantikus, főköttőforma szalmakalapjában, amit álla alatt kék selyemszalaggal kötött meg. Az a hideg tekintet sem kerülte el figyelmét, amelyet Amanda az unokaöccsére vetett, amikor a felszállásnál elutasította segítségét. A kissé zavart Keith-re csak az a feladat maradt, hogy Lady Pamelát kísérje, aki kecsesen karjára helyezte ujjai hegyét. Van valami megkapó Lady Pamelában, talán a szüntelen jókedve és szerénysége, gondolta Sir Digby. Egy pillanatra megfeledkezett Amandáról, akit Sir Anthony segített be sietve a hintóba.

Akárcsak az özvegyet, Amandát is meglepte az ajtajuknál megjelenő Lord Saville, és abba a gondolatba, hogy akárcsak öt percet is a társaságában kell töltenie, még a háta is beleborsózott. Mindenképpen megpróbálta távol tartani magától a férfit. A napernyőjével eltakarta az arcát előre, de a férfi pusztja jelenlététől is vadul dobogó szívét semmiképpen se tudta lecsendesíteni.

Semmiképpen sem összeillő társaság indult Richmondba, és Sir Digby magában visszasírta magányos dolgozószobája és kedvenc karosszéke képét. Észrevétlenül próbálta meglazítani szoros Mail Coach stílusban megkötött nyakdíszét, amit számtalan redő és nagy bog díszített, és ami szörnyen kényelmetlennek bizonyult kövér nyakán.

Lurlene titkos elégtétellel szemlélgette maga mellett az ülésen a fiatal nőket. Szándékosan hátat fordított a nagyasszonynak, és Amandához beszélt.

- Nahát, drága mostohalányom, te ma mindnyájunkat túlszárnyalsz - mondta édeskés hangján, és önelégülten nézte Amanda egyszerű ruháját. - Meg mernék esküdni, hogy már többször láttam ezt a ruhát. Remélem, mama nem faragott le a költőpénzedből?

Amanda semmitől sem viszolygott jobban, mint attól, hogy megszólaljon, de udvarias mosolyt erőltetett magára.

- Lurlene, tisztában lehetsz vele, hogy egyikünk sem léphet a szépségednek még csak a nyomába sem, de ennek ellenére én igen elégedett vagyok - hazudta. - És még álmomban sem jutna eszembe, hogy megzavarjam a kirándulást régi ruhák taglalásával, hiszen az halálra untatná az urakat.

Lurlene visszavonulót fűjt.

- Persze. Ne is untassuk a kísérőinket.

Az egyik lába hegyével durcásan dobolt a padlón. - Ne törjék szép kis fejüket miattunk - nyugtatta meg őket Sir Anthony, félreérthetetlenül ragyogó mosollyal árasztva el Lurlene-t. - Ön olyan ragyogó, mint egy új ötpennys. EI sem tudnánk képzelni elragadóbb társaságot.

- De talán egy kicsit vidámabbat, igen - kockáztatta meg Lord Saville.

Az özvegy fitymálva köhentett, és Amanda tekintete a márkí arcán kötött ki. Szürke szemében az ismerős, ördögi mosoly bujkált.

- Az mindig a társaságon múlik - vágta rá az özvegy, de semmi sem tudta Lord Saville-t dühbe hozni.

Sir Digby rendkívül zaklatottnak látszik, gondolta Amanda, és barátságosan rámosolygott.

- A magam részéről különlegesen kedves ötletnek tartom Sir Digby, hogy mindnyájunkat meghívott. Ez tökéletesen piknikre való nap, és már alig várom, hogy egy kis friss levegőt szippantsak - mondta.

- Valóban - kapcsolódott hozzá Lady Pamela, és amint rámosolygott Sir Digbyre, Amanda észrevette, hogy az arca egészen a gallérjáig pírba borul.

- Azon kell imádkozzunk, hogy ilyen maradjon az idő, és hogy a hangyák és a darazsak ne tegyék tönkre a kirándulást - vetette közbe Lurlene, hangjában némi rosszálló éllel. Magasabbra tartotta az orrát, mint egyébként szokta, és gyönyörű szája csüggedten lebiggyedt, mióta Lord Saville azzal töltötte ideje legnagyobb részét, hogy mindenfelé nézegetett, csak a hintó utasaira nem.

- Szomorú, hogy nincs semmilyen mód, amivel elkerülhetnénk a kellemetlen rovarokat. Nem fognak velünk kivételezni. Mindnyájan áldozatok vagyunk... a rangunk mit sem számít -, szólalt meg Sir Digby némi szarkazmussal.

Az özvegy károgó nevetést hallatott, mire menyé megsemmisítő pillantással sújtotta. Lurlene hallhatóan mélyet sóhajtott, és Lord Saville-hez fordult.

- Keith, csináljon valamit! Gúnyolódnak rajtam, pedig én csak udvarias akartam lenni.

Mielőtt Lord Saville válaszolhatott volna, Sir Anthony sietett a segítségére. Igyekezett lecsillapítani Lurlene sértett érzékenységét.

- Biztos vagyok abban, hogy Sir Digby szolgálai remek helyet választottak, ahol az asztalt felállítják, és megígérem magának, hogy nem esik semmi bántódása.

- Majdnem annyira utálok a rovarokat, mint azt, hogy kétszer vegyem fel ugyanazt a ruhát...vagy olyasmit, ami egy másik hölgy ruhájának a mása közölte fennhangon Lurlene, és Amanda a legyezője mögé rejtette mosolyát. - Ez a legrosszabb faux pas - folytatta Lurlene, megvető pillantást vetve Amanda ruhájára. .

- Nagyon érdekes szempont - mondta Lord Saville szárazon. - Remélem, nem érez ugyanúgy az ékszerekkel kapcsolatban is, minthogy akkor Lord Bowen arra kényszerülne, hogy állandóan új ékszereket vegyen magának.

- Oóó - búgta Lurlene rendkívül megenyhülten, és fülön fogta azt a témát, ami egész reggel óta a fejében járt. - Mikor kapom meg magától a nyakéket, amit megígért?

Amandát kellemetlenül érintette, hogy azt kellett tapasztalnia, Lord Saville ígért ajándéka köztudomású. Nyilvánvalóan Lurlene elhencegett vele mindenfelé, és az is világos, hogy a márki mit sem törődött azzal, hogy titokban tartsa. Nagyon rossz modorra vall, füstölgött magában Amanda, és önmagára is haragudott, hogy odaadó érzéseket táplál egy ilyen élvhajhász iránt, mint Lord Saville.

- Három héten belül hozom a nyakéket, és azt akarom, hogy Almackban viselje. Garantálom, minden ékszert túl fog ragyogni abban a nagyzolós körben.

Az özvegy felszisszent, mély lélegzetet vett, és közel tolta arcát a férfiéhez.

- Gazember! Nem ismertem becstelenebbül viselkedő férfit. - Parancsolóan Sir Digbyhez fordult. - Azt akarom, hogy ebben a pillanatban fordítsa vissza a kocsit! Visszautasítom, hogy, együtt utazzak egy olyan emberrel, aki szándékosan nyíltan megpróbálja tönkretenni a fiam házasságát.

- Nehogy dührohamot kapjon, Lady Bowen, az nagyon árt az egészségének - affektált Lord Saville. - Mit kezdenének a gyémántokkal? Senkit sem ismerek, aki olyan stílusosan viselné, mint Lurlene. A nyakéket egyenesen az ő számára tervezték, jóval a Bowen-nel való házasságkötés előtt, és kijelentem, Lurlene férje nem kifogásolta szándékomat, hogy a feleségének ajándékozzam... ő megértő fickó, bizony.

- A maga szándéka nagyon is világos. Fogadok, Lurlene drágán megfizet azért a nyakláncért, de nem pénzben - replikázott az özvegy, miközben tollai szanaszét röpködtek. - A fiam egy tyúkeszű alak, ha ilyesmibe beleegyezett! - Lehangoltan és ernyedten dőlt hátra az ülésen.

Amanda szenvedett a megaláztatás miatt, hogy belső ügyeiket idegenek előtt szellőztetik. Csak abban reménykedett, hogy Sir Anthony és Sir Digby nem teszik közhírré az itt hallottakat. Ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy lesöpörje a gúnyt Lord Saville arcáról, és gyilkos tekintetet vetett rá. Végül a férfi mégiscsak felmutatott valami tisztességet, mivel engesztelően meghajolt az idős hölgy előtt:

- Bocsásson meg, ha megbántottam, Lady Bowen, de biztosíthatom önt... nem tervezem Lord Bowen tönkretételét - tekintetével méregette Lurlene-t. - Azt viszont el kell ismernie, hogy Lurlene-hez hasonló szépség százévenként egy, ha születik.

Amanda konstataulta, hogy ezeknek a szavaknak a hallatán

mostohája szinte egy fejfel megnő, és most már azt is tudta, hogy a kirándulást Saville megmentette az azonnali katasztrófától. Meg kell hagyni, Lord Saville modora igen behízelgő.

Lurlene affektáltan mosolygott, de Sir Digby valahogyan lehűtötte a diadalmámorát, mikor rámutatott, hogy Olivia Lexington szépsége nem marad el a Lurlene-é mögött.

A nagyasszony nem hagyta annyiban.

- Elég zavaros lehet a maga feje, Saville, ha hajlandó ilyen módon szólni a pénzét. A gyémántokat mindig eladhatja... vagy esetleg a Franciaországban élő, sokat szenvedett nővérenek is odaajándékozhatja.

- De a nyakéket speciálisan Lurlene-nek tervezték... pont olyan színű zafírokkal, amilyenek a szemei,

- Óóó, zafírok, Keith! Alig tudom kivárni, hogy lássam azokat. Kedvenc ékköveim, - szólalt meg Lurlene elakadó lélegzettel. Újra tökéletesen boldog volt, hogy ismét a figyelem középpontjába került.

Amanda összehúzott szemmel fürkészte Lord Saville-t. Saville túlságosan, sima modorú, túlságosan higgadt, és túlságosan hideg. Ez az! Honnan van ez a nagyon is fegyelmezett, számító hidegség? Amanda érezte, hogy a Lurlene-nel való enyelgés valami olyan mélyen rejlő titkot takar, aminek ő nem tud a nyomára bukkanni. Mialatt az agya makacsul keresgélte a feleletet erre a mostohája iránti érthetetlen érdeklődésre, Amanda szívét összeszorította a vágyakozás és a fájdalom. Mindenáron el kell fojtania a férfi iránti vonzalmát.

Lurlene nyilvánvaló bánatára a nyakék témáját ejtették, amint a hintó megérkezett a richmondi parkba, és a meleg, tiszta levegő beáramlott tüdejükbe. Az összecsapódó indulatok megenyhültek, és Sir Digby személyzetének látványa, akik egy terebélyes szilfa árnyékában állították fel az asztalt, és éppen a terítéshez fogtak a damasztabrosszal, mindenkit várakozással töltött el. Sir Digby kulináris élvezete szállóige volt a *beau monde*-ban, és az ünnepélyeire szóló meghívás kivételes kedvezménynek számított.

Amanda habzsolta a csodálatos levegőt. Virágzó jázminok illata édesítette a fújdogáló szellőt. Odatartotta arcát a simogató napfénynek, a pázsit lágy szőnyegként hízelgőn terült lába alá. Annyira más volt, mint a város kövezett járdája.

- Sétáljunk egyet? - kérdezte Sir Digby karját nyújtva.

Gyanakvóan meredt a szűk, gidres-gödrös, homokos ösvényre. A pocakjának köszönhetően, már rég elfelejtette, hogy lába is van, és egy séta, akárhol másutt, mint a lakása ismerős padlóján, enyhén szólva, kockázatos vállalkozásnak tűnt előtte.

Amanda barátságosan rámosolygott, szeme pajkosan csillogott.

- Nem kellene önnek a személyzetét figyelemmel kísérnie?

- Remélem, hogy nem! Tökéletesen be vannak tanítva, és az inasom a legapróbb részletekig ismeri az ízlésemet - felelte a férfi, kissé sértődötten.

- Bocsásson meg, Sir Digby...

- Arra gondoltam, hogy ez lesz az egyetlen alkalmunk arra, hogy a mi kis alakoskodásunkat eljátsszuk - lihegte. - Később a házigazdát kell eljátszanom a rosszul összeválogatott vendégeimnek. Ha meg tud bocsátani nekem, drága Miss Amanda, rém fárasztónak találom, hogy az öreg Lady Bowennek port hintsek a szemébe. Nyilvánvalóan szenvedélyesen kezd engem is utálni, éppúgy, mint az unokaöcsémet

Amanda elnevette magát.

- Igen, nehéz ember, ezt megengedem, de nem gondolja, hogy a maga kiválasztott... utálata az egész világot felöleli. Őszintén szólva megpróbáltam nagymamát eltéríteni attól, hogy velünk tartson, és ő szinte már bele is egyezett, de az erőfeszítéseim kárba veszttek, mikor meglátta Lurlene-t és Lord Saville-t - Mentegetőzve hozzátette. - Úgy látszik, kötelességének érzi, hogy apám kedvéért rajtuk tartsa a szemét.

Sir Digby mélyen felsóhajtott.

- Nem ítélem el ezért. Unokaöcsém veszedelmes játszmát folytat, de képtelen vagyok kibogozni az indítékát. De azt is tudnia kell, bár én a legfőbb dologban más véleményen vagyok, azért fenemód kedvelem ezt a kóklert. Hallgasson meg! Keith nem volt mindig ilyen. Azt hiszem, hogy Lurlene az elmúlt szezonban mással kezdett járni, és ez elevenébe talált. Többé nem volt az, aki előtte.

Amanda a szeme sarkából egy pillantást vetett Lord Saville-re, aki Lurlene napernyőjét tartotta, mialatt ő jajgatott és sikoltozott: „egér”, „szörnyű kígyó”. Ily módon tipegett keresztül a fűvön egy sor összehajtható székhez. Saville felhúzta a szemöldökét. Annyira élvezte, hogy mosolygott. Leült Lurlene mellé, közel hajolt hozzá, és valamit suttogott a fülébe.

Az özvegy Sir Anthony és Pamela támogatásával tipegett végig az ösvényen az ellenkező irányba.

- Azt hiszem, a kanyar után találunk pár kőpadot, és ha el bírunk odáig menni, ott megpihenhetünk. Attól tartok, nem születtem vidékinek. - Sir Digby gyászosan dűnnyögte mindezt, amint óvatosan lépkedett végig az ösvényen. Arca már vöröslött a déli napfénytől.

Baleset nélkül elérték a kőpadok kétséges kényelmét, és Sir Digby fellélegzett.

- Leülök egy pillanatra, mielőtt visszafordulnánk. Túl erős a levegő, és én farkaséhes lettem. - Már a lakoma gondolatára is megnyalta a száját. - A személyzet aszpikos homárt fog felszolgálni... frissítő hatású egy ilyen forró napon, mint ez a mai, nem gondolja? Posírozott lazac, uborkaleves, rostos sült fogoly és galambpástétom, salátakeverék, vajos roládok és desszertnek mandulás torta zamatos szamócával és tejszínhabbal. Óh, ha csak elképzelni tudná, milyen szenvedély fűz a tejszínhabhoz, Miss Amanda! - Felemelte egyik kövér ujját. - Gondoljon csak bele, ez még nem is minden, amit be kellene mutatnom, de a memóriám

cserbenhagy. Hmm, néhány üveg kiváló rajnai, jégbe hűtve, persze.

- Remélem, nem keverednek megint olyan heves vitába Pamelával a friss eper előnyéről a dzsemmel szemben - ugratta Amanda mosolyogva, miközben a legyezőjét forgatta, hogy mögötte elrejtse az ásítását. A park álmosító csendje nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az idegei megnyugodjanak. A fákon madarak csicseregtek, és két veréb ugrált végig a fűvön, ragyogó szemmel figyelve rájuk.

- Most már nyugodtan visszatérhetünk, miután elintéztük a mi kis kötelező romantikázásunkat. mondta Sir Digby, nyilvánvaló megkönnyebbüléssel. - Azt hiszem, bekapok valami falatkát löncs előtt. A levegő nagyon erős itt, és minden percben éhesebb vagyok.

Miután nem bízhatott saját, árulkodó érzelmeiben, Amanda nem vágyott arra, hogy a kelleténél előbb találkozzon Lord Saville-jel. Kezét Sir Digby karjára tette, lépteit a férfi guruló döcögéséhez igazítva haladtak, s amint az ösvény fordulójához értek, hangok értek el hozzájuk.

Lurlene most ott ült, ahol Lord Saville hagyta, a nagyasszony és... a márkít kivéve ... a többiek társaságában. Saville-nek semmi jele nem volt.

A szolgák kipakolták a jól megtöltött kosarakat. Evőeszközöket és tányérokat, fedeles ezüstitálakat, kristálypoharakat és gyönyörűen hímzett asztalkendőket tettek az asztalra.

- Nahát, ez olyan, mintha egy valóságos, megterített ebédlőasztalt hoztak volna ki a szabadba - kiáltotta Amanda.

Sir Digby megbántottan nézett rá.

- Nos, ön arra számított, hogy elnyújtózzunk a földön? Nekem bot és emelő kellene ahhoz, hogy felkeljek, ha én valaha is leülök a fűre - mondta látható undorral.

Amanda kipirult a nevetéstől.

- Megérdemeltem ezt a fricskát. Maga mindenre gondol, Sir Digby.

A férfinak tetszett a bók.

- Szeretem azt hinni, hogy elsőrangú étkezéssel szolgálhatok... és az biztosan nem olyan lenne, ha hangyák mászkálnának a vajban és darazsak úsznának a mártásban.

Amanda szeme csillogott.

- Persze. Az olyan rusztikus lenne. Kérem, csatlakozzék a többiekhez. Ide kell hozzam a hintóból a retikülömet.

- Egyik inasom biztosan a szolgálatára állhat - udvariaskodott Sir Digby. Az arcán aggodalmaskodó ráncok jelentek meg.

- Ó, ez egyáltalán nem fárasztó! Ami azt illeti, szívesen járkálok a fűvön. Megígérem, hogy nem esem hasra. - Amikor Digby vaskos alakjával manőverezni kezdett, hogy segítség nélkül átmenjen a fűvön, rájött, hogy a férfi nem az ő nehézségeire gondolt, hanem a sajátjára. Digby eléggé nevetségesnek hatott, karját előrenyújtotta, ujjait széttárta, hogy megtartsa egyensúlyát. Cipője hegyével a földet tapogatta, tartott a rejtett hepehupától.

Amanda a hatalmas fa árnyékában pihenő hintóhoz szökdécselt. Derűsen mosolygott magában: Sir Digby bizarrságai jártak az eszében. Rettentő szüksége lévén zsebkendőjére, hogy letörölje arcáról az izzadságot, beszállt a kocsiba, hogy magához vegye a retiküljét. Visszalépve árnyék esett rá. Lord Saville előrelendült, és megmarkolta a csuklóját.. A lány megzavarodottan ugrott le. Érezte, hogy a gyomra elnehezül.

- Engedjen el! - követelte, miután hiába próbálta elszakítani magát a férfitől.

- Ej, ej, Amanda... csak nem azért követett engem, hogy folytassuk azt, amit legutóbb abbahagytunk? - kérdezte vontatott beszédmodorában, szemében szikrázott a jókedv.

- Egyáltalában nem - válaszolt hűvösen a lány. - Nagyon nagy véleménynel lehet önmagáról, ha azt hiszi, én követem önt, hogy ismét kitegyem magam a gorombaságainak, és megalázzon! Nem lordom, soha! - Kemény rántással kiszabadította a kezét, és szóra-kozottan dörzsölgette ott, ahol a férfi megragadta.

A férfi szívből jövően nevetett.

- Maga nagyon elbűvölő, és olyan szigorú. Hát tudja meg, én azért jöttem, hogy ellenőrizsem a lovakat. - Mindkét kezével botja fogantyújára támaszkodva szemlélgette a lányt. - És szokás szerint, megint a maga érdes nyelvébe botlottam.

- Mire számított... ha úgy megijeszt, hogy majdnem eszemet veszttem? - Amanda szemében sötét tűz lobogott, és a szíve örülten vert a bordái között. Nem kellene szóba állnom magával. Nem tudom, milyen pokoli játékot folytat Lurlene-nel, de én nem kívánok belecsöppenni. A maga előnyére válna, ha befejezné a vadászatot őrá és rám.

Saville félig lehunyt szemmel, lustán figyelte a lányt.

- Még egy prédikáció? Az özvegytől megkaptam az istenhozottat, magának felesleges engem elnászpángolnia.

Szürke szemébe nézve, Amanda nem talált érvet. A férfi pillantásától átforrósodott, majd reszketett, és lélegzete a torkában akadt. A férfi tekintetében volt valami harciasság, de ugyanakkor magához húzta. És ezzel az erővel nem tudott szembeszállni.

- Igazán sajnálom, hogy rosszul következtettem - suttogta a lány. - Természetesen, nincs jogom ítélkezni ön fölött, de a szavai és a modora mindig kihoznak a sodromból. - Ijedt kis mosolyt erőltetett magára.

- Na látja, ez sokkal jobb. Olyan a mosolya, mint a fellegek sötét tömege mögül előbukkanó napfény. A férfi égő pillantása lelke mélyéig hatolt, és Amanda, a férfi szokásos arroganciájának felszíne alatt mély fájdalmat és haragot vett észre. Megérezte, hogy a gögös márki éppolyan magányos, mint ő.

Heves vágy fogta el, hogy többet tudjon meg rejtőzködő lényéről.

- Azt hiszem, visszatérhetnénk az asztalhoz, mielőtt nagyanyja gyanakodni kezd. Nem óhajtok ismét megrovásban részesülni. -

Ahogy odakínálta a karját Amandának, nem volt más választása, minthogy elfogadja. Gyomra vadul le-föl járt, és szidta magát, hogy engedelmeskedett a férfinak.

11. fejezet

Ónszínű fellegek gyülekeztek a látóhatáron, amikor Sir Digby vendégei nyilvánvaló örömmel leültek az asztal ínycsiklandozó finomságai mellé. A nagyszony, akinek étvágya, akárcsak a teste, a madáréhoz volt hasonló, az asztalnak azon a végén, ahol ült, parancsnokolt, ahogy mondani szokták, az udvarias társaság felett. Amanda csodálta a tájékozottságát, hiszen az özvegy alig hagyta el South streeti házát.

Egyik lakáj egy tál aszpikos, petrezselyemmel enyhén meghintett homárt tett Amanda elé. Egy pohár fehérbort kortyolgatott, és észrevette, hogy Sir Digby másik oldalán Pamela ül, és teljesen leköti a férfi odaadó figyelmét. Amanda elmélyedt gondolataiban. Sir Anthony fecsegett mellette, de Amanda egy szót sem hallott belőle. A hirtelen támadt hideg szélrohamtói megborzongott.

Akárhogyan igyekezett is, Amanda képtelen volt levenni a szemét Lord Saville-ről és Lurlene-ről, akik az asztal ellenkező oldalán ültek. A márki ellátta Lurlene-t a legválogatottabb csemegékkel, végtelenül elbűvölte behízsgáló figyelmességével. Amanda szívét a féltékenység tüzes tűre járta át, de elhatározta, hogy megőrzi a kirándulás örömét. Ebben a pillanatban Lord Saville szürkészöld szeme az övébe mélyedt.

Amanda lélegzete elakadt, és szíve a torkában dobogott. A legnagyobb erőfeszítéssel tudta csak elfordítani a tekintetét.

Hiába próbált az ételre figyelni, inkább Pamela és Sir Digby társalgására figyelt. Hangjuk zümmögése elért a tudatáig, de egy szót sem értett belőle. Pamela arca kipirult az elragadtatástól, ahogy Sir Digby részletesen elmagyarázta, hol lehet a londoni halpiacon a legjobb lazacot kapni. A férfi felfrissültebbnek látszott, és egyáltalában nem vette észre, hogy egy légy zümmög körülötte, amelyet a pomádéja édes illata csalt oda. A férfi hangja kissé emelkedettebbé vált, amint leírta, hogyan lehet elkészíteni a legjobb teknősbékalevest, és amikor befejezte, Pamela vette át a szót egyik kedvenc receptjével. Nyilvánvalóvá vált, a párocskának csak egymás számára volt szeme, senki mást nem láttak. Egy házasság, ami az égben kötöttett...

Amanda mosolygott magában a kritizálgató vén borzalom, Lady Elfina Waring előrelátásán, ha tudomására jut Pamela londoni sikere. Mit fog gondolni Sir Digbyről, mint a "báránká"-ja kérőjéről? A férfi a legjobb körülmények közt él, és ha Pamela el tudja fogadni vaskos alakját, Amanda nem áll az útjukba, határozta

el.

A szél keresztülfújta szalvétáját az asztalon, pontosan Lord Saville tányérjára.

- Egy pennyt a gondolataiért, Miss Amanda - hallotta a férfit, szinte öntudatlan állapotban.

- Nem akarom trivialisokkal untatni önt, milord, válaszolta, kissé megvonva a vállát, és szelíden mosolygott.

Semmi sem untat engem, bármit is mond - érkezett azonnal a gáláns válasz. Lurlene ingerülten felvetette a fejét, és a legyezőjét csattogtatta.

- Keith, maga ravasz kutya! Már majdnem azt kell gyanítanom, hogy maga flörtöl Amandával.

- Istenemre, azt hiszem, eltalálta - ingerkedett Lord Saville, szemében gonoszkodó fény villant fel.

- Úgy látom, nemkívánatos elem vagyok itt. - Amanda alig tudta megőrizni komolyságát, amikor látta: Lurlene szája legörbül, és egy tökéletes, kerek könnycseppet erőltetett ki, ami aztán drámai lassúsággal gurult végig az arcán.

- Ne csacsiskodjon - hízelgett Lord Saville -, tudja, hogy mennyire árt a bőrének, Lurlene.

Az özvegyből vidám káromlás tört ki. Átellenben ült a Lurlene melletti asztalfőn, és a beszélgetés minden szavát hallotta. Vesékebe látó tekintete egy pillanat alatt felmérte Lord Saville-t, és megdorgálta.

- Arcátlan fiatal kölyök!

- Pontosan így érzem én is - tette hozzá Lurlene, mélységesen megsértődve.

- Talán haza kellene vinnünk téged Justinhez. Ha az emlékezetem nem csal, ő remekül tudja kezelni hisztériás rohamaidat - zengett az özvegy hangja, parancsolóan.

Lurlene öntelt képet vágott.

- Justin először is a kívánságaimat teljesíti jelentette ki.

- Igen, Lurlene, mi mindnyájan tudjuk. - A nagyszony jótrá húzott a fiatalasszony hátára, és szemét az égre emelte.

Lurlene elsápadt a megbotránkozástól, ettől az illetlen módszertől, és elfelejtett további könnyet produkálni, amint szájtátva bámult az anyósára.

Mielőtt Lurlene belekezdhetett volna legújabb hisztériás rohamába, hirtelen mindenki másfelé figyelt, amint előhajtott egy burgundi- és aranyszínű hintó, kerekei csikorogtak a kavicson. Lord Wrexham szállt ki belőle, féltő gonddal segítette kiszállni társát, Lady Olivia Lexingtont. Utána pedig a hölgy anyját, Lexington márkinét.

- Ó, úgy látszik, Wrexham valóban komoly szándékkal gondol Lady Olivíára. Felkészülhetünk a közeli bejelentésre. Szerencsés fickó - jegyezte meg Lord Saville *sotto voce*.

Lurlene viaszfehérre sápadt, és élénkvrös foltok lángoltak az arcán.

- Mit keres itt ez a nő? - kérdezte kellemetlenül pattogó hangon.
- Vigyázz a nyelvedre! - parancsolt rá a nagyszony. - Mi bújt beléd? Ez mégiscsak egy nyilvános park.

- Livvy egyszer már megpróbálta tönkretenni az életemet - Lurlene panasza Lord Saville-nél töprengő pillantást váltott ki. - Nem kívánok vele együtt lenni a parkban.

Amanda bosszankodva vette észre Lurlene hirtelen fellángoló gyűlöletét. .

- Ne csinálj elefántot a bolhából, Lurlene Szedd össze magad! - pirongatta. Magában arra gondolt, bárcsak Olíviához hasonló hölgyet választott volna apja. Százszor helyesebb a mostohájánál, de az ízlések fölött felesleges, vitatkozni.

Nézzé csak a ruháját - suttogta Lurlene ingerülten Lord Saville kabátujját rángatva. - Múlt héten is ezt a nevetséges kalapot viselte a Hyde Parkban. Az összes rongya ellenére olyan közönséges.

- Meglehet, hogy igazad van. De véleményem szerint elragadóan néz ki. - Amanda csípősen megnyomta az utolsó szót.

Olivia valóban elragadóan festett szoborszerű, vörös arany szépségéhez, tejszín bőréhez illett a halványzöld, könnyű selyem utcai komplé az ahhoz illő kalappal, amit kissé ferdén tett fel rövid fürtjeire.

Lord Saville határtalanul unottnak tűnt, de azért felemelkedett és meghajolt, ahogy a szépség és kísérete elhaladt mellette. A kis társaság vidáman integetett, majd felállították piknikasztalukat távolabb, lent a Temzénél.

Lurlene a nem kívánt találkozást merev háttal szenvedte végig. Szeme a bosszúságtól nagyra tárgult. Egy mozdulattal sem viszonzta Lady Olivia kedves üdvözlését. Amanda szentül hitte, hogy Lurlene gyűlölete abban a tényben gyökerezik, miszerint Lady Olivia éppen olyan elbűvölő, hacsak nem elbűvölőbb, mint Lurlene. Mostohája nem bírta elviselni semmiféle összehasonlítást.

Hogy ebbe a sebbe egy kis sőt hintsen, az özvegy káromgva Lurlene-hez fordult.

- Ennek a finom fruskának a viselkedése mindnyájunkra árnyékot vet az erőltetett méltóságteljesseggel - mondandójából kiviláglott, hogy bezzeg a menyéből ugyancsak hiányzik a kifinomultság. Bár mindez igaz, de nem szükséges szelvényben-hosszában szellőztetni, gondolta Amanda, és ingerült pillantást vetett nagyanyjára.

A viharos hangulat feloldódott az epertortácskák megrakott tálca láttán, amit Sir Digby lakájai szolgáltak fel. Bár a szél összevissza tépdeste az abroszt és az asztalkendőket, elkezdtek szétosztani a desszertet:

Lurlene zaklatott hangulata lecsillapodott, ahogy eléje tették a tortácskát. Azonnal óriási halom tejszínhabot kanalazott az epek tetejére.

Lord Saville elgondolkodó pillantást vetett a tányérjára, és Amanda azon törte a fejét, ugyan mi okozhatta a szemöldöke között

megjelenő mély ráncot. Nem tudhatta, hogy a lord Lurlene felfortyanásán, és a Lady Olivia és Lord Bowen közötti régebbi kapcsolaton tűnődött. Halványan emlékezett valami szóbeszédre, mely szerint Lord Bowen Livvy-vel szándékozott házasságot kötni. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Most szerencsésnek érezte magát, hogy megúszta Lurlene-t. A nő jelenléte nyomasztotta, és az asztal túloldalán Amanda tiszta és csinos alakja vigasztalást és gyönyörűséget jelentett meggyötört idegeinek.

Ami azt illeti, könnyen el tudja képzelni, hogy egy olyan asszonnyal éljen, mint Amanda. A szerelem lefaragná a lány tüskéit. Gyengéd érzés öntötte el. Szívesen lenne az a férfi, akibe Amanda beleszeret, tudatosult benne nem kis meglepetésére. De amint meglátta, hogy Dig az asztalon áthajolva megrázza Amanda kezét, visszazökkent a valóságba. Amanda a nagybátyja felesége lesz, az övé soha. Meg kell zaboláznia az érzelmeit, fátyolt kell borítania vonzalmára.

Sóhajtott egy nagyot, és megszólalt:

- Lurlene, lenne kedve egyet sétálni? Úgy gondolom, találunk egy sima ösvényt a folyóparton.

- Brrr - sikoltott fel Lurlene. - Az ember nem tudhatja, miféle teremtmények bújnak meg a fű között... legjobb tudásom szerint ott mérges pókok is meglapulhatnak. - Kezével hadonászott az arca előtt. - Még a gondolatától is elájulok. Ilyen gyötrellem hallatán Keith, hogy mer ilyen szívtelenül effélét javasolni?

- Szerintem a parasztok legtöbbször mezítláb járnak... és az nem is a legrosszabb dolog - válaszolt Saville halkán, egy kis bujkáló mosollyal a szája szögletében.

Lurlene megborzongott. .

- Milyen elrémisztő gondolat, hogy én úgy viselkedjem, mint egy paraszt. Nahát, maga a kíméletlenség két lábon járó szobra!

- Csakugyan? Nem arra szólítottam fel, hogy mezítláb járjon. Gondoltam, örömet leli a társaságomban, és bármit megtenne értem, Lurlene.

A nő szemében vihar tombolt, és lázadozott.

- Nem, még Justinért sem vetném le a cipőmet a szabadban. - Fitymáló ajkbiggyesztéssel, birtokló kézzel kapaszkodott Lord Saville-be. - Szívesen vagyok a társaságában. Kérem, ne menjen el mellőlem... szükségem van egy erős férfira ebben a kiszámíthatatlan környezetben.

- Nem marad férfivédelem nélkül. - Lord Saville fellebbezhetetlenül leválasztotta magáról a görcsösen szorító kezét, és Amandához fordult. - Ön is fél Richmond „vad”-jaitól, Miss Bowen?

Lurlene affektálásán mulatva, Amanda habozott egy pillanatig.

- Nem, de nem hiszem, hogy a séta jó ötlet. Rámutatott a leszálló felhőkre. - Nemsokára csurom vizesek leszünk.

- Istenemre, magának igaza lesz. Jobban tesszük, ha bemenekülünk valamelyik fogadóba - szólalt meg Sir Digby

csalódottan. - Már nem érünk Londonba az eső előtt.

- Tüdőgyulladásban fogok elpusztulni, emlékezzék rá, és a maga lelkét fogja terhelni - nyafogott Lurlene, és legyezőjével rácsapott Lord Saville karjára.

- Nyugodjon már meg - szólította fel ingerülten Sir Digby. - Nem ér senkit semmilyen bántódás. Üggyel-bajjal felcihelődött. - Pont akkor megy tönkre a partim, amikor a legkellemesebben beszélgettünk. Odahajolt Pamelához, mielőtt a személyzetet utasította volna, hogy csomagoljanak, és induljanak Londonba.

Idegesen igazgatta a mellényét, az asztal és a kocsi közti távolságot méregette. Aztán Lady Pamelának nyújtotta a karját.

- Mehetünk.

Fenséges hajóként himbálózott át a fűvön, a többiek követték. Amanda kendőjét a nagyanyja vállára borította, és a hintóhoz vezette. Sir Digby volt olyan előrelátó, hogy hozott néhány takarót, épp csak arra az esetre, ha az idő megváltozna. Többnyire nem volt erre szükség, főként tavasszal nem.

A nagyasszony méltatlankodott, morgott, mikor Lord Saville két pokróccal körütekerte, mondván, ettől úgy néz ki, mintegy hurka. Vert seregként távoztak a valaha napfényes Themze-parti tisztsárról. Lord Wrexham és Lady Olivia már azelőtt befejezték a pikniket, mielőtt elkezdtek volna. Kocsijuk ellenkező irányba tartott.

- Csakhogy megszabadultunk tőlük - könnyebbült meg Lurlene. - Megúsztuk, hogy nem kell a délután hátralevő részét valami zsúfolt kiskocsmában töltenünk a társaságukban.

Alighogy elhagyták a parkot, máris lehulltak az első esőcseppek. Az eső London felé tartó, hideg szelet hozott magával. A gyönyörű reggel mostanra már csak emlék volt csupán.

Megálltak a városba vezető út első fogadójánál.

Zuhogó esőben siettek be a hölgyek a kis vendéglőbe. A kőkandallóban lobogott a tűz, és az iménti súrolástól még nedvesen csillogott a deszkapadló. Az alacsony helyiség tele volt a sör, és a sült hús illatával.

- Micsoda szörnyű egy hely - suttogta Lurlene, de azért elég hangosan, pont, mikor a gazda előlépett.

Amanda az oldalába könyökölt.

- Lurlene, ne kezd el! Egy csésze tea a kandalló előtt fel fog vidítani.

A gazda örvendezett, hogy ilyen előkelőségeknek szolgálhat, és Sir Digbyvel belemerültek az ételek, italok ügyének megbeszélésébe. Amanda a tűzhöz vezette nagyanyját. Melengették a kezüket, mielőtt letelepedtek, hogy kivárják a derűsebb időt.

- Itt bűdös van - folytatta Lurlene. - Hányingert kapok tőle.

- Ó, tedd már túl magad ezeken! Biztos vagyok benne, hogy baj nélkül túléled ezt a délutánt - szólt rá az özvegy. Aztán Amandához fordult, és megkérte, hogy küldenie el Sir Digbyt a kocsiban levő sáljáért.

Lurlene felhúzta a szoknyáját, és óvatosan leereszkedett egy

karosszék szélére.

- Biztosan mindenféle féreg és egyéb élősdie tanyázik itt.

- Megyek én, nagymama. Sir Digby elfoglalt pillanatnyilag. - Amanda felállt. - Itt tudsz maradni addig Lurlene-nel, míg az urak csatlakoznak hozzánk? - kérdezte a nagyanyjától.

- Míg távol leszel, Mandy, figyelek, hogy Lurlene-t fel ne falja egy - az idős hölgy egy pillanatig elgondolkozott, aztán ravasz mosoly jelent meg az arcán - egy nagy, szőrös pók.

Lurlene jajgatása egy szirénát is megszégyenített volna. Mindkét kezével befogta a fülét a szörnyű fenyegetés előtt.

- Milyen ke-kegyetlen ön, mama - zokogta, és Sir Anthony keskeny mellére vetette magát, mikor az odaért hozzájuk a tűzhöz.

- Ez csúnya volt tőled, nagymama... és igazán szükségtelen - korholta Amanda.

- Egy magamfajta vén macskának joga van néhány tréfára - védte magát makacsul az özvegy. - Különösen, mikor kirángatnak saját otthonom kényelméből, és el kell szenvednem bizonyos személyek társaságát.

- Ezt jól megmondtad - felelte szárazon Amanda. - De ha visszaemlékszel, hívatlanul tukmáltad be oda magad. - Kimenekült az özvegy maró replikája elől.

Nyoma sem volt Lord Saville-nek, Lady Pamela pedig Sir Digby karján csüngött, mialatt a férfi teát és brandyt rendelt a vendéglőstől.

Amanda egy pokrócot tartva a feje fölé, szembe szállt az időjárással. Kimerészkedett a félig fából épült, fogadó mögötti istállóba. A hintót a széles ajtón keresztül behúzták a szín sötét belsejébe. A rozoga épület szaglott az öreg, poros szalmától.

Az eső kopogott a roskatag tetőn, és az ereszről egyenesen a földre csurgott. Amanda cipője átázott, mire elérte a szín belsejét. Megdöbbenően látta Lord Saville-t az egyik ülésen, amint a lábát masszírozta. Amikor észrevette a lányt, mosolyt erőltetett magára.

- Fájdalmaid vannak? - kérdezte Amanda, megérezve a férfi szenvedését.

- Nem számít - felelte a lord, a szavai nyomorúságosan, tompán hangzottak. - Rémisztő egy piknik ez, nem így gondolja?

- Amanda bólintott, és a kocsiba nyúlt az özvegy sáljáért.

- Igen, kellemetlen. - Kilesett a kékesszürke fellegekre. - Remélem, hamarosan vége.

- Jöjjön, hadd mutassak magának valamit. - Lord Saville nehézkesen lelépett, és a szín hátulsó részéhez vezette a lányt. Rámutatott a lécek közötti nagy hézagokra.

- Nézzen csak itt át!

Amanda meglepetten látta, hogy a folyó közvetlenül a fogadó mögött folydogál. Szomorúfűzek érintették pehelykönnyű leveleikkel a víz felszínét, így alkotva csendes, zöld kupolát a folyó felett. Ívelt nyakú hattyúpár siklott el mellettük hangtalanul, csőrük majdnem érintette a vizet. Szemük éber volt, ehető algák után kutatott a

homályos mélységben. Az elnehezült, néma csendet csak a vízbe loccsant esőcseppek zavarták meg.

- Milyen gyönyörű - suttogta a lány. Nem mert Lord Saville-re nézni. Félt, hogy a tekintete elárulja az érzelmeit. A férfi egyetlen pillantása lerombolhatja törékeny önuralmát. Néhány percig csendben csodálták a látványt, magukba szívták a nedves föld és fa illatát.

- A vidéki otthonomra emlékeztet, Ashborough Castle-ra... ez az illatos levegő, a csend, az évszakok finom változása. -- Lord Saville olyan közélről suttogta mindezt Amanda fülébe, hogy érezhette a lord leheletét.

Amanda rálesett a szempillája alól. Úgy érezte, bátorsága hirtelen erőre kap.

- Előfordul, hogy a parkban tett lovaglás vagy séta után vágyom visszatérni vidékre.

- Istenemre! Maga mindig meg tud lepni engem, Amanda. Azt hittem, hogy a fiatal, előkelő hölgyeket csak a folytonos szórakozás és cifrázkodás érdekli.

Amanda megvonta a vállát.

- Minden bál egyforma, könnyörtelen pletykafészek, és az embernek folyton vigyáznia kell a nyelvére.

A márkí kuncogott.

- Sohasem tapasztaltam, hogy maga törődött volna ezzel, Miss Amanda. Az őszintesége igazán üdítő... változatosság azután a megszokott, kényeskedő, szűkagyú kisasszonyok gyűjteménye után, akiknek semmi más nem jár a fejükben, csak a menyasszonyi ruhák és esküvői harangok.

- Milord, fáj hallanom, hogy ilyen lekicsinylően beszél a hölgyekről. Meggyőződése, hogy a nők a bálokon és a legújabb divaton kívül még egy csomó minden iránt is érdeklődnek.

A férfi sóhajtott.

- Amikor magával vagyok, mindig majdnem leharapom a nyelvem. Maga így hat rám. Megfeledkezem az ön gondolatainak komoly fordulatairól. Sajnálom.

Amanda a férfit nézett, és megriadt a mentegetőzésétől. Igazán őszinte volt, vagy ez is csak egyike a szokásos szarkasztikus megnyilvánulásainak?

Maga mindig súrolja az illetlenség határát. Sohasem tudom, mivel magyarázzam.

Saville megragadta a lány könyökét, arcán komolyság honolt.

Minden szót komolyan gondoltam. Egy napon, Amanda, szeretném megmutatni magának Ashborough Castle-t. Ha szereti a történelmet, biztos vagyok benne, tetszeni fog az öreg kőhalom. Szinte hallom Hódító Vilmos katonáinak lépteit kopogni a hepehupás kőpadlón. Jelentős örökség és fontos a fenntartása - mondta büszkén. - Én mindig szenvedélyesen restaurálok...

- Lord Saville, a maga előadásából Ashborough Castle elragadó helynek tűnik - mosolygott Amanda. - Elárulok magának egy titkot,

noha kékharisnyának gondolhat miatta. A történelem mindig lenyűgözött. E témából minden könyvet elolvastam, amihez csak hozzájutottam.

- Sejthettem volna. - Elengedte a könyökét, ellépett mellőle, mintha hirtelen rádöbbenne a helyzet illetlenségére. Megköszörülte a torkát.

- Majd egyszer megtárgyaljuk a közös érdeklődésünket. És kérem, kíméljen meg attól, hogy mindig a rangomon emleget. Én egyenesen Amandának neveztem magát az elmúlt napokban. - Szavait szeméből áradó, lebilincselő csillogás kísérte, és Amanda belemerült a szeméhez oly közel került szürke szemekbe. A faléceken keresztül átszűrődő nappali fény a férfi fején játszott. Kísértésbe ejtette Amandát, hogy belemélyessze ujjait a férfi göndör hajába. Szívesen megszüntette volna a közöttük lévő távolságot, ismét szerette volna érezni a becéző férfiakat az övében. Valami különös érzés, amit a férfi érintése utáni, sürgető vágyakozásának is nevezhetett, türelmetlenül nógatta.

- Jó ötlet, bár nem tudom, miképpen lehetnénk, ilyen családiasak... úgy értem, meghitten beszélgetni a történelemről - felelte a lány. Hangját maga is távolinak érezte, szavai elhalkultak, és mindaz, amire egyáltalán gondolni tudott, csak a férfi szájának határozott íve volt.. A férfi elhúzódott tőle, és elkeseredetten tárta szét a karját.

- Igaza van. Ha nem csalódom, az öreg Digby épp azon van, hogy megkérje a maga kezét. Nem akarok kerékkötő lenni. Beszélhetünk majd később a történelemről, amikor ez az ügy befejeződött. - Hangja józanná vált. - Mindamellet, nem tagadhatja, mi egyre jobban megismertük egymást.

Amanda elpirult, és elfordította a tekintetét. Sir Digby neve hirtelen visszarántotta a földre. Mérlegelte, elmondhatja-e Lord Saville-nek az igazságot, de másként döntött. Az Sir Digbyre várt, hogy közölje unokaöccsével titkos megállapodásukat. Micsoda zűrzavar!

A márki ismét közelebb húzódott hozzá, és Amanda érezhette vállán kemény izmait. Nem bírta elhúzódni tőle, noha a tisztesség egy bizonyos távolság megtartását parancsolta volna köztük.

- Tudja, rendkívül irigylem a nagybátyámat - szaladt ki hirtelen a márki száján.

A férfi szavaitól elállt a lány lélegzete.

- Hogy érti ezt? - És elárasztotta a tiszta gyönyörűség, amikor a férfi véletlenszerűen a válla fölé fonta karját.

- Pontosan úgy, ahogy mondtam. Az öreg Dig szerencsés, hogy a maga vonzalmat bírja, és tudom, hogy maga kiváló felesége lesz. - Sóhajtott. - Íme... kitártam a szívemet. - Fanyarul mosolygott. - Merhetem remélni a barátságát, noha a múltban sokszor huzakodtunk?

Amanda tiltakozó mozdulatot tett, és felsóhajtott.

- Igen, talán... - Érezte, hogy pír önti el az arcát, és hajsza hímjén

bevallotta, hogy nem áll szándékában Sir Digbyhez férjhez menni, hiszen őt, Saville-t tartja szerelmesének.

- Nagyon kedvelem a szócsatáinkat, könyörgök, ne hagyjuk most abba. Maga nagyon szórakoztató folytatta a férfi.

Amanda hevesen legyezte magát.

- Mint a Grimaldi bohóc? Talán a fejemen kellene állnom, vagy csináljak egypár cigánykereket? Ó, Keith, maga túlzásba viszi. - Szerette kiejteni a férfi nevét, olyan megbízhatóan hangzott. - Én valójában unalmas, konvencionális lény vagyok. Szenvedélyesen hímezek, és eléggé el nem ítélné módon kedvelem a romantikus regényeket. Nagymama sasszemei előtt a párnám alá dugom, de erősen gyanakszom, hogy távollétemben ő is olvasgatja azokat.

A férfi elmosolyodott.

- Biztosan jól teszi! - Mintegy véletlenül leejtette a lány válláról a karját. Egy sóhajcsúszott ki a száján. - Elbájol, amikor részleteket hallok az életéből... tényeket, minden, ami összefügg magával, elbájol - suttogta, elfeledkezve, hogy nincs joga szerelmeskedni a nagybátyja jövődöbéli menyasszonyával.

- Még a divatjamúlt színeim is elbájolják? - kérdezte félénken Amanda, megint újra beleveszve a férfi szemének sötét mélységébe.

- A haja, mint a legfinomabb fekete selyem, szeretném belemélyeszteni az ujjaimat. - Tekintete egy lélegzetelállító pillanatig a lány fürtjeit simogatta. - És a szeme feneketlen obszidián... kifürkészhetetlen, villámló vörös lángokkal, ha haragszik. Bőre ellenállhatatlanul vonzza magához a férfikezet.

Amanda kuncogott.

- Szélhámos, pajkos szavak, Keith! Így kábítja el az első bálozókat, hogy a lába elé essenek? - Megpróbált könnyedén beszélni, de egy kis reszketegség elárulta a belsejében tomboló zűrzavart.

A csak néhány ujjnyira előtte lévő férfiszáj hívogatta, és borotvaszappanjának finom illata elkábította az érzékeit. Párás napsugár tompította a férfi szemének hipnotikusan élénk, változó tengerszínét. Ezekben a pillanatokban megállt az idő, és Amanda egyre mélyebben süllyedt bele a férfi varázsába, de a férfi ajka nem érintette őt. Hüvelykujja hegyével megcsiklandozta az állát, így hozva őt lassan vissza a valóságba.

A varázslat megtört, a férfi elhúzódott tőle.

- Milyen alávaló ötlet, hogy itt tartóztatom egy kis flörtölésért.

Hangja visszanyerte szokásos, gunyoros színét, de valami bizonytalankodó töprengéstől elborult az arca.

Amanda óvatoskodva rejtegette érzéseit. Összeráncolta a homlokát.

- Visszaemlékszem egyik mondására, amikor „erényes kis dudá” -nak nevezett vagy ilyesvalaminek.

Saville hangosan hahotázott, a fejét hátravetette.

- Kölcsönkenyér visszajár, drágám! Ez a válasz a „fellegekben

járó hozzánemértő"-ért volt.

Amanda szigorú pillantást vetett rá, de nem tudta szigorát megőrizni a nevető férfiszemek láttán.

- Értem. De ez kettős bosszú volt. Világosan emlékszem, hogy maga egy gátlástalan csók formájában állt bosszút.

A férfi tragikus arccal verte a mellét.

- Igaz, és a büntetés teljes egészében engem sújtott. Elszánt ajkainak édessége elbódította a szívemet. - A férfi dülöngélt, mintha részeg mámor vette volna hatalmába.

- Hagyja abba! - figyelmeztette a lány kedvesen nevetve. - Nem tudom, milyen örültség jutott az eszébe, de ez nem egyenlő játék. Vissza kell térnünk a fogadóba, és nagymama biztosan jól megadja magának, ha továbbra is hóbortosnak tettei magát.

- Szörnyű kilátás. - Gonoszkodó fény csillant meg a szemében. Megköszöri a torkát, felöltötte kissé nagyképű maszkját, és szigorúan kiegyenesítette a hátát. - Jobb így? .

- Sokkal jobb. - A lány odébb lépett, hátat fordított a férfinak. - Amint hogy maga is pontosan tudja, vitánk egyetlen oka Lurlene. Csupán egy apró kérésem van: hagyja békén a mostohámat. Rengeteg hölgy kész a maga lába elé borulni. Amellett nem hiszem el, hogy a maga bevallott imádata az egyetlen oka annak, hogy Lurlene-t kerülgeti. Valami más oka is kell legyen.

- Lord Bowen büszke lehet az ennyire lojális és éles szemű lányára, de én kétlem, hogy Lurlene megérdemel ilyen rendületlen védelmezőt - válaszolt a férfi rejtelmesen.

A felismerés dermesztő lehelete érintette meg Amandát.

- Nem értem - suttogta. Megérezte, elérkezett ahhoz a határhoz, hogy kitalálhat valamit, amit a férfi olyan féltőn titkol.

A márki vállat vont, és kedvetlenül felnevetett.

- Előbb vagy utóbb meg fogja érteni. - Abbahagyta a Lurlene-t érintő kényes témát. - Örülök - szólt Amandához -, hogy barátok vagyunk. Öreg Digby el lesz ragadtatva, ha meghallja, hogy elástuk a csatabárdot.

- Vissza kell mennünk - felelte a lány furcsán érdes hangon. Ő több akart lenni, mint barát, sokkal, de sokkal több.

Pontosan úgy történt, ahogy Amanda azt előre sejtette, amint bensőségebbé vált a kapcsolata Lord Saville-jel, a férfi megújult energiával csapta a szelet Lurlene-nek. Amanda odavolt, és rettentően haragudott önmagára, hogy valaha is engedett a férfi vonzerejének. Mint egy szikla, úgy temette maga alá ez az érzés. Örült, hogy Sir Digby fenntartotta kapcsolatuk látszatát anélkül, hogy elmondta volna. Lord Saville-nek az igazságot megegyezésükről.

Pamela szemmel láthatóan egyre több örömet talált Sir Digby társaságában. A párnak tág lehetősége nyílt a találkozásokra, mivel Sir Digby egész májusban makacsul fenntartotta a látszatot, hogy Amandának udvarol.

Amanda értetlenül állt a férfi vonakodásával szemben: miért

nem fogadja el a Pamela iránti érzéseit, és azt sem értette, hogy nem javasolta megegyezésük felbontását. A társaságban forogtak találgatások, az urak fogadásokat kötöttek a klubban, hogy vajon a félénk Sir Digby mikor jön elő a farbával, és kéri meg Amanda kezét. Elérkezett az az idő, mikor már nem lehetett tovább halogatni anélkül, hogy az emberek kétes találgatásokba ne kezdjenek, de a játékosok nem sejtették, hogy a sors milyen meglepő fordulatot tartogat a számukra, elsöpörve az összes fogadást.

Sir Digby egyik reggeli látogatásánál Amanda sürgette, tudassa gyöngéd érzelmeit Pamelával. Elmondta, hogy ő elárulta megegyezésüket Pamelának, úgyhogy nem kell attól félnie, esetleg megbotránkoztatja a lányt. Sir Digby zavarba jött, és elvörösödött.

- De ő házasságra számít, és én borzadok attól, hogy megtegyem ezt a fontos lépést - mondta panaszosan, amikor pár pillanatra egyedül maradtak a South streeti zöld szalonban.

- Amellett, hogy szerető feleséget kap, a Pamelával kötendő házasság még anyagilag is áldást jelentene önnek. Úgy tudom, nincs más módja annak, hogy hozzájusson az örökségéhez - győzködte hajthatatlanul Amanda.

A férfi feszengett a lány elszánt tekintetétől.

- Nem... igazában nincs - ismerte el, és borús redők felhőzték az arcát.

- Na látja, ez a helyzet. Magának el kell valakit vennie feleségül, és mivel Pamelával ragyogóan megértik egymást, maguknak össze kell házasodniuk. Sőt, még azt is meg merem kockáztatni, hogy maga szerelmes Pamelába. - Amanda rá se hederített a férfi megdöbben arcára. Az előtte fekvő kereten kifeszített, bonyolult hímzést tanulmányozta, várt egy pillanatra, míg hatnak a szavai. - Pamela biztosan nem utasítaná el a lánykérést.

A férfi idegesen csavargatta haját, és sóhajtozott.

- Maga ugrat engem. Mindez túl hirtelen jött. Többi időre van szükségem. - Nagyot nyelt a Pamelával való félelmetes házasság gondolatára. Megszólalt, de mintha reménytelenül kapaszkodna egy szalmaszálba.

- És mi lesz önnel, Miss Amanda? Itt marad a nagyszony kényére-kedvére? Nem fog habozni, és férjet választ önnek, ha megtudja rólunk az igazságot.

Amanda összevonta szemöldökét.

- Igen, azt hiszem, magának igaza van. - Aztán vállat vont. - Akárhogyan is van, maga csak közeledjék Pamelához, és mi egyezünk meg, hogy mélyen hallgatunk az eljegyzésétől a szezon végéig. Így maga több időhöz jut, hogy meggondolja... én pedig időben el tudok menekülni Londonból. Fura egy pár vagyunk mi ketten! - tette hozzá pajkos mosollyal nevetésre ingerelve a férfit, akinek természetes teste csak úgy rengett, mellénye gombjai lepattanással fenyegettek.

Beleegyezem. Jó kis kalamajkát csináltunk - mondta a férfi,

mikor lélegzethez jutott. – Összeesküvés, de olyan ördögi, amilyent csak Keith tervelhetett volna ki. Nincs olyan, ami neki túl nagy feladat lenne, tudja. De amint ön mondta, biztosan meg tudjuk csinálni, hogy az özvegyet... és mindenkit...néhány hétig még sötétségben tartsunk.

Mikor Amanda később elővette Pamelát, a reakció megegyezett a várakozásával. Pamela szeme felragyogott, és az arca pírba borult. Pamela álmodozó arckifejezését látva, Amanda meggyőződött, hogy helyesen járt el, mikor összehozta az Ámor nyílát sújtotta, habár szörnyen félénk párocskát.

Úgy látom, remekül összeillettek - bizakodott Amanda. - De te teljesen képes vagy elfogadni... hm, az alakját? Tisztában vagy vele, hogy nem tudod megváltoztatni az étkezési szokásait, bele tudsz nyugodni, Pam?

5 Igen, persze, legfőbb szenvedélye mindenekelőtt az étel. De én még sohasem találkoztam kedvesebb emberrel: mindig figyelmes velem, és olyan finom.

Amanda elűzte a szívében feltámadó aggodalmait:

- Mi lesz Elfina dédnagynénivel? Bele fog egyezni a frigybe?

- Őszintén szólva, fogalmam sincs! - Pamela búcsúmozdulattal köszönt el a múlttól. - De én most kiszabadultam a karmai közül, úgyhogy mit számít az?

Amanda elhatározta, hogy a legjobb módszer a brutális igazság.

- Megpróbálhatja tönkretenni a boldogságodat pusztán csak bosszúból. igazán elbírsz egy olyan kapcsolattal, amit ő ellenez?

Lady Pamela is éppen úgy izgult, mint Sir Digby, csak hogy ő nem a házasságtól félt.

- Természetesen nem szívesen, de azt hiszem én... szeretem őt, és az öreg hölgy ezt megértheti.

Amanda felháborodottan kiáltott:

- Mese! Neki csak az a fontos, hogy presztízsnövelő házasságot köss, drágám. A szerelem szóba sem jön. – Mosolyogva folytatta. - De mi ketten majd csak elbánunk vele. Bízzál bennem, nagymama mellett én már nagy gyakorlatra tettem szert.

Pamela kételkedett, és Amanda súlyos megpróbáltatásokat élt át egy héttel később, amikor terve kudarcba fulladt. Amint Billings beengedett egy halvány és verejtékező Sir Digbyt a South streeti házba, a lány történetesen a lépcsőfordulónál tartott, éppen lefelé ment a hallba. Épp csak egy pillantást vetett a férfi izgatott külsejére, és rögtön tudta, miért jött.

Sir Digby ott állt a küszöbön, kezében illatos, melegházi rózsákból kötött csokrot szorongatott. Kifogástalan szűk, őzbarna nadrágot, extrafinom, kék kabátot, és aranygombos, fehér szaténmellényt viselt. A pocakján átívelő aranyláncról műtyürek és pecsétek lógtak le.

Amanda sietve kérte, hogy beszéljenek előbb négyszemközt, még mielőtt belép a zöld szalonba, ahol a nagyasszony a reggeli látogatókat fogadta. Halkan próbálta meggyőzni, hogy a

nagyasszony azonnal kitalálja jövedele célját, mivel rendkívül komoly arccal és virágcsokorral érkezett.

- Teljesen elfeledkezett a megállapodásunkról, hogy nem kürtöljük ki az újságot a szezon végéig? - kérdezte Amanda.

A férfi magatartása büntudatot tükrözött, és a fejét rázta. De ahogy holdvilágképén feltűnt a büntudat, olyan gyorsan el is tűnt és ingerülten elhessegette a lányt.

- Egész éjjel fel-alá járkáltam, minden bátorságomat összeszedtem, hogy megkérjem Lady Pamela kezét. Most vagy soha! Életemben nem voltam még ilyen izgatott - a férfi hangja remegett. - Magának fogalma sincs, milyen gyötrelmek között tengődök az elmúlt huszonnégy óra óta. A lánykérés a legszörnyűbb fogfájásnál is rosszabb. Rettenetesen sajnálom, de nem bírok elviselni még egy ilyen borzalmas éjszakát. - Az ajtó felé kacsázott, reszkető kézzel szorongatta a virágokat.

- Rendben van - sóhajtott Amanda -, akkor hát jó szerencsét! - Tudhatta volna, hogy ez fog történni. Hogyan fogja ezt valaha is megmagyarázni a nagyanyjának? Amikor az özvegy megtudja az igazságot, házasságszervező erőfeszítései újult erővel életre kelnek. Most, hogy Sir Digby megtörte az egyezségüket, új lehetőséget kell találnia, hogy kicsússzon a nagyanyja karmaiból.

- Sir Digby, öreg csirkefogó - suttogta, és nyomon követte.

Ezen a rendkívüli reggelen Lady Pamela a legjobb formáját futotta, halvány rózsaszínű muszlin ruhája szorosan alakjára simult, telt keblei alatt sötét rózsaszín bársonyszalag futott, dekoltázsába egy szál bársonyos árvácskát tűzött. Bájos fürtjeit ezüstsálak ékesítették, ragyogott a szeme, és arca, mint egy rózsa virult az izgalomtól, amikor Sir Digbyt megpillantotta.

A férfi beporoszkált a zöld szalonba. A nagyasszony bizalmatlan pillantást vetett rá. Aztán fürkészve nézett az őt szorosan követő Amandára.

- Mi készül itt? - zsémbeskedett. - Feltételezem, ez a bánatos csokor nem nekem szól.

Sir Digby elpirult, és ujjait ezúttal is a nyaka és gallérja közé dugta.

- Én... ejnye no, a virágot Lady Pamelának szántam - szólott, és reszkető kézzel átnyújtotta a rózsákat.

Pamela szívesen fogadta a csokrot, és orrát beletemette az édes szirmokba.

- Milyen figyelmes, Sir Digby. - Bátorítóan mosolygott, és a férfi meglelte a bátorságát. Megköszöörülte a torkát, és a tárgyra tért.

- Lady Bowen - adta elő sápadtan a nagyasszonynak, amikor tapasztalta, hogy a sötét Bowen-tekintet beléje hatol.

- Én... izé... nos, megértheti, szeretnék Lady Pamelával egyedül pár percre beszélni, ha megengedi.

- Mi célból? - kérdezte parancsolóan az özvegy.

- Valami nagyon fontosat kell mondanom neki, tudja. - Sir Digby fontossága tudatában szinte megnőtt, ahogy szerelmesen Lady

Pamelára nézett.

- Rendben van, kaphat rá öt percet, de ha valami bolondsággal próbálkozik, szíjat hasítok a hátából, fiatalember.

Az idős hölgy királyi fenséggel felemelkedett, és szörnyű pillantása szinte átdöfte Amandát. Amanda kisegítette nagyanyját a szobából, és becsukta az ajtót. De mielőtt magyarázatra nyithatta volna a száját, a hajthatatlan idős hölgy szégyentelenül a kulcslyukhoz nyomta a fülét.

Sir Digby dörgő hangját könnyedén meg lehetett hallani az ajtón keresztül is, és Amanda huzakodva próbálta nagyanyját egy másik szalonba áttuszkolni.

- Gyere, nagymama, Pam majd később mindent elmesél.

Az idős hölgy lerázta.

- Eredj, innen, te lány! Ez szórakoztatónak ígérkezik. - Ismét az ajtóhoz: nyomta a fülét.

A megroppanó fűző riasztó hangja idáig hallatszott, és Amanda arra a következtetésre jutott, hogy Sir Digby valahogy véghezvitte, hogy letérdeljen. A férfi hangja meggyötörtnek hallatszott, ahogy beleveszett mondandójának értelmetlen szövevényébe, mielőtt ráért volna a szívét érintő lényegre.

- Tudom, hogy engedélyt kellett volna kérnem legközelebbi rokonától, Lady Waringtől, mielőtt önhöz fordulok, Lady Pamela, de nekem borzasztóan fontos, hogy először megtudakoljam az... ön... ej, irántam táplált érzéseit. Önkívületben éltem eddig a pillanatig. - A reménytelenség nyögése szűrődött ki – Én... én most azt kérdem... kérem öntől... az én izé... térdeimen, hogy legyen a feleségem. - Aztán kétségbeesetten azonnal hozzáfűzte: - De ne féljen visszautasítani az ajánlatomat, ha az ön előtt utálatos lenne, legdrágább Lady Pamela.

Az özvegy kapkodott a levegő után, szeme kigúvadt. Áttipeggett a szomszédos kis előtérbe, és beleesett az első székbe.

- Én soha...

- Na, na... – csitította Amanda, nagyanyja retiküljében kotorászott repülőső után. Nagyanyja halvány, előremeredő orra alá tartotta a frissítő sót.

Az idős hölgy küszködve hadonászott, hogy ne essen le a székről.

- Te ... te voltál az, akitől... Mit merészel ez a nyavalyás piperkőc? - kérdezte szigorúan, kétségbeesetten szívta be az erős repülőső illatát. - Ez mind a te hibád, Mandy! Te taszítasz engem idő előtt a sírba!

- Képtelenség! Ne gorombáskodj velem, nagymama! Észre kellett venned a lord vonzalmát. Nem olyan nagy meglepetés ez a számodra - vélekedett Amanda váratlanul, magában átkozva Sir Digbyt, hogy elsiette a dolgot. - Szívből kívánom, hogy a világ legboldogabb párja legyen belőlük.

Az özvegy érthetetlenül motyogott valamit, és összehúzott, tüskés szemöldöke alól rámeredt Amandára.

- Kisasszony, jól ismerem ezt az ártatlan arckifejeződésedet! Nem tudom, milyen húzd meg ereszd meg ügybe keveredted, de jól jegyezd meg, amit mondok! Elvesztetted az utolsó tisztességes házassági esélyedet. - A haragja minden szóval viharosabbá vált. - Más kérőt reméltem neked, de mivel senki más nem mutatott különösebb érdeklődést irántad, meghajoltam az elkerülhetetlen előtt, és elfogadtam Sir Digbyt, mint az egyetlen lehetőségedet a boldog házasságra. A zsebe jól tele van, és kezelhető fajta fickó. Mandy, elfog a rémület, hogyha arra gondolok, mivel fordítottad magad ellen Sir Digbyt.

Amanda bosszankodva nevetett, és levetette magát a szófára.

- Ó, nagymama, javíthatatlan vagy... mindig gyanakszol. De ez alkalommal én nem csináltam semmit. Sir Digbynek saját elképzelése van a boldogságról. Most pedig elfogadod Dig menyasszonyjelölt cseréjét. - Egy kis füllentést is hozzátoldott. - Én megmondtam neki, hogy nem akarok hozzámenni feleségül.

- Hát így áll ti dolog, kisasszony! - A nagyasszony Amanda könnyed hangját utánozta. - Kissé nehezen tudja megemésztetni a dolgok új fordulatát egy olyan öreg hölgy, mint én, tudod. Előre örültem, hogy megfelelő házasságot kötsz.

Amanda megfenyegette nagyanját a mutatóujjával.

- Hallgatnod kell! Arra kérlek, fékezd a nyelved, nagymama. Nem akarom, hogy Pamela az egész ügyet kifürkéssze. Legyen ez a nap élete legboldogabb napja.

Az idős hölgy egy mozdulással jelezte vonakodó beleegyezését, és talpra kínlódta magát.

- Igen, ha elfogadja Sir Digby ajánlatát. Több esze van, mint amennyi neked valaha is lesz... Sajnálatos, hogy a te lovagodra vetett szemet, én meg majd itt maradok egy korosodó vénlánnyal a szezon végére mondta kiszámítottan megtört hangon, de Amanda nem hatódott meg.

- Még nem vagyok szenilis, nagymama. És most hova készülsz? - kérdezte.

- A hálósobámba, hogy írjak Elfinának egy olyan levelet, amely némi puskaporos hírt visz a testvéremnek. - Az özvegy újjászületett energiával vihorászva igyekezett az ajtóhoz.

Amanda sóhajtott.

- Biztos vagyok benne, hogy Sir Digby te előtted szeretne levelet írni Elfinának .. Ismerheted Elfina nagynénit. Ámokfutást rendez Waring Manorbán, ha tőled hallja először ezt a hírt.

- Locsi-fecsi! - vágta rá az özvegy, és becsapta maga mögött az ajtót. Amanda tudta, hogy kár minden szóért.

Sir Digby és Pamela kijöttek a zöld szalonból, boldogság fénylett a szemükben. Sir Digby rendkívül büszkének látszott.

- Miss Pamela beleegyezett, hogy a feleségem legyen - mondta áhítatosan, de ragyogó arccal.

- Hála Istennek! Tudtam, hogy előbb vagy utóbb összeszedi a bátorságát, hogy megkérje. - Bár később történt volna meg,

gondolta Amanda magában. - Kimondhatatlanul örülök. Ez pohárköszöntőt kíván, és a legjobb lenne, ha írna Lady Waringnak... méghozzá e szent pillanatban!

Másnap, szerdán Lurlene izgatottan várt a megígért nyakékre.

Lord Saville firkált valamit egy cédulára, és az íróasztalon előtte fekvő csomagocskához fűzte. - A küldemény rendeltetési helye Lady Olivia Lexington Curton streeti városi háza volt. Remélte, hogy ő olyanvalaki, aki méltányol egy jó tréfát.

Behívta az inast, aki a ragyogó Saville-libériát (világoskék szatén ezüstpaszományt és szalagos, púderezett parókát) viselt. A márkí utasította, hogy vigye el a dobozt. Hangsúlyozta annak a, fontosságát, hogy azt közvetlenül Lady, Olivia kezébe adja.

Számított a hölgy hiúságára. Nem kételkedett benne, hogy az ajándékát még aznap este felveszi, pont úgy, ahogyan ő a kis kártyán javasolta.

- Miután útnak indította küldöncét, a márkí ajkán elégedett mosollyal hátradőlt bőr karosszékeében. Ezzel a küldeménnyel megalapozott egy kis botrányt. Régóta várta élvezettel ezt a napot, az édes bosszú óráját, hogy másnap úgy élhessen tovább: soha többé rá sem néz Lurlene-re..

A bosszú után az első dolga az lesz, hogy megtudja Dig terveit Amandával. Dig igazán ráérősen viselkedett, egyáltalán, megkéri a kezét? A márkí kényelmetlen érzés fogta el. Ő találta ki, hogy nagybátyja Amandát válassza ki menyasszonyául, és most azon aggódott, nem, követett-e el borzasztó hibát. Büntudat mardosta, arra a gondoltra, hogy nagybátyjának. milyen kevés esélye van. De ha Amanda elfogadja Digbyt, akkor ő nem keresztezi az útjukat.

Lurlene megkeserítette, de Amanda eloszlatta ezt a kínzó, érzést. Segítette, hogy kimásszon mélységes szomorúságából. Szerette volna, ha meg tudna bocsátani Lurlene-nek kegyetlen viselkedéséért, de a bántás még mindig mélyen sajgott. Arról győzködte magát, hogy az asszony javára változik a hamarosan bekövetkező események következtében.

Mély sóhajjal felemelkedett a karosszékből, és inasa hozzáértő gondjára bízta magát. Noha erősen fájt a lába, ma éjszaka a legelőnyösebb formáját akarja futni. Talán még táncolni is fog.

Amanda is dédelgette azt a gondolatot, hogy a lehető legelőnyösebben nézzen ki, noha Almack lett volna az utolsó hely, ahol szívesen töltene el egy szórakoztató estét. Közben türelmesen ráhagyta a rendíthetetlen Megre, hogy egyik oldalról a másikra huzigálja, az új stílus keresése ürügyén, fűrtjeit. A King streeti előkelő klub járt az eszében. Az egyetlen klub, ahová hölgyeket is beengedtek.

Néhány előkelő matróna vezette, vaskézzel Almackot, többek között Lady Jersey, a jéghideg Mrs. Drummond Burrel és Lieven hercegnő. Vonakodva engedtek a valcer iránti igénynek, de

valójában elítélték. A frissítő gyenge teát és aprósüteményeket jelentett, és a férfivendégek kelletlenül vették tudomásul, hogy likőrnél erősebb italt nem szolgálnak fel. Az urak számára kötelező volt a nagystélyi, a közutálatnak örvendő térdnadrággal és fehér selyemharisnyával. No és, aki tizenegy óra után érkezett, azt nem engedték a szent kapun belépni.

Legjobb esetben is bonyolult volt ajánlót szerezni az Almackhoz. Ilyen megtiszteltetéshez legalább egy pártfogó hölgy ajánlása kellett, és az is csak a legmagasabb körökben forgó személy lehetett;

Halálunalom, gondolta Amanda sóhajtvá.

- Szeretném, ha ezt a szalagot úgy kötné bele a hajamba, ahogyan először próbáltuk - utasította türelmetlen komornáját. Hosszan vizsgálta az arcát az öltözőasztalka fölötti tükörben, és észrevette, hogy a sápadtságát és a szeme alatti sötét karikákat az ezüstsínű anyag kiemeli.

- Nem, hagyjuk most, tedd félre.

- Hála Istennek, ettől sikerült megszabadulni! - tört ki Megből, kezét vaskos csípőjére tette. - Úristen, kisasszony, a tétovázásától már forog a fejem. Már az is eszembe jutott, öltözzön fel, Miss Amanda, aztán választhat magának egy egyszerű organdi ruhát.

Meg harcias fenyegetése ellenére Amanda kicserélte ruháját egy halvány, mályvaszínű selyemre, görögös csipkemintával. Finom csipke szegélyezte a szerény kivágást és a rövid ruhaujjakat. A csipkeszalagot ezüstcsat fogta össze kicsiny keblei alatt, hangsúlyozva az elragadó empire vonalat. A selyem finom suhogása kísérté mozdulatait, kiemelve karcsú, hajlékony alakját. Nyakában vékony, ezüst filigránlánc, és díszes ezüsthétfű tartották kétoldalt a loknijait.

Pamela ragyogva piruettezett be a szobába. Fehér, gyönyörű muszlinruhába öltözött. Szeme, mint a sötét bársony. Még a fellegekben jár, gondolta Amanda. Tisztában volt vele, hogy Sir Digby nyilatkozata alapozta meg barátnője jó hangulatát.

- Már alig várom, hogy lássam Almackot. Biztosan tudom, hogy ez az este minden eddigin túltesz - I ehelte Pamela. .

- Nagy csalódás fog érni - hűtötte le Amanda, emlékezetébe idézve a klub homályos szalonját. - És emlékezz rá, hogy addig nem valcerezhetsz, míg csak az egyik matróna jóváhagyóan nem bólint. Már a gondolatra is lebiggyesztette az ajkát. - Az a legjobb estély, ha Lady Jersey vagy Lady Cowper vezényel... Ők nem olyan szertartásosak, mint a többiek.

De Pamela jókedvét semmi sem tudta elrontani, még az özvegy langyos megjegyzései sem, amikor Billings besegítette a hintóba.

- Túlágosan öreg vagyok én már ehhez, és Almack legutoljára jöhetett szóba, ha egyáltalán el akarok menni valahová - mormolta, és éles tekintete vizsgálta védenceit. - De nem bízhatlak titeket Lurlene hanyag felügyeletére. Még képes és tönkretesz ott az első estélyedet - mondta Pamelának keresetlen kedvességgel. Pamela a

boldogság rohamában megcsókolta a papírszerű, öreg arcot.

- Köszönöm, Ambrosia néni. Meggyőződése, hogyha ön jelen van, akkor minden remekül megy.

- Szamárság! - A kelleténél kicsit erősebben belecsípett Pamela állába. - Ez a túlságos jókedv rendben van, ha magunk vagyunk - intette az özvegy, de társaságban más, olyan vulgáris. Fékezned kell magad.

- Tedd hozzá, nagymama, főként az izgató, hogy elkente a rúzs az arcodon - vágott közbe Amanda.

- Szemtelen fruska - zihálta a nagyasszony olyan jókedvű nevetés közepette, amely még a bíborszín strucc tollait is meglegette. - Pamelának legalább oka van az öröme... eljegyezték, és ez neked járt volna ki.

Pamela abban a pillanatban lekonyult.

- Ő többet jelentene Sir Digbynek, mint szívesen látott vendég - szakította félbe Amanda, megigazgatva ruhája redőit.

- Ugyan! Ha ez így van, akkor talán te kiravaszkodhatsz egy meghívást, hogy velük élhess, miután ők összeházasodtak. - Torkig vagyok a kotnyeleskedéssel, Mandy - az özvegy méltatlankodó mozdulattal rázta, tollait, de azonnal megenyhült, mikor észrevette, hogy Amanda szomorúan lehajtja a fejét. Látványosan megköszönte a torkát. - Nem bírom ki, hogy ne huzakodjak veled, unokám. De senki sem örül jobban a társaságodnak, mint én.

Amanda nem bízott magában, hogy meg tud szólalni. Hogyan mondhatná el bizalmasan nagyanyjának, hogy elfogta a csüggedés? Megértené-e öreg hozzátartozója azt a fájdalmas szerelmet, amit a szíve mélyén hordoz a galád Lord Saville-ért?

Nem volt ideje tovább mészárosni szerencsétlen helyzete fölött, mivel a kocsit felhajtott Almack kapujához.

A bejáratnál nyüzsgtek a vendégek, de a nagyasszony néhány úriembert keményen hátba bökött a botjával. Így tört azonnal utat az ajtóhoz. Jól ismerték, és miután tudtukra is adta a jelenlétét, csodaszépen kiürült a lépcsősor.

Csakhamar üdvözölték a hallban a méltóságteljes védnőknőket, s Amanda ott találta magát a bálterem falánál ülő vendégek között.

Az özvegy egészen hallhatóan sziszegte, hogy a sütemények úgy festenek, mintha múlt szerdáról maradtak volna meg, és hogy a tea nyilván órákig forrt. Amanda összeresztette, és sötéten meredt fékezhetetlen hozzátartozójára.

Fél óra múlva Lurlene nagystílusban bevonult Lord Bowen karjában. Ezüstsálakkal átszőtt, zafírkék selyemből készült, szűk ruhát viselt, a mély kivágást és a ruhadereket sötétebb, kék szalagok szegélyezték. Aranyrojtos, fehér-kék pettyes fátyolsál borult a vállára. Gyémántok ragyogtak a hajában, de a nyakát még nem díszítette semmi, és Amanda nagyon jól tudta, hogy mi ennek az oka. Átáramlott rajta a forró harag. Gyűlölte azt a gondolatot, hogy Keith bohócot csinál magából Lurlene és az előkelő társaság előtt azzal, hogy megajándékozza a hírhedt nyakékkal.

- Á! Hát itt vannak- szólt Lord Bowen kedvesen mosolyogva. Megcsókolta Amandát. - Elragadóan nézel ki, mint mindig, drága Mandy.

Lurlene szája azonnal lebiggyedt egy kissé, mivel nem tetszett neki, hogy férje érzelmeit mással - még ha annak lányával is - kell megosztania. De ahogy Justin pillantása ismét rávetődött, édesen mosolygott.

- Mandy valóban remekül néz ki, de nem gondolod, hogy a többi vendéget is üdvözlünk kellene? Minthogy karjánál fogva magával húzta, a férfi csak egy bocsánatkérő mosolyt vetett Amandára, és távozott.

Pamela és Amanda a szélesre tárt legyezőjük mögött arcokat vágtak egymás felé, de Pamela figyelme hamarosan az ajtóra terelődött, ahol is Sir Digby és Lord Saville tűntek fel. Sir Digby nyaka magas gallérja fölött lassan elkezdett vörösödni, amikor megpillantotta őket, és a rendelkezésére álló egyetlen úton vesződségesen áthaladt előttük, de Lord Saville az ajtónál maradt. Lurlene odalépett melléje. A férfi felemelte lornyonját, és titokzatos zöld szemének tüze úgy perzselte Amandát, hogy a lány szíve majd kiugrott a kebléből, lélegzete torkát fojtogatta.

Sir Digby kedvesen bókolt, és rámosolygott Pamelára, de Pamela nem vette őt rögtön észre. A pletyka, amit nagyon is valószínűen az özvegy indított el a meglepő eljegyzésről, futótűzként szalad végig a *beau monde*-on. Szemek tucatja fordult feléjük remélve, hogy tanúi lehetnek némi zűrnék az érdekelt trió közt. Amanda szinte fizikailag érzékelte a számítgató elmék száguldását. Észrevette azt a leghírhedtebb pletykafészek hamis mosolya mögött. Magában csendben gratulált Sir Digbynek könnyed jó modoráért.

- A két legelragadóbb hölgy ezen az estélyen, mondta a férfi. Ajka biggyesztve méregette körbe a termet. - Igen, határozottan a legelragadóbbak.

- Hah!- dördült rá a nagyasszony. - Mi nem tetszünk magának, mi, vén aszalt szilvák? - A legyezőjével megbökte a pocakját.

A férfi alaposan összezavarodott, megtörölgette az arcát. Amanda a segítségére sietett.

- Éppen tiszteletét akarta tenni, nagymama, de ha te ilyen hangot ütsz meg, akkor biztosan sietve eltávozik - figyelmeztette hűvösen.

- Mindnyájan bolondos, fiatal senkiháziak vagytok - bosszankodott az özvegy. - Bezzeg az én fiatalságom idején ez másképp volt...amikor az urak még tudták, hogyan kell igazán gálánsnak lenni.

Amanda szeme sarkából észrevette, hogy Lord Saville és Lurlene összekarolva együtt távoztak a teremből. A féltékenység mart beléje, és összeszorította Amanda szívét. Elvesztette érdeklődését a táncparketten történt események iránt, feszült aggodalommal várta a pár visszatértét. Le nem vette a szemét az ajtóról, így elsőként

látta meg Lady Olivia Lexingtont belépni, Lord Wrexham karján. Amanda azon töprengett, vajon volt-e yalaha elragadóbb Olivia, mint most. Káprázatos ékszer együttes ragyogása kelt versenyre a nő briliáns mosolyával.

13. fejezet

Hogy nem csak egyedül Amanda vette észre Lady Olivia pompáját, hamarosan kitűnt a belépését követő suttogások sziszegő hullámozásából.

- Wrexham megkérte a kezét? - találgatta valaki, Amanda háta mögött. - Nézze azt a ragyogást! Hát ha ez nem jegyajándék... akkor én megeszem a kalapomat.

Lady Olivlát és Lord Wrexhamet nyomban körülvették a kíváncsi barátok, hogy minél előbb gratuláljanak a párnak, de ők csak csevegtek és nevetgéltek, anélkül, hogy céloznának kapcsolatuk valódi mibenlétére. Mindenki Lady Olivlát ünnepelte, alaposan megcsodálták az ékszereit. Még a fensőbbiséges divatdiktátor, Beau Brummel is elismerését fejezte ki szemöldöke akaratlan felhúzásával.

A levegő hirtelen feszült csönddel telt meg, amint belépett Lord Savile, karján a boldog Lurlene-nel, akinek arcán vakító mosoly ragyogott. Nyakán kétsoros, döbbenetes gyémántlánc, kilenc nagy, szögletesre csiszolt zafírral, közülük a legnagyobb éppen nyakának kis gödröcskéjében pihent. Diadalmasan körülnézett a teremben, a rázúduló elkerülhetetlen bókokra várva, de a társaság fagyott csöndben állt.

Amanda észrevette, hogy Lurlene sértődötten vont a szemöldökét, de Lord Saville nyugodtnak tűnt. Amanda meg mert volna esküdni, még a bálterem távoli szegletéből is, hogy az ördögi mosoly ott bujkál a férfi ajkán.

Lurlene tökéletes arcvonásain az üldözött vad óvatossága jelent meg. Alsó ajkát harapdálta, mintha sejtené a teremben levő különös feszültség okát. Erősen összeresztette, ahogy az egész teremben jól hallhatóan felharsant egy férfihang:

- Szavamra, Saville, ez aztán merész tréfa!

Ez feloldotta az elviselhetetlen feszültséget. Lady Olivia elengedte Lord Wrexham karját, és Lord Saville-hez futott.

- Mérhetetlenül gonosz ötlet ez magától Keith - zihálta, de arcán ott bujkált a nevetés. - Tudtam, hogy valami csínyet tervez, bár nem sejtettem, hogy mit.

Lurlene felsikoltott, amikor szeme Lady Olivia nyakára szegeződött. Zafírok és gyémántok, pont, mint az övéi, ragyogtak rá, őt gúnyolva. Nyüszítve csapta kezét szegyéntől égő nyakára. Majd halálos sápadtság öntötte el, és megtántorodott. Amanda attól félt, hogy a mostohája rögtön elájul.

Amanda haragjában ökölbe szorította a kezét, és felállt. De mielőtt bármit tehetett volna, Lurlene Lord Saville-re vicsorgott.

- Gyűlölöm magát! - és sikoltozó nyüszítéssel kitámolygott a teremből.

Amanda utánament, tekintetével Lord Bowent kereste, de sehol sem látta. A jelenetet követő beszélgetés csakhamar megbotráncozott harsogássá vált, és Amandában egy csöpp együttérzés támadt ostoba mostohája iránt. Alaposan megérdemelte a leckét, amelyet Lord Saville főzött ki. Amanda azonban fagyosan végigmérte a férfit, ahogy elhaladt mellette az ajtónál. Viszketett a tenyere, hogy lekenhessen egy jó nagy pofont, amiért megsértette az egyik családtagját, még ha az Lurlene volt is.

Amanda, belsejében forrongó dühvel benézett a hallból nyíló minden ajtón, amíg, egy kis szalonban rátalált Lurlene-re. A barátságtalan, barna falakat a kandeláberekben égő öt gyertya világította meg. Lurlene összeroppanva feküdt a kemény szófán, most nem törődött azzal, hogy összegyűri elegáns ruháját. Görccsen rángatózott a válla, és fülrepesztően sikoltózott. Amanda majd megsüketült, miközben megragadta mostoháját, és alaposan megrázta.

- Szedd már össze magad, Lurlene - parancsolt a hisztérikus asszonyra, de Lurlene jajveszékelése crescendóvá növekedett. Amanda elszántan összeszorította száját, és lekent neki egy csattanós pofont. A zokogás hirtelen megszűnt, Lurlene nyelt egy nagyot, és döbbenet meredt Amandára, szemeiben a reménytelenség nagy tócsái csillogtak.

- T-te m-megütöttél! Hogy mertél hozzám nyúlni? - Lurlene olyan vadul ellökte Amandát, hogy a lány hátratántorodott. Amanda keblét fájdalom járta át.

- Ne hisztériázz, Lurlene. Szedd össze magad! - kérte Amanda, fájdalomteli hangon. Tehetetlenül nézte, amint mostohája megragadja a szófán heverő egyik brokátpárnát, és foszlányokra tépi, majd a földre szórja.

Lord Bowen éppen időben lépett be, hogy tanúja lehessen Lurlene dühkitörésének. Rácsapta az ajtót egy csoport kaján kíváncsiskodóra, és minden további nélkül talpra rántotta feleségét. Karjait lefogva magához ölelte, amíg az asszony megnyugodott. Lurlene erőtlenül férje mellére hullt, és záporozó könnyeivel tönkretette férje fehér szaténmellényét.

- Na, na, drágaságom - csitítgatta lágyan.

Amanda nagyot nyelt. Azzal próbálkozott, hogy meg tudja bocsátani Lurlene-nek, amiért gonoszul hátralökte. Lord, Bowen a szemével faggatta Amandát Lurlene összeborzolódott haja fölött.

- Lord Saville tréfát űzött belőle, Lady Olivia ugyanolyan nyakéket visel... kétségtelenül Saville-től kapta - magyarázta Amanda. Lurlene, még egyszer rázendített, így hozzátette. - Neki tudnia kellett, hogy Lurlene számára a legnagyobb szörnyűség, ha egy másik ruha vagy ékszer másolatát viseli.

- Ő a-a l-leg- gyű-gyűlöletesebb, legérzékletlenebb ember, akivel szerencsétlenségemre va-valaha is tatalálkoztam - zokogta Lurlene.
- Hogy te-tehette ezt velem? Azt hittem, kedvel engem.

Amanda e szavak hallatára megdöbbent, Lurlene hogyan beszélhet ilyen könnyedén régi imádójáról Lord Bowennak? Egyszer sem gondol arra, hogy nemtörődöm szavai sérthetik a férjét.

- Én sose vi-viselem azokat a vacak dolgokat, amit más asszony, u-ugye, nem? - Lurlene szoborrá merevedett, maga az igazságosság volt, amint feleletre várt Lord Bowentől.

- Persze, hogy nem - igazolta szavait a férfi. Szeretettel simogatta a fejét, nyilvánvalóan izgatott volt az incidens miatt. Felemelte lornyonját, és szemügyre vette a hideg gyémántokat neje nyakán.

- Mondhatom, valódinak látszanak. - Elgondolkozva megdörzsölte az állát. - Szóval, ezeket Saville-től kaptad?

Lurlene csinos lábával a szőnyegen toporzékolt, és görcsös rántással letépte a nyakáról az ékszert. A drágakövek tüzesen szikráztak, ahogy átrepítette a szobán, éppen amikor nyílt az ajtó, és Lord Saville sántikált át a küszöbön. A nyakék a lába előtt ért földet.

Saville kiszámítottan játszott a lornyonjával, ahogy a gyémántokat nézegette, és botja hegyével felemelte a szikrázó füzért.

- Ne szórjatok gyöngyöt a disznók elé - mormolta, és minden további nélkül zsebébe csúsztatta a nyakéket. Mindkét kezével rátámaszkodott a botjára, szembenézett Lord Bowennel és Lurlene-nel.

Lord Bowen bizony haragudott, arcán tajtékzó düh lángolt.

- Saville! Talán némi magyarázattal tartozol nekünk ezért - szólította fel vészjóslóan.

- Csak egy szerény bizsu, de úgy látom, Lurlene-nek nem tetszik az ajándékom. Talán kissé túlságosan jelentéktelen volt? - kérdezte Lord Saville mézesmázosan - és tekintete egy pillanatra megpihent Amandán. A lányt majdnem összeroppantotta a feszültség, és szinte észrevétlenül reszketni kezdett.

- Maga ugyanilyen nyakéket adott annak a nőnek. Kije ő magának... hogy ilyen módon sért meg engem nyilvánosan? - nyűszította Lurlene. Keményen fogta Lord Bowent, hogy a maga oldalára állítsa.

Lord Saville jéghidegen mosolygott

- Pontosan úgy, ahogy magának adtam az egyiket, Olivíának egy másik ugyanolyant adtam, hogy hódoljak a szépsége előtt. Ez csupán méltányos cselekedet. Esküszöm, senki sem lehet döntőbíró kettejük között, ilyen még nem fordult elő a Cunning nővérek óta.

Lurlene fújt mint egy macska. Keskenyre szűkült szeméből gyűlölet sütött.

- Maga neki adta azt, ami jogosan egyedül csak az enyém?

Lord Saville tökéletes önuralommal vállat vont.

- Nem látom be, miért lenne, a szépség előjoga kizárólagosan a magáé, Lurlene. Maga mindenesetre nagyon szubjektív bíró. - Megvetően felhúzta szemöldökét, és folytatta. - Komolyan reméltem, hogy ebből tanul valamit... talán lehiggad egy csöppet, de úgy látom éppen olyan pöffeszkedő, mint amilyen mindig volt... és mindig is lesz. Maga kíméletlen, hiú

és tökéletesen önző. Esküszöm, még nem találkoztam önteltebb emberrel. - Megfordult, az ajtóhoz indult, de Lord Bowen két hosszú lépéssel utolérte. Megragadta Lord Saville vállát, vad csavarással hátrafordította.

Őrjöngő dühtől égő szemmel, erősen arcul csapta jobbról, balról Lord Saville-t.

- Magsértetted a feleségemet, holnap felkeresnek a segédeim.

Lord Saville szeme elkeskenyedett, és arca lárvaszerűen hideggé vált.

- Rendben van, ha lovagias ügyet kell csinálnod belőle.

Amanda arra számított, hogy a férfi ezek után távozik a szobából, de ő nyilván megváltoztatta elhatározását. Úgy állt ott, mintha gyökeret eresztett volna a lába. Szeme csendben, gunyorosan pihent Lurlene-en, aki zsebkendőt szorítva a szemére, az ajtóhoz szaladt.

- Justine, azonnal vigyél haza - sipította. - Soha életemben még nem bántottak így meg, és soha nem bocsátok meg önnek, Keith. Soha!

- Remélem is - húzta a férfi a szavakat őrzítő nyugalommal.

Világosan látszott, Lord Bowennek minden akaraterejét latba kellett vetnie, hogy meg ne üsse újra Saville-t, mielőtt felzaklatott feleségét átsegíti a termen a vendégek kandi tekintetének keresztüzében.

Ennek az éjszakának az eseményei holnap közszájon forognak majd, gondolta Amanda az apja iránti lojalitás, és a Lord Saville cselekedetének ösztönös elismerése közt tépelődve. A körmönfont ötlet Lurlene-t a legérzékenyebb pontján érintette: a hiúságán. De miért? A tény, hogy a lord visszatetszően viselkedett, tény maradt.

- Gondolom, azt tervezi, hogy alaposan megszid, Amanda, mielőtt örült dühében kirohan innen. - piszkálódott a lord. A lány ráemelte a tekintetét. Sántasága sokkal észrevehetőbb volt, ahogy lassan bicegett feléje, olyan közel, hogy érezhették egymás lélegzetét.

- Minden szívtelen dolog közül... - kezdte a lány. A férfi felemelte a kezét, hogy megállítsa a lány vádaskodását.

- Tudom! De akkor is, Lurlene minden cseppjét megérdemelte annak, amit kapott.

- Magának nincs joga...- Amanda hangját elfojtotta a harag, de a szemét nem tudta levenni a férfiről.

- Az vagyok, akinek választom magam. Nem szoktam körbejárni és szándékosan megsérteni az embereket. - Fáradtnak látszott, és a szófa felé mozdult. - Leülhetnénk, mialatt vitatkozunk... fáraszt,

hogy ilyen hosszú ideig álljak.

- Nincs szándékomban itt maradni magával! - mondta Amanda hajthatatlanul. Mivel visszautasította, hogy leüljön, a férfinak is állva kellett maradnia. Egyik lábáról a másikra helyezte a súlyát, és az ökle fehéren virított botja ezüstfogantyúján.

Amanda folytatta:

- Maga félrevezet engem, milord, a látszólagos nemtörődömségével, mintha magának a világon minden joga meglenne ahhoz, hogy másokat inzultáljon. Egyszer, a csúriben, ott kint Richmondban feltételeztem, hogy kemény külseje mögött egy kedvesebb jellem húzódik meg. De maga végül is bemutatta igazi valóját, a leggonoszabb mélységéig.

Erezte, hogy a harag és a csalódás forró könnyei elöntik a szemét, de nem próbálta letörölni. Küzdött a saját gyengesége ellen, nem engedte, hogy a férfi felülkerekedjék.

- Sohasem bántanám magát, Amanda.,Maga más, mint Lurlene. A nyelve hegyén volt, hogy megvallja a szerelmét, de a kritikus pillanatban eszébe jutott Sir Digby szerelemben csalódott arca, és összeszorította a száját.

- Semmit sem számít, hogy mi vagyok... vagy, hogy maga mit gondol rólam - Keith. Csupán azt tudom, árva lehetek, ha maga párbajozik apámmal, és ez sokkal félelmetesebb gondolat, mint a maga bolondos, véleménye rólam. - Makacsul kibámult a koromfekete ablakon, semmit sem látott, csak könnyeinek fátyolát. - Imádkozom, hogy apám ölje meg magát előbb. - Nem igazán gondolta így, de a szavak kéretlenül törtek elő a szájából.

Meglepetésére a férfi kuncogott.

- Ezt már inkább, Amanda. Harapja le a fejemet!

- Előhalásztta tubákosszelencéjét, és a fedelét babrálta. - Valahogy képtelen vagyok megérteni, hogy egy olyan finom ember, mint Lord Bowen, hogyan lehet olyan bolond, hogy beleessen Lurlene csapdájába.

Amanda felnevetett, bár ez inkább szomorúnak hangzott.

- Tudom, hogy jó páran bálványozzák, és ez alól maga sem kivétel. Azt hiszem, az úri társaság férfitagjainak iszonyúan kicsi lehet az agya, és méghozzá igen gyávák is.

- Most értem meg, miért nem ment még férjhez - mondta a férfi epésen, botját a padlóhoz ütötte, hogy nyomatékot adjon szavainak. - Túlságosan besavanyodott ahhoz, hogy elfogadjon valami alázatos úriembert! Ezt kénytelen vagyok megmondani. Feltételezem, össze fogja tömi a nagybátyám szívét, és aztán az arcába nevet, mint ahogy Lurlene tette velem.

Amanda lélegzete elakadt, és a férfira bámult. Izzó tekintetétől csak néhány ujjnyi választotta el. A harag, a tagadhatatlan kölcsönös vonzalom feszültsége, a mély érzelmek szikrázóvá tették körülötte, a levegőt.

A férfi könnyörtelenül darált tovább.

- Igazam volt, amikor azt mondtam Digne, hogy maga

reménytelenül merev, és nem kell aggódnia, hogy valaha is ki akarja használni, ha elveszi feleségül. - Hangja felerősödött. - Sőt, még addig is elmentem, hogy maguk ketten tökéletesen össze fognak illeni... prózai prédikációkkal küldik egymást az ágyba.

Úgy látszik, még nem tud Sir Digbyről és Pameláról, gondolta Amanda meglepetten.

- Igazán? - kérdezte a lány fagyosan. - Nos, jó ha tudja, közöltem Sir Digbyvel, hogy maga egy szabályos gazember, és ő teljesen egyetértett velem. Ami azt illeti, ő ördögfiókának nevezte magát - folytatta a lány teljes erővel, csípőre tette kezét, a szeme tüzet okádott. - És eszelős bolond! Sir Digby tízszer többet ér magánál, és szerencsésnek mondhatja magát egy asszony, ha olyan kedves ember lesz a férje, mint ő.

A férfi hosszan, hallhatóan lélegzett, arcát egészen odatolta a lányéhoz.

- Világos, hogy borzasztó hibát követne el, ha magával kötné össze az életét... és meg is fogom mondani neki. Ő mindig hallgat a tanácsaimra.

- És csinos kis kalamajkába kergetné őt. Tudhattam volna, hogy maga volt az ötletadó Sir Digby rá nem jellemző udvarlásához. - Egy újabb gondolattal hozzáfűzte. - De rosszabbul is járhat, minthogy engem vesz feleségül. Úgy tett, mintha ki akarna csúszni Lord Saville mellett, de a férfi keze meglepő gyorsasággal érte nyúlt, a fürjeit fájdalmasan összegubancolta, és lázasan megszorította a nyakát.

- Maga nem lesz a felesége, Amanda. Dig nem bírna el magával. Ő békés életre vágyik, és magával abból semmi sem lenne. - Hirtelen elengedte Amanda nyakát. A lány megfordult, tiltakozás lázadozott az ajkán. - Ha Dig magával köt házasságot, egy éven belül beadja a kulcsot - csikorogta a férfi.

A lány fulladozott.

- Hogy merészeli! - De hirtelen lelohadt, amint kinyílt az ajtó. Viharos kitörését belefojtotta a dermedt csendbe.

- Á! Itt vagy, Mandy - szólt az özvegy. - Már mindenütt kerestelek. - Szeméből meglepetés tükrozódott, ahogy Amandáról Lord Saville-re meredt. Jó Isten! Nem számítottam arra, hogy egyedül találalak vele, azután, amit tett. - Botjával becsukta az ajtót, és a szófához tipegett. Amanda inkább a föld alá süllyedt volna, minthogy végighallgassa a nagyszony elkerülhetetlen prédikációját.

- Ha azért jött, hogy leszedje rólam a keresztvizet, nyugodtan megtakaríthatja a fáradságot, Lady Bowen. Biztosíthatom önt, hogy Amandától és Lord Bowentől szigorúan megkaptam a magamét - mondta Lord Saville unottan.

- Határozottan nem azért vagyok itt, hogy bájologjak. Már megtörtént a komoly összetűzés. - Görcsös ujjával vádolón mutatott Lord Saville-re... - Maga semmirekellő, förtelmesen viselkedett, és nem tudom eléggé kifejezni azt a felháborodást, amit

érzek. Hogy jön maga ahhoz, hogy a családomat tönkretegye. És most pedig arcátlanul bezárkózik az unokámmal - Az özvegy éles szeme Amandáéba fúródott.

- És te! Több óvatosságot várok tőled, kisasszony. Almackban vagyunk! Ha valaki tanúja volt a szégyentelen viselkedésednek, véged van az úri társaság szemében... és jegyezd meg a szavaimat, egy ujjamat se mozdítom az érdekedben.

Amanda nem tudott mit válaszolni. Akaraterejét és fizikai energiáit a kimerültség felemésztette. A feje kavargott, pillanatnyi magányra vágyott, hogy visszaszerezze megzavart nyugalma...

- Azt hiszem, hazamehetünk, nagymama. Talán holnap képes leszek arra, hogy a történetekről az elejétől a végéig mindent elmeséljek - mondta elgyöngyülve, és az ajtó felé támolygott, rá se pillantva Lord Saville-re. Szerencsére az özvegy nem folytatta unokája sötét jellemének analizálását, hanem követte Amandát. Fejét a szokásosnál is magasabbra tartotta.

Anélkül, hogy nem kívánt figyelmet keltettek volna, Amanda és a nagynő kiértek az utcára. A többiek már visszatértek a bálterembe, hogy pletykálkodjanak és felüdítsék magukat frissítőkkal. Sir Digby és Pamela kint várakoztak a lépcsőn, Sir Digby besegítette a hölgyeket a kocsiba, mielőtt a sajátját szólította volna.

- Nem tudom, mit mondjak - dűnnyögte. Arca vöröslött a megrökönyödéstől. - Az unokaöcsém átkozottul forrófejű.

Az idős hölgy szokatlanul barátságosan megpaskolta a karját.

- Ne aggódjon miatta. Mellesleg, maga nem tehet róla, hogy a rokona - mondta egy kis kuncogással. Sztentori hangon utasította a kocsist, hogy hajtson haza, és Sir Digby ottmaradt. Arcán értetlenség tükröződött, ahogy bágyadtan integetett.

Amanda a kocsi irgalmas homályába menekült. Remélte, hogy nagynője túlságosan fáradt ahhoz, hogy folytassa a hitvány Lord Saville témát. De reményei rövidesen szertefoszlottak.

- Képtelen vagyok elhinni, hogy ennyire arcátlan az az ember! - Kezdte az özvegy, Amandát sújtva tekintetével.

Pamela Amanda segítségére sietett, mi sem sejtve arról, ami a szalon bezárt ajtaja mögött Almackban lejátszódott.

- Mondhatom, Lord Saville nem viselkedett úriember módjára, de ahogy én kivettem a szótogatásokból, a vendégek megélték őt... ami azt illeti, dicsérték bátorságáért. Eddig senki sem merte Lurlene-t móresra tanítani.

- Egyetértek azzal, hogy Lurlene-nek alapos leckére volt szüksége, és mi nem tudhatjuk, mi indította Saville-t erre a cselekedetre. Valószínűleg valami régi perpatvar. Mindamellett nem viselkedett úriemberhez illően, és én ezt nem tűröm el. Justin pedig túl finomkodó, hogy bármit is lépjen ebben az ügyben.

A hír a párbajról már Amanda nyelve hegyén volt, de nem akart az özvegynek további aggodalmat okozni.

Pamela megpróbálta elterelni a szót Lord Saville-ről.

- Lady Olivia Lexington szerint ez nagyszerű hecc volt. Őt nem zavarja, hogy Lurlene ugyanolyan nyakéket kapott.

A nagyasszony felhorkant..

- De Livvy szeretetre méltó természet... egyáltalán nem olyan, mint Lurlene. És ő el tud viselni egy jó tréfát, különösen, ha ilyen szép ajándékot kap.

- Azt gondolod tehát, hogy akkor ez jó tréfa volt? - tapogatózott finoman Amanda.

Az özvegy vidám kiáltásai betöltötték a hintó belsejét. .

- Persze, hogy így látom, te kis csacsi. Azóta sem volt ilyen jó mulatság, mióta Ashborough, Saville nagyanyja a Chandos hercegnő bálján az asztalon táncolt, ötven évvel ezelőtt. - Úgy tűnt a régmúltra gondol, egy könnycseppet törölt ki szeméből. - Égek a vágytól, hogy megtudjam, mi indította Saville-t arra, hogy ilyen botrányosan viselkedjen. Lurlene túrhetetlenül felpiszkálhatta. - A szemöldökét csiklandozó egyik strucctollat erőteljesen félrelökte, s ezzel a turbán hetykén a jobb szemére billent. - Saville látványos érzelve Lurlene iránt, semmi más nem volt, mint félrevezetés. Az a Saville ravasz, mint egy róka. - Az özvegy hirtelen lecsendesedett, nyilvánvalóan erősen törte a fejét. - Egyszerűen muszáj megtudnom, mit tett vele Lurlene.

Amandát előntötte a hála érzése, hogy nagyanyja gondolatai más irányba terelődtek, de tudta, hogy ezzel nincs vége a beszélgetésnek. De haladékat kapott, mert visszatérve South Streetre, látták, hogy világosság szűrődik ki a legelegánsabb drapp-, és aranyszalonból. A világító tűz előtt Lady Elfina Waring ült, a legkényelmesebb székre húzódva. Csontos vállára fekete kasmírsál borult, sötét szeme gögösen tapadt az előtte megtorpanó, meglepett hölgyekre;

- Csak nem ti vagytok azok! Azt hittem, egész éjszaka várnom kell rátok – mondta különösen elgyötört orrhagon.

14. fejezet

Lady Pamela odarohant, és szemmel látható örömmel ölelte meg nagyanyját, de az özvegyhez hasonlóan, Lady Elfina is kevés türelmet tanúsított az érzelmi kitörésekkel szemben.

- És egész éjszaka távol - morogta, helytelenítő pillantást vetve unokájára, de Pamela rá sem figyelt Lady Waring nemtetszésére.

- Csodálatosan éreztem itt magam, sok mindent láttam és új barátokat szereztem.

Lady Waring felállt, fekete ruhás, magas, szikár alakja terjedelmes sáljával. egy tollázkodó varjúra emlékeztetett. Az öreg arc, beesett és halvány volt, de fekete, eleven, hideg tekintete az özvegyébe fúródott.

- Világos, hogy Ambrosia egyenesen a bú tengerébe taszított,

Pamela. Látom, épp időben érkeztem.

Lady Pamela szeme a meglepetéstől elsötétedett.

- Hogy érted ezt? Életem legszebb óráit éltem meg itt.

- Ebben nem kételkedem – Lady Waring maró gúnnal szipáskolt.

- Nos? Egész éjjel ott fogsz állni az ajtóban, szájtátva, Ambrosia?

Az özvegy rátalált szokásos hidegvérére, és egy pillanatra elfeledkezett merev térdéről, fenségesen előrevitorlázott, és leült, szemközt Lady Waringgel. Amanda sokkal alázatosabb modorban követte példáját. Rettentően kimerültnek érezte magát, és mindenféle prédikáció az ördög gonoszságairól, amit Lady Waring készült a fejükre olvasni, csak mélyebbre taszította a reménytelenségbe.

- Elfina, mi hozott téged Londonba úgy, hogy még csak nem is értesítettél az érkezésedről? - kérdezte az özvegy.

Lady Waring felhorkant.

- Neked aztán tudnod kellene, Ambrosia. Minden a miatt a levél miatt történt, amit nekem küldtél. Azonnal ide kellett jönnöm, hogy kimentsem a báránymat annak a ... a senkiháznak a karmai közül.

- Kiről beszélsz, nagymama? – kérdezte Pamela elképedve, és zavart pillantásokat váltott Amandával.

- Arról a Knottiswoodról, természetesen. Ambrosia megírta, hogy megkérte a kezedet, és néhány napja tőle is kaptam egy bő lére eresztett levelet, amelyben azt az elképzelését fejtegeti, hogy összeházasodtok, amilyen hamar csak lehetséges. De jobb, ha most mindjárt megtudod, Pamela, nem lehetsz az övé! Nem fogok nyugodtan ülni, és nézni, amint a legközelebbi hozzátartozóm egy meg nem felelő házasságot köt.

Az özvegy felháborodott hangokat hallatott, és úgy tűnt, hogy szinte megnőtt, amint a lornyonján keresztül a nála sokkal magasabb testvére nézett.

- Ezek csupán üres fecsegések, Elfina, és te nagyon is tisztában vagy azzal, Sir Digby ragyogó parti. Pamela boldog lesz vele, és a férje figyelmesen fog vele bánni, és elhalmozza mindennel, ami a rangjához illik.

- Locsi-fecsi! Lady Elfina hosszan rázta az ujját az özvegy orra alatt. - Sir Digby Knottiswood az üzlettel áll kapcsolatban, és mindenki közül ezt te tudod a legjobban. De korodat tekintve, feltételezem, hogy eltompult az emlékezeted. Nem tűröm el, hogy a mi ősi családfánkat beszennyezze ennek az embernek a vére. .

Semmi sem hozhatta volna ki gyorsabban az özvegyet a sodrából, mintha a korát emlegették. Különösen, ha ezt a testvére tette, aki tíz évvel fiatalabb volt nála.

Az özvegy hangja metsző lett, az arca mélyvörös, és fröcskölvé változott.

- Na, na! Sir Digby rokonai nem jelentéktelen senkik, hanem előkelő származásúak. Nézzük csak, rokonságában márkik és hercegek vannak, és ha te azért robogtál ide, hogy Sir Digby

kapcsolatairól tarts előadást, akkor te totyogsz a szenilitás szélén.

- Igazán? Jó, engedd meg, hogy kissé felpiszkáljam az emlékezeted homályos mélységét. Sir Digby nagyanyja kereskedő családból származott. Knottiswood nagyapja a pénzéért vette el, minden vagyonuk az após nagybani kocsi üzletéből származik.

Az özvegy nevetése komoran hangzott. – Ősrégi történet ez, Elfina. Mellesleg, ha egy alaposabb pillantást mernél vetni a családfánkra, láthatnád, nekünk is van rokonságunk az üzleti élettel. Nos... az persze nagyon régen volt.

Lady Waring visszavonulni látszott, és Amanda mélyet sóhajtott.

- Talán később is megbeszélhetnénk ezt, mondjuk reggel. Mindnyájan kimerültek vagyunk, és ilyenkor mindent sötétebben lát az ember, mint amilyen valójában - kísérletezgetett Amanda.

- Holnap visszaviszem Pamelát vidékre. Tudom, hibát követtem el, hogy elengedtem ide London csupán kísértésekkel teli hely, elcsábítja az ártatlan lányokat az ártatlanság ösvényéről.

Amanda átérezte a szófán ülő. Pamela zavarát, és megnyugtatóan szorította meg barátnője kezét. Amandának az a kínos előérzete támadt, hogy még csak most kezdődnek a nehézségek, és felsóhajtott.

- Visszautasítom, hogy vele menjek - suttogta Pamela izgatottan Amanda fülébe.

- Természetesen nagymama biztosan elintézi - mondta *sotto voce* Amanda.

Pamela arcocskáján a kételkedés tükröződött, és Amanda maga is érzett egy csepp kétséget, amint az idős testvérpárra nézett, akik úgy méregették egymást, mint két kakas a kakasviadalon.

Elszántan felállt, magával húzta Pamelát.

- Nagymama, mi szörnyen elfáradtunk, és kérlek, engedd meg, hogy visszavonuljunk.

- Igen, persze. Majd intézkedem, hogy Elfinát is kényelmesen elhelyezzék – mondta az özvegy szórakozottan, és türelmetlen legyintéssel elküldte őket.

Pamela előrelépett, hogy megcsókolja nagyanyját, de Amanda megrántotta és kituszkolta az ajtón. Nem beszélgettek, míg csak biztonságban nem érezték magukat Pamela szobájában. Amanda lenyomta az ágyra unokatestvérét, és mindkét karjával magához szorította Pamelát, hogy megnyugtassa.

- Csak egyetlen dolgot tehetünk. Holnap reggel az legyen az első dolgod, hogy meglátogatod Digbyt. Ti ketten együtt győzzétek meg Elfina dédnagynénit, hogy szeretitek egymást, és hogy te nem engeded, hogy beleavatkozzon az ügyetekbe. Azután áldását kell adnia rátok.

Lady Pamela boldogtalanul bólintott, a szeme óriásira tágult az aggodalomtól. Amanda gyanította, hogy barátnője kételkedik a szavaiban, de túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy meggyőzze.

- Fel a fejvel! Ne engedd, hogy a nagyanyád tönkretegye a

boldogságot

Megölelték egymást, és kölcsönösen jó éjszakát kívántak. Amanda otthagya Pamelát, és a szomszédban levő saját szobája menedékébe tartott. Meg a nyitott ablak előtt bóbiskolt egy széken, elfeledkezve arról, hogy a hűvös, nedves szellőkések a függönyön át is bevágnak. Amanda ágyba, küldte és megnyugtatta, egyedül is tökéletesen jól le tud vetkőzni.

A páratelt levegő az iménti esőtől illatozott, és egy halk, távoli dörgés a készülődő, tomboló vihar ígéretét hozta. Amanda tétovázott, becsukja-e az ablakot, vagy ne, de nehezen tűrte a fülledt, zárt levegőt. A vihar illet az agyában dúló zűrzavarhoz, és tagjait ólomnehezeknek érezte, amint vetkőzött. Kezdődő fejfájás kínozza. Érezte tarkóján a lüktetést.

Haja izzadtan tapadt a halántékához, amint a vihar közeledett. A levegő fullasztotta. Amanda csak hánykolódott az ágyában, takarója összegubancolódott a lábánál. Lehunyt szemhéja mögött lázas képsorok villantak fel, és kavarogtak. Keith kötekedő arca nézett vele szembe, erélyes szája elbűvölő csókok ígéretével követelte ajkait. Elúszott előtte sértődött és megbántott apja képe. Vérben ázva látta őt, a magas szilfákkal körülvett tisztáson. Aztán a földön fekvő alak Lord Saville-re változott, arcán a halál sápadtsága. Nyöszörgött, majd látni vélte Lord Saville-t, amint felkönyököl, ahogy az első villámok szétvágták a mélysötétet. Mennydörgés robajlott Amanda fölött, és önkéntelenül fülére tapasztotta a tenyerét. Még egy villám csattant, kettévágva gyötrő gondolatait. A két szeretett férfi arra készül, hogy halálos küzdelmet vívjon egymással. A párbajt tiltotta a törvény, és Amanda tudta, ha valaki párbajban megöli az ellenfelét, el kell menekülnie az országból, és sohasem térhet vissza. A balsejtelem hullámai borították el, összekeveredve a reménytelenség érzésével. Holnap egyikük ott fog elpusztulnia vértócsában? Bárhogy is végződik a párbaj, számára csak szívfájdalmat jelent. Valamit tennie kell, hogy megakadályozza.

Az álom éppúgy elkerülte Lord Saville-t is. A mennydörgés nem hagyta nyugodni, kísértetként sántikált szobáról szobára a Grosvenor Square-i házban. A fényűzően berendezett szalon és a kincsként becsült objet d'art-ja, nem tudtak megnyugvást nyújtani. Egész szívét odaadta a gondolataiban kavargó problémáinak. Ha az estély a tervei szerint végződik, akkor most békés álomba merülve feküdne, elégedetten a Lurlene-re mért csapás feletti örömeiben. Honnan is tudhatta volna, hogy a nő hisztériás rohammal reagál, méghozzá nyilvánosan? Kegyesen el kellett volna viselnie a tréfáját, és okulnia kellett volna a leckéből, hogy ő nem a világmindenség középpontja. És őelötte új élet kapuja tárult volna ki, de ahelyett büntudat üldözi. Amanda vádló, sötét tekintete üldözte, ahogy lehunyt a szemét.

Megrázkódott és kortyolt egy kevés bordeaux-it, a kezében tartott pohárból, hogy lemossa a kudarc keserű ízét az ajkáról.

Rájött, hogy nem az ő feladata lett volna, hogy rábírja Lurlene-t, változzék meg. Lurlene soha az életben nem fog neki megbocsátani.

Keserűen elhúzta a száját. Félrehúzta a tágas arany és kék fogadósoba brokátfüggönyét, és kinézett a sötét, kavargó fellegekre. Cikázó kékes fény világította meg a tér fáit, kirajzolva a túlsó oldal házait.

Amanda sötét, vádló szemének az emléke mellett mindig kísérni fogja ennek a szörnyű éjszakának zúgó vihara. És meg kell tanulnia, hogy élete végéig együtt kell élnie a lábában fészkelő nehéz fájdalommal.

Elborította a magány érzése. Belevetette magát egy székbe, egy izom kezdett rángatózni az állán. Tudta, addig nem lesz nyugta, amíg ismét nem beszélhet Amandával. De először túl kell esnie a találkozón Lord Bowennal, Barn Elmsnél.

Másnap korán reggel, jóval a *beau monde* ébredése előtt, Amanda már felöltözött, készen arra, hogy útra keljen. Egyetlen morzsát sem tudott lenyelni a vajjas pirítósból, és a teát... majd megfulladt tőle... gyorsan leöntötte a torkán. A benne levő felhalmozódott feszültségtől mindenáron meg akart szabadulni, és ez arra ösztökelte, hogy késedelem nélkül apja házába rohanjon. Apjának be kell látnia, hogy kénytelen ésszerűen szembenézni a dolgokkal, tehát ne párbajozzék Keith-szel. A márk híres volt arról, hogy kitűnően lő és vív.

Lord Bowen éppen arra várt, hogy az inasa megborotválja, mikor Lipton, a főkomornyik kopogott, és belépett ura hálósobájába.

- Miss Amanda van itt, beszélni akar önnel, milord. Azt mondja, sürgős.

Lord Bowen gyanakvó pillantást vetett az ajtóra. - Vezesd be!

Amanda berontott apja hálósobájába. Arca vöröslött az izgalomtól. Az egész utat végigrohanta a South streettől a Berkely Souare-ig.

- Mi történt, édesem - kérdezte Lord Bowen nyájasan, és levette az ingere borított kendőt. Anyáról van szó? - Intett az inasnak, hogy távozzék.

Amanda megvárta, míg magukra maradnak. Egy pillantást vetett a Lurlene hálósobájába vezető ajtóra, de onnan egyetlen hang sem szűrődött ki.

- Nem, nagymama remekül van. Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek, ne párbajozz!- Amanda kezébe temette az arcát. Szavai megtörten hangzottak. - Lord Saville-nek nincsenek semmiféle gátlásai. Meg fog téged ölni, ebben biztos vagyok.

- Na, na. Ne vedd úgy a szívedre.

Lord Bowen átölelte és megpaskolta a fejét, ahogy szokta, még kislánykorában.

- Könyörgök, ne párbajozz... - Amanda hangja zokogásba fúlt.

Lord Bowen felsóhajtott, és egy zsebkendőt nyújtott oda a

lányának.

- Nem lehet megszegni a becsület törvényét, drágaságom. Amellett ne várd tőlem, hogy félreálljak, és nézzem, hogyan sértegeti Saville a feleségemet következmények nélkül.

- Nagymama szerint valami borzasztó ártalmat okozott Lord Saville-nek - suttogta a lány.

Lord Bowen most idősebbnek látszott. Mély barázdák szántották át az arcát.

.- Talán. A pletyka szerint tavaly ő kérte meg Lurlene-t, de Lurlene faképnél hagyta. Sohasem tudtam meg az igazi okát - szelíden mosolygott. - De ez nem az a téma, amit meg lehet beszélni Lurlene-nel, tudod. Kitör rajta a hisztéria.

- Lurlene azt tetszése szerint felgyújthatja és elolthatja - válaszolt Amanda kegyetlenül. Azonnal megbánta a szavait, látva, hogy apja arca szomorúan megkeményedett.

- Bocsáss meg - mormolta.

- Tudom, hogy te sohasem kapsz Lurlene-től egy csepp kedvességet sem, de remélem, megtanultok kijönni egymással.

Nyilván soha, gondolta Amanda leverten.

- Meg fogom próbálni. Csak még egy kis időt kérek, hogy hozzászokjam.

- Ha saját családod lenne, másképp látnál mindent. Megértenéd a mi... hogy is mondjam ... vonzalmunkat.

Amandának eszébe jutott Lord Saville szürkészöld szeme, erős ujjainak érintése, követelőző szája, amelyek egy csapásra elsöpörték az érveit.

- Igen... talán igazad lehet. - Elfordult, hogy apja ne láthassa zavart pirulását. - Hát ezek szerint hiába jöttem?

Lord Bowen bocsánatkérően húzta meg a vállát.

- Nincs módomban megakadályozni a párbajt.

Amanda kiszaladta szobából. Túlságosan szétszórt volt, hogy összefüggően gondolkozzék. Maradt még egy lehetősége, hogy megakadályozza az összeütközést. Akármennyire is nem helyénvaló az ötlet, meglátogatja Lord Saville-t, és. igyekszik őt meggyőzni. Majd kiugrott a szíve a helyéből, arra a gondolatra, hogy szemtől szembe fog állni vele. Elképzelte magát a Grosvenor Square-i ház gránitlépcsőjén, a lord házában, az inasa elítélő pillantása keresztüzében, ahogy ránéz.

Gardedám nélküli ifjú hölgyek sohasem látogatnak meg urakat. De mit számít az ilyen csekélység, amikor az apja élete forog kockán!

A Hill Streeten fogott egy bérkocsit, és utasította a kocsist, hogy elvigye a néhány háztömbnyire lévő Grosvenor Square-i házhoz. Idegességében nedves lett a tenyere, amikor rálépett a kocsi kopott, szalmával beszórt padlójára.

Az imponálóan szabad tér és a hely eleganciája elbátortalanította. A bérkocsi egy zökkenéssel megállt Lord Saville impozáns bejárati ajtaja előtt, és Amanda nagyokat nyelt.

Küszködött, hogy megszüntesse a kiszáradó száj kellemetlen érzetét, amint a kocsis szurtos kezébe nyomta a pénzérmét. Néhány nehézkes lépést tett a bejárat felé. Két kőoroszlán őrizte a lépcsőt, nyitott szájuk, vicsorító fogaik örökké tartó ordításra tárgultak. Az ajtó mindkét oldalán magas ablakok bámultak vakon a térre, a nehéz függönyök összehúzva.

Amanda csalódottan sóhajtott, látva, hogy nincs rézkopogtató az ajtón. Saville nem tartózkodott a rezidenciájában. Kopogtatott, arra számítva, hogy egy szolga ajtót nyit, és megtudhatja tőle, hová ment a márki. De bent senki sem mozdult. A házban sötét, üres csend honolt. A lány végül lesuhant a lépcsőn, nem mert tovább ott ácsorogni. Hol lehet vajon Saville? Ó, drága Istenem, hogy éli túl az elkövetkező huszonnégy órát?

Aznap este, egy teljesen elviselhetetlen nap után, amikor egész nap az özvegy fülsértő érveit hallgatta, a lány visszavonult a hálósobájába és levelet írt Lord Saville-nek. Annyira remegett a keze, hogy alig tudta leírni a szavakat.

*Lord Saville,
kérem Önt, hogy gondolja meg párbaját apámmal. Nem tisztességes dolog, hogy meg akarja ölni azt, aki sohasem bántotta meg, Önt. Amellett a párbajok törvényellenesek. Sohasem jutott eszébe, hogy apám halála mennyire összetöri családom szívét? Ha maradt Önben, valami kevés tisztesség, bocsánatot kér a mostohámtól botrányos viselkedéséért, vagy legalábbis nekem megmondja annak az okát, hogy én mentegetőzhessek Ön helyett.*

Amanda elégedetlenül átfutotta az írást, de nem maradt már idő arra, hogy újrafogalmazza a kérését.

A férfi azzal az inassal küldte meg a választ, aki Amanda kérését vitte a Saville-házba.

*Drága Miss Bowen,
nem tudok eleget tenni a kérésének. Hogy feleletet kapjon arra, amit keres, megkérdezheti a mostoháját. Legalázatosabb szolgája,
Saville.*

Amanda összegyűrte a cédulát, és belesüppedt a zöld szalonban levő szófába. Mire számított? Egy bocsánatkérő levélre, amelyben Saville kér tőle segítséget? Forrt benne a harag, és a szoba sarkába vágta a papírt. Ő nem fog választ kapni, mert Lurlene bezárkózott a hálósobájába, és Lord Bowenen kívül senkit sem akart látni. Már semmi sem maradt, amit Amanda még megtehetett volna, csak a várakozás a kegyetlen reggelre.

Másnap reggel, harminchat órával az Almackban történt hercehurca után, Lord Saville találkozott Lord Bowennal Barn Elms-

ben, a törvény, gyanakvó szemei elől jól elrejtett párbajozó helyen. Nedves föld illata áradt a talajból. Reggeli köd kavargott a párbajozók magas szárú csizmája körül, amint a fűcsomók közt lépkedtek. Harmattól súlyos levelek függtek a fejük felett. A hajnalt csupán a kékes-rózsaszín ködfátyol jelezte keleten.

Sir Anthony Faushave vonakodva egyezett bele, hogy Lord Saville segédje legyen. Saville előző este Sir Digbyt kérte fel egy levélben, de az írása válaszolatlan maradt. Lord Bowen segédje egy barátja volt.

Lord Saville sokkal rosszabbul sántikált, mint máskor, és a lábában égő, gyötrő fájdalom verejtéket csalt az arcára, és hányingerrel, küszködött. Sápadtan és nyugodtan állt szemben Lord Bowennal.

Lord Bowen öregebbnek és teljesen boldogtalannak látszott.

- Még mindig kitart a párbajozás mellett? – Saville egyenesen megkérdezte.

- Békeszerető ember vagyok - felelt Lord Bowen elnyűtten -, de a családom becsülete forog kockán. Meg kell fizetned a sértésért, Saville. - Összehúzott szemmel nézett a fiatalabb férfira. - Tudom, hogy mindig forrófejű voltál, de, nyilvánosan megsérteni egy nőt, ez túlmegy minden határon. Sohasem képzeltem volna, hogy ilyesmire vetemedj.

- Egy csomó dolog van, amiről nem tudsz, Bowen - mormolta Saville hideg mosollyal - kezdhetjük? Később reggelire vagyok hivatalos.

Amanda apja tompán felnevetett.

6 Igen ... de te azon már nem tudsz részt venni.

Ezzel az ellenséges megjegyzéssel a tisztás szemközti oldalaihoz álltak.

Sir Anthony keresztülvergődött a magas, nedves fűvön, hóna alatta párbajpisztolyokat tartalmazó lapos, fekete doboz.

- A nevetséges dolgok közt ez viszi el a fődíjat - mormogta Sir Anthony Lord Bowen segédjének kedvetlenül, amint ellenőrizte a fekete bársony párnájukon pihenő, ragyogó Mauton-pisztolyokat. - Ha ez a hatóságok fülébe jut...

- Legyünk már túl rajta - vágott közbe a segéd. Szeme aggódva fürkészett a fák között - Pár perc alatt végezhetünk, és a törvény nem lesz bölcsebb... hacsak az egyik párbajozó meg nem hal...

A segédek komor arccal megtöltötték és felhúzták a pisztolyokat, eközben Saville és Bowen átestek a rituálékon, levették a kalapjukat, kabátjukat és mellényüket. Egy szélroham harmatot rázott a nyakukba a levelekről, vízcseppzuhatagot öntött fejükre, és belekapaszkodott fehér ingujjaikba... Fagyos köd burkolta be őket, és kavargott a lábuk körül Lord Saville nyugodtan tette holmiját zárt, fekete kocsijába, és átvette a felhúzott pisztolyt Sir Anthonytól. Hidegen és halált sejtetve feküdt a kezében, a kakas készen arra, hogy elsüljön a legkisebb érintésre. Lord Saville hátat fordított Lord Bowennek. Az idősebb férfi mozdulatlan válla

keményen simult az övéhez. Sir Anthony hangja kísértetiesen visszhangzott a fülében. Izzadság folyt végig a gerincén, ingét a hátához ragasztva. A lábából kiinduló kín úgy látszott, az agyáig hatol.

- Egy ... kettő ... három ..

Lord Saville gépiesen kimérte a tizenkét lépést, megfordult, célzott és magasan Lord Bowen feje fölé lőtt. A siketítő csattanás széttörte a reggeli békességet, és izzó fájdalom mart Saville lábába.

- Felkiáltott, a pisztolyt a földre dobta, és lerogyott...

Lord Bowen kocsija belsejéből előbukkant a sebész, akit azért fizettek, hogy kéznél legyen, ha éppen vér folya.

Saville cifrán káromkodott, lábában minden idegvégződés a gyötrelem ellen küzdött. Lord Bowen odasietett, arcán az aggodalom redői.

- Esküszöm, nem akartalak eltalálni. Jobbra tőled céloztam - fogadkozott Bowen. Saville vállát odaadón átölelte, hogy jóvátegye.

A márki a fájdalom sötét ködén keresztül zavart, hitetlenkedő tekintetet vetett rá.

- Olyan vak vagy, mint egy denevér? Ez a lábam volt, az istenit!

A sebész kérte, hogy Saville vegye el a kezét a sebről, de a márki eltolta. Fekete nadrágján sötét foltokban ütött át a vér, és a szövet foszlányokban lógott, ahol a golyó áthatolt a lábán.

A sebész óvatosan megérintette a vértócsát Lord Saville lába alatt.

- Tiszta lövésnek látszik. A golyó a másik oldalon távozott. Szorosan át kell kötnöm, hogy megállítsam a vérzést - mondta, és minden ceremónia nélkül lefektette Lord Saville-t a vizes fűre. Utasította a közelben álldogáló, szomorú Lord Bowent, hogy hozzon brandyt, ám amikor Lord Bowen visszatért a flaskával, a márki már lábra küzdötte magát, és a kocsija felé tántorgott. Lába esetlenül lötykölődött utána.

- Várj! - kiáltott Lord Bowen, és a fiatalabb férfi után sietett.

Lord Saville cifrán átkozódott, amikor Lord Bowen megérintette a karját. Oldalt fordult, arcát eltorzította a fájdalom.

- Hagyj magamra! - csikorgatta a fogát merev ajkai mögött.

,- Nem mehetsz el így. Engedd meg, hogy a sebész bekösse a sebedet!

Saville ráfordult, és felhúzta magát a kocsijába. Üvöltött a fájdalomtól, amint sebesült lába végigcsúszott a lépcsőn. Behúzta, és becsapta maga után az ajtót. A lovak előreszökkentek, kirántva a sárból a kerekeket.

Lord Bowen utána rohant, lobogtatta a flaskát, de a kocsi eltűnt a tisztás kanyarulatában. Lord Bowen saját hátsólova ott állt a kocsijához kötve, csak végszükség esetére hozta magával, arra az esetre, ha megsebesülne. Kioldotta a kantárt, és a nyeregbe pattant.

- Utánamegyek - kiáltotta oda a sebésznek, és a segédeknek.

- Ne! - figyelmeztette Sir Anthony. - Nem tudod elképzelni,

hogy ilyen állapotában mire képes. De Lord Bowen oda se figyelt.

- Légy óvatos! – kiáltott utána Sir Anthony. A segédek zavartan néztek egymásra, csóválták a fejüket.

Amanda apja megpillantotta Lord Saville-t a fogadó mellett. A kocsis az udvarban vakargatta a fejét.

- Mikor összeesett 'alálos ájulásban' - mondta, öreg homlokát aggodalmasan ráncolta, amikor Lord Bowen megjelent. – Micsinyájak vele?

Bowen benézett a kocsiba. A márkí halásápadtan keresztben feküdt az ülésen, lába éles szögben csavarodott el a térdétől. A sebből kitartóan folyt a vér.

- Azonnal orvost kell szereznünk.

Egy pillanatig gondolkozott.

- A South Streetre kell vinnünk. Ez esik a legközelebb. Amellett anyám komornája kiváló ápolónő.

- Igen, és elhívom a doktort, milord, azt, aki régebben már kezelte a lábát.

Fél óra múlva a kocsi felhajtott a nagyasszony kapuja elé. Lord Saville öntudatra tért, és megpróbált felülni.

A két férfi egy hosszú pillanatig szótlanul méregette egymást, aztán Lord Bowen a kezét nyújtotta, segített kiszálni a fiatalabb férfinak. Amint Billings megjelent, Bowen utasította, azonnal menessen inast doktor Kingsley-ért, Lord Saville orvosáért.

- Hol vagyunk? - kérdezte a sebesült márkí.

Hangja alig volt több egy nyöszörgésnél.

- Az özvegy Bowenné házában.

Lord Saville tiltakozott, de lassan visszasüllyedt az öntudatlanságba. A kocsis és az egyik inas bevitte a házba.

Amanda repült le a lépcsőn, arca fehér volt, mint a gyolcs.

- Halott?

Lord Bowen szorosan magához ölelte a lányát.

- Nem, drágám, de megsebesült a lábán. Borzasztóan céloztam! Félek, alig láttam annál a világításnál. Áthatolhatatlan köd volt, és én rálőttem. Nem akartam, tudod... – tette hozzá, amint észrevette a felháborodást Amanda arcán.

- Majdnem megölted - lehelte lángoló tekintettel.

- Igen, tudom. De jobban lesz, miután az orvos segít rajta. Most felmegyek, és adok egy kis brandyt neki, hogy enyhítse a fájdalmát az orvos érkezéséig.

Amanda szeretett volna apjával tartani a sárga vendégszobába, ahol a szolgák letették Lord Saville-t, de az illendőség megtiltotta, hogy belépjen oda.

Kezét tördelve járt fel-alá a szoba előtti folyosón, azon tűnődve, mi történhetett apja és Lord Saville között. Amikor doktor Kingsley fél óra múltán megérkezett, és belépett a szobába, a lány megpillantotta a párnán a márkí elgyötört, halvány arcát.

- Drága Istenem, gyógyítsd meg! - imádkozott, és nyomorultul fájt a szíve.

15. fejezet

A brandy és hozzá a lábában érzett pengeéles fájdalom émelyítették és kábulttá tették a márkit. Hogy gyötrelmeiből valamiképpen kiutat találjon, a férfi vadul nevetett. Előtte lebegett kínczójának, Lord Bowennak aggódó arca. Becsukta a szemét, így remélve, hogy a látomás eltűnik, de amikor ismét kinyitotta, Lord Bowen még mindig ott volt. Felemelte ólomnehéz karját, hogy behúzzon egyet a férfinak, de a kép valahogy vibrálni kezdett előtte, és elmosódott.

Lord Saville addig nevetett, míg könnyes nem lett a szeme. Még szörnyűbb fájdalom hasított belé, és ő görcsösen belemarkolt a takaróba. Valaki megrántotta elkínczott lábát.

- A fene essen beléd! - átkozódott, és elájult.

Mikor magához tért, úgy érezte, nyitott szemmel úszkál egy iszapos tóban. Fekete. pontok és barna köd jártak forgótáncot a szeme előtt. Testét merevnek és hidegnek érezte, tompa fájdalom lüktetett a lábában. De sokkal kevésbé fájt, mint azelőtt, amikor... Mikor is? Mikor volt az? Mióta fekszik ebben az idegen ágyban? Lord Bowen arca lebegett ismét fölötte. Saville kétszer pislogott, hogy jól látja-e a halvány arcot. Az arc valósággá vált a homályból, amelyet az összehúzott függönyök teremtettek a szobában. Hirtelen eszébe jutott a párbaj, mindenre emlékezett, és mélységes szomorúság fogta el.

- A becsületed érintetlen, Lord Bowen - zihálta. - Azt hiszem, ezt megérdemeltem. - Rámutatott a lábára.

Lord Bowen vállat vont, és zavarodottnak tűnt. - Ez az egész úgy tiszta őrültség. - A gipszmennyezetre sandított. - Mit szólnál egy kis reggelihez, öregfiú?

- Jót tenne még egy kis brandy - hörögte a márki összeszorított fogai közül, amint egy különlegesen gonosz fájdalom hasított a lábába.

Madárszárnyak csapkodtak a fejében, de ez igazán a szobalány hangja? Valóban Amanda nevét hallotta?

Lord Bowen kiragadta öntudatlansága hullámozó ködéből. Az idősebb férfi szilárdan ölelte át vállát az ágyban, ülőhelyzetbe húzta. Ott állt a főkomornyik, és fölrázta a párnákat.

Amint elmúlt a szédülése, Lord Saville megszólalt:

- Beszélünk kell, utána hazamegyek. Nem tudok tovább foglalkozni veled. - Ez a síron túli hang igazán az övé? Túl fáradt volt hozzá, hogy tiltakozzék, amikor Lord Bowen elébe tette a tálcát, és egy nagy asztalkendőt kötött a kölcsönzött hálóing fölé.

- Reggelizzél előbb, öregfiú!

Lord Saville szemügyre vette a tálcát. A forró teából pára szálldogált, és a vajas pirítós hányingert keltett benne. Döbbszent

vette észre, hogy mennyire reszket a keze, ahogy a csészét felemeli. Amint lenyelte a forró folyadékot, véletlenül felnézett, és egy másik vízió lepté meg. Lord Bowen széles háta mögül Amanda lépett elő, gyönyörű volt vajsárga ruhájában. Nagyon sápadtnak és elkínzottnak látszott.

Ösztönösen feléje nyúlt. A lány édes szája reszketett, ahogy hűvös kezében tartotta a férfi ernyedt kezét. Az érintése megnyugtatta, balzsam volt a kínjaira. A férfi karjába szinte visszatért az erő.

- Azért jöttem, hogy megetessem - mondta a lány - Nagymama megpróbált az utamba állni, de nekem... nekem látnom kellett önt. - Olyan közel állt hozzá, hogy a férfi érezte parfümjének virágillatát. Az illat egy meleg, bágyadt vasárnapra emlékeztette a férfit. - Szerette volna szorosan magához ölelni a lányt.

- Örülök, hogy, ragaszkodott hozzá. - Nyelt egyet, amikor a lány a szájához tartotta a teáscsészét. Az erős, édes tea belül is felmelegítette, és ő lassan jobban érezte magát.

- Meg akartam köszönni, hogy nem ölte meg az apámat - súgta a fülébe a lány. - Sajnálom, hogy ő eltalálta magát. - Valami meleg, fahéj ízű ételt kanalizott a férfi szájába - Zabkása - magyarázta Amanda. - Nagymama ragaszkodott hozzá. Szerinte ez a legjobb gyógymód minden betegségre.

A férfi gépiesen nyeldekelt, és a lányra meredt. Amanda gyönyörű volt, bőre bársonyos és hívogató. Meg akarta mondani neki, mennyire megnyugtató a jelenléte. Valahogyan sikerült szavakba önteni gondolatait.

- Ön a legjobb gyógymód, amit csak egy férfi kívánhat magának - nyögte ki, közben azért észrevette, hogy a lány elpirul.

- Nem szabad beszélnie - mondta a lány, és még adott neki teát.

Lord Bowen hangja dörögött a háttérben, nyílt és zárult az ajtó. Aztán az apa lépett az ágy mellé, Amandához.

Lord Saville belesüppedt a párnákba, becsukta szemét és összeszorította fogait, annyira lüktetett lábában a fájdalom.

A pohár a tálca falapjához koccant. I

- Itt van, idd meg ezt a brandyt, Keith, jobban fogod tőle érezni magad - mondta Amanda apja.

Lord Saville vaktában a pohárért nyúlt, és jó nagyot húzott belőle. A folyadék szétáradt benne, megnyugtatta elgyötört idegeit.

- Köszönöm - mormolta fojtottan, és felegyenesedett. - OÓ!

Valahogyan sikerült Lord Bowenra rögzítenie fátyolos tekintetét. Erőszakot vett magán, hogy egy pillanatig ne Amandát bámulja.

A másíkférfi szemében felvillant a jókedv szikrája. - Azt hiszem, tartozom neked egy bocsánatkéréssel, hogy megsebesítettelek - mondta szárazon Lord Bowen.

Lord Saville visszautasítóan tartotta fel a kezét.

- Nem, ellenben én tartozom neked azzal. - Egy hirtelen mozdulattal felemelte a poharát, és a maradék brandyt egy szuszra lenyelte.

Lord Bowen vállat vont,
- Tudok a Lurlene-hez fűződő régi kapcsolatodról. Saville élesen felnevetett.

- A sors kegyetlen tréfája.

Habozott. Hogyan tárhatná fel Lord Bowen előtt az igazságot?

- Talán négy szemközt kellene veled beszélnem - szólt, és Amandára vetett egy oldalpillantást.

Lord Bowen átkarolta a lány vállát.

- Miért? Ő rettentően aggódott, és úgy gondolom, bármit joga van hallani, amiről beszélünk. - Lord Bowen behatóan fürkészte a lányát. - Kész vagy arra, hogy meghallgasd?

A lány bólintott. A szokottnál sötétebb szeme tele volt kérdésekkel.

Lord Saville sóhajtott.

- Rájöttem, hogy tévedtem. Hiba volt kínos helyzetbe hozni Lurlene-t a nyilvánosság előtt.

Lord Bowen egyetértően bólintott:

- Igen, a keserűség elpusztíthatja az embert. Gondolom, onnan ered a keserűséged, hogy Lurlene cserbenhagyott. - Mikor Lord Saville elhallgatott, Lord Bowen kuncogni kezdett. - Nem illik-e ezt mondanom, de a tréfa a nyaklánccal sikerült. Ha engem szorít a cipő, bizony én is valami ilyesmit csináltam volna. - Nagyot sóhajtott - A legkevesebb, amit mondhatunk, hogy Lurlene egy rakoncátlan kölyök, és nagyon jól tesz neki, ha rájön, hogy nem hever lábai előtt az egész világ. És meg kell tanulnia, hogy a divat és trallala nem a világ közepe.

Tökéletesen meglepett tekintet lopózott Lord Saville szemébe Bowen derűs szavai hallatára. El sem tudta képzelni, hogy Amanda apja ilyen véleménnyel lehet. A lord szavai erősen megnyugtatták, a brandy pedig kipárnázta elgyötört idegeit. Így végre pihentetően el tudott nyújtózni a párnákon.

- Örvendek, hogy nem táplálsz haragot magadban ellenem.

- Valóban nem - Lord Bowen hátravetette a fejét, és nevetett. - Ne haragudj - nyögte ki nehezen -, de te lettél volna a férje, ha nincs Olivia Lexington.

Saville szürkészöld szemét egy pillanatra se vette le Lord Bowen arcáról. Megsejtette, hogy végül is rájön, mi áll valójában Lurlene Lord Bowennel kötött hirtelen házassága hátterében. .

Lord Bowen ujjaival a haját igazította, és az ágy másik oldalára ballagott.

- Lady Olivia Lexington nem titkolta, hogy tetszem neki. - Vett egy mély levegőt. - Az én koromban már bizony hízelgő, ha egy ifjú nő szerelmes pillantásokat vet rá. Én hamar elfogadtam. Amint tudod, Olivia rendkívül bájos. Már majdnem megkértem a kezét. - Szája száraz mosolyra húzódott. - Akkor Lurlene rám vetette a szemét, s félek, hiúságom egyre jobban megnőtt, hogy London két legelragadóbb fiatal hölgye velem flörtöl. Lehet, hogy nem hiszed el,

de én szerelmes lettem Lurlene-be. Tudom, hogy ő még a nyomába sem léphet Olivia bájának, de van valami gyámoltalanság, valami esendőség Lurlene-ben. Védelmező ösztönöm azonnal feltámadt, és meggyőződtem róla, hogy ő viszont szeret. Persze, jó időbe telik, amíg megtanulja, hogy ne helyezze magát mindig az első helyre. Talán a te leckéd volt az első lépés, és ... hogy is mondjam, a gyermek, akivel várandós, biztosan segít a helyes úton járnia. - Lord Bowen kimerültnék látszott, de jóindulatúan nézett Saville-re. - El tudod felejteni, hogy téged cserbenhagyott?

Lord Saville szája elkeskenyedett.

7 Én sohasem szerettem Lurlene-t.

Lord Bowen álla leesett.

- Ha nem érdekelt, miért a bosszú?! Saville-t már egy éve kísérte hűségesen a fájdalom a lábában, de nem bírt szólni róla. - Nos, azt hittem, a bosszúm visszaadja a lelki nyugalmamat, de nem érzem azt a megkönnyebbülést, amire számítottam. A bosszú sohasem vezet jóra. - Szorosan összezárta a száját, és súlyos csend szállt közéjük. Az ablakon túl egy madár trillázni kezdett, s ez feloldotta a feszültséget.

- Keith, ha már valaha is hallottam kitérő választ, akkor ez az - Lord Bowen várt egy darabig, de Lord Saville elfordult. - Hát jó, nem kényszeríthetek, hogy feltárd az igazságot.

Lord Bowen a torkát köszörülte, és aggódva pillantott Amandára.

- Sohasem éretem, hogy Lurlene és Olivia miért küzdöttek értem. Miért pont értem? Miért nem valami gazdag, fiatal úrért? - Lord Saville-re mutatott. - Mint amilyen ő. Fogadok, az egész Lurlene ötlete. Amikor rájött, hogy Olivia érdeklődik irántam, le akarta győzni ... mindig győzedelmeskedni akart fölöttem.

Lord Saville tekintete Lord Bowenra ugrott.

- És ő nyert! De miért utálja Olivia Lexingtont?

Lord Bowen szárazon nevetett.

- Livvy nem látszott megtörtnek, mikor elvesztett engem.

Lurlene diadalának szerencsétlenné kellett volna tennie a riválisát, és mikor ez nem történt meg, elkezdte gyűlölni Olivíát. Sohase bírta elviselni Olivia báját. Gyors pillantást vetett Lord Saville-re. - Túl szívtelennek festem le Lurlene-t, de az igazi érzelmeit is ismerem. Ő úgy érzi, igazán szeret engem ... valami csoda ez, ha belegondolnak, hiszen ő annyira ... gyerekes.

- Igen, de rendkívül szerencsésnek, mondhatja magát, hogy téged megkapott, Lord Bowen. Nekem ugyan sohasem lett volna türelmem ahhoz, hogy elviseljem a rohamait. - A Lord Saville-ből kitörő kacaj belehasított a lábába. - Azt hiszem, meg kell köszönnöm, hogy leütötted a kezemről

Lord Bowen csatlakozott a jókedvhez, és töltött még brandyt a márki poharába.

- Férfiak - morogta Amanda.

A márki olvatagon figyelte a lány karcsú alakját, ahogy elkezdett

járálni. Valami melegség áramlott szét benne, és összeszorult a torka. Amanda megállt az ágya mellett, és vádlón nézett rá.

- Nagymama azt mondta, kell lennie valaminek... valami komoly ügynek az ön kegyetlen tréfája mélyén - jegyezte meg Amanda. - Miért tért ki a magyarázat elől? Lord Saville ráébredt, hogy ámbár a kérdést már előzőleg is nyíltan feltették neki, ő mégsem pletykálhat Lurlene-ről. Ha százszor is bosszút áll, akkor sem lesz képes fájó lába kínjait áthárítani arra, aki felelős ezért ... Lurlene-re.

- Nagyon elfáradtam - mondta, és elfordította a tekintetét. Annyira kimerült, hogy amint lehunyta a szemét, lassan ismét öntudatlanságba süllyedt. Amanda hangját már messzi távolból hallotta.

- Idehívom Lurlene-t - heveskedett a lány. - És akkor is megtudom az igazságot, ha ez az életem utolsó cselekedése.

- Nem. - sikoltotta egy hang a férfi fejében, és szeretete volna megállítani a lányt, de ajkai nem tudtak szavakat formálni.

Keith hallotta ugyan Lord Bowent, de nem értette meg a szavait. Haragosnak és izgatottnak tűnt. Keith szidta saját magát, miért is adta rá a fejét valaha is erre a nyavalyás bosszúra? Ez volt az utolsó gondolata, amit még meg tudott fogalmazni, mielőtt elmerült a sötétségben.

Mikor legközelebb felébredt, a függönyöket már széthúzta valaki, melegen és aranylóan áradt a fény az ablakokon át. A szoba vidámságot tükrözött, mintha csak mindörökre odacsalogatták volna a napfényt a falakra. Az "Anna királynő" stílusú bútorzat kecses volt, és a szófákat virághímzéses párnák borították. Az egyik falat tájkép díszítette. Úgy tetszett, mintha Gainsborough lenne, de nem tudta kivenni elég világosan.

Az ágy végénél valami mozgásra figyelt fel. Kingsley doktor állt ott, mellette Lord Bowen és Amanda.

Nagyot dobbant a szíve, amikor meglátta a lányt. Szólni akart hozzá, szeretete volna feltárni az érzelmeit, de mit is mondhatott volna?

- Á! Hát már ébren van a fiatalúr, igen? - dörgött a fehér hajú, szemüveges orvos. - Azt reméltem, megvizsgálhatom a lábát, mielőtt felébred. - Lehúzta a lábáról a takarót. - Jó hírem van az ön számára, milord. A golyó egyenesen keresztülhatolt a régi törés mentén, így most pontosan a helyére tudtam tenni. - Megpaskolta a lábát merevítő fasíneket. - Vagyok olyan vakmerő, hogy azt állítsam, az eddigi fájdalmai meg fognak szűnni. Amint beforr a sebe, olyan egyenes lesz a lába, mint a kés pengéje.

Saville azt képzelte, rosszul hall. A lába fájt ugyan, de nem volt annyira kínzó, mint amilyen a lövés előtt volt. Mintha feloldódott volna egy régi, gyötrő aggodalom, és végre beköszöntött volna a béke. Nem mert megszólalni, félt, hogy cserbenhagyják a szavak. Csak bólintott, remélve, hogy tekintetével kimutatja háláját. A sors

útjai különösen kanyarognak, tűnődött magában.

- Szeretnék hazamenni. Nem akarok a terhükre lenni.

- Dehogyan vagy teher, és még van egy befejezetlen ügyünk -
szólt Lord Bowen, és az ajtóhoz kísért a doktort.

Lord Saville aggódva várakozott. Amanda olyan visszautasítónak
látszott. Szerette volna tudni, vajon harag vagy aggodalom felhőzi-e
be arcát. Összerezzen, amikor meghallotta Lurlene nyugós hangját.

- Nem akarom meglátogatni Keith-t a hálósobájában -
tiltakozott, de mégiscsak bejött a sárga-kék függönyön át, és
megállt az ágy mellett. Megvetően és ijedten nézett le a férfira.

- Mit akar tőlem, Keith? - kérdezte fagyosan.

- Semmit - mondta a férfi mereven. Magában azt kívánta, bár
tűnne el. - Nem én üzentem magáért.

- Én akartam, hogy ide gyere - szólt közbe Amanda. - El kell
nekünk mondanod valamit, Lurlene, valamit, ami aznap történt,
amikor hátat fordítottál Lord Saville-nek

Lurlene dühödten szorította össze a száját. - Nem tartozom
neked számadással. Lord Bowen szorosán átölelte a feleségét.

- Azt hiszem, nem egészen helyesen jártál el Lord Saville-jel.
Ígérem, nem haragszom rád, bármi is történt azon a napon.

Az asszony összehúzott szemmel nézett a márkira.

- Fogalmam sincs, milyen mesével állhatott elő, de egy dolog
világos. Én sohasem akadályoztam meg azt a buta lovat, hogy őt
megrugdossa.

- Lovat? - Lord Bowen a szemöldökét ráncolta.

- Igen... amikor ki kellett húzni az áradatból az idős Riverwood
admirálist. - Bizonytalanul pillantott Lord Bowenről Amandára. -
Keith nem mondta el?

- Nem - felelte Bowen. - Jobb lesz, ha az elején kezded.

- És ne hazudj! - figyelmeztette Amanda.

Lord Saville ránézett, szerette volna megrázni a kezét, és
megnyugtatni. Azon imádkozott, hogy Lurlene az egész igazságot
mondja el. Bár ez alig valószínű. - Mondja el, Lurlene, miért lettünk
jegyesek - kérte.

- Ó, hát jó. - Lurlene minden teketória nélkül lehuppant az ágy
szélére. - Fogadtam Lady Oliviával, hogy rá tudom bírni Keith-t,
hogy egy héten belül megkérje a kezemet. - Zavartan nézett Lord
Bowenra. - Ez csak egy tréfa volt. Keith még sohasem kérte meg
senkinek a kezét, úgyhogy azt gondoltuk, jó hecc lesz, ha nekünk
sikerül.

- Értem - Lord Bowen az állát dörzsölgette. Meglehetősen
elsápadt. - S neked sikerült?

Lurlene gyilkos tekintetet vetett Keith-re.

- Nem ... na jó, igen! Sikerült ugyan ... de csak azután, hogy
megkértem, javíttassa meg a kocsimat. Ashborough Castle-ban
szálltam meg éjszakára ... kísérő nélkül.

Sóhajtott.

Lord Bowen nevetéssel próbálta enyhíteni a feszültséget.

- Kocsi? Mi történt valójában?

Lurlene karcsú nyaka megtört, lehorgasztotta finom fejecskéjét, válla megroskadt.

- Megnyertem a fogadást, mert Olivia sohasem tudta rábírní Keith-t, hogy bármit is megtegyen. - Ökölbe szorított kezével döngette a márkí vállát, amíg Lord Bowen odébb nem húzta oldalt.

- Ostoba, bolond Keith!

- Kényszerítetted, hogy megkérjen - hitetlenkedett Amanda, még az ökle is belefehéredett, amint az ágy tartóoszlopát szorította. Lord Bowen ránézett Keith-re, igazolást várt. Az bólintott.

- Eszembe sem jutott feleségül kérni Lurlene-t, de azután, hogy Ashborough-ban eltöltött egy éjszakát egyedül, becsületbeli kötelességemnek éreztem, hogy felajánljam. A kocsija egyik rugója eltört, és a lova megbokrosodott, pont a birtok bejáratánál.

Lurlene a száját biggyesztette.

- Maga ezt olyan ravasznak tünteti fel. Végül is mi mindig is szomszédok voltunk. A lovászom a maga istállómasterével tárgyalta meg a kocsi javítását. Mire ő visszatért, én már mindenképpen fedél alatt voltam.

Kényelmetlenül izgett-mozgott.

- Másnap reggelinél nagy meglepetés várt rám mesélte Lord Saville szomorúan. - Nem tudom, kit fizetett le, hogy elrontsa a kocsiját... és miért utazott gardedám nélkül... csak azt tudom, hogy engem törbe csalt.

- Sokáig azt hittem, maga őszintén kedvel, egészen addig a szörnyű éjszakáig, az ékszerüggyel - szólalt meg dühösen Lurlene. Sir Justinhoz simult. - Örülök, hogy belelőttél a lábába.

- Tehát, miért is hagytad faképnél Saville-t, Lurlene? - piszkálódott Amanda elszántan.

Súlyos csend borulta szobára.

- Nos? - sürgette Lord Bowen.

A restelkedés pírja égette Lurlene arcát.

- Egy héttel azután, hogy jegyesek lettünk, egy szomszédos birtokon voltunk egy összeövetelen. Szörnyű idő volt, és féltem, hogy tüdőgyulladást kapok, mivel a cipőm teljesen átázott - Sóhajtott. - Annak az ostoba Riverwood admirálisnak a kocsija átszakította a folyó hídját. Az egyik ló elpusztult, a másik a parton állt. A kocsi félig belelógott a folyóba. Keith megpróbálta kiemelni az idős embert, de a víz túlságosan mély volt. - A hangja nyüzszítő lett. Mindenem vizes volt, és annyira fáztam, hogy elhatároztam, haza lovagolok. Keith könnyen segíthetett egyedül is az admirálison.

- Nagyon is jól tudta - Keith most haragudott rá. - Szükségem lett volna a lóra, hogy ki tudjam húzni az admirálist.

- Nekem nagyobb szükségem volta lóra -, köpte a szót Lurlene, még a lábával is dobbantott hozzá. Mikor Keith megpróbált megállítani, a ló hátrált, és sípcsonton rúgta. Na, hát mindnyájan tudjátok, hogy sántít.

Keith izgatottan félig kihajolt az ágyból, elfeledkezett arról, hogy

a nyitott hálóingből majdnem az egész melle kilátszik. - A maga önzése miatt az admirális majdnem a vízbe fulladt, Lurlene. Igen nehezen tudtam a vízből kihúzni az idős embert. És a törött lábam eléggé megnehezítette a mentést. - Reszketett a hangja, le akarta küzdeni haragját. - Csak a kölcsönt akartam visszaadni, azért a kínért, amelyet maga okozott nekem. Túl későn jutottam az orvosi kezeléshez, és rosszul forrt össze a lábam. Magának fogalma sincs a pokol...

Lurlene elfordult Lord Bowentől, és kirohant a szobából. Keith nem bírta elviselni a vádló csöndet, és egyik kezével eltakarta a szemét.

- Ez az isteni igazságszolgáltatás... Kérem, hagyjanak most magamra!

Kínlódva nyelt egyet. Hallotta, amint az ajtó kinyílt és záródott. Hogy nézzen ezek után Amanda szemébe? A lány biztosan megutálta őt ezért a kitörésért.

Pár percnyi nyugalom után, lassan visszatért az önuralma, és átmesterkedte a lábát az ágy szélén. A sebében fájdalom lüktetett, ahogy a vér lábujjai felé áramlott, de ő összeszorította a száját, elfojtva a torkából előtörő nyögést.

Ruháit tisztára kefélték és kivasalták. Ott lógtak az akasztókon a nyitott szekrényben. A doktor otthagya a két mankót az ágy végéhez támasztva.

Ideje távoznia ...

16. fejezet

Amanda magára hagyta Keitht, mert szüksége volt rá, hogy rendezze a gondolatait. Elborzadt Lurlene tetteitől, és megkönnyebbült az igazság hallatán. Teljesen megértette Keith bosszúszomját, mindamellett, nem értett egyet a cselekedeteivel. Mégis, szíve megszabadult, a boldogtalanságtól. Elhatározta, hogy beszél a férfival, meg akarta tudni, vajon az érzelmei...

- A legesztelenebb terv, amit valaha is hallottam! - vágta ketté gondolatait a nagyanya hangja.

- Hogy tehetted, Lurlene? Szégyenkezem miattad.

- Most már elég, anyám - figyelmeztette Lord Bowen. - Lurlene biztosan okult a hibájából.

Amanda zöld szalonban, a tűzhely mellett ült egy széken. Figyelte a jajgató Lurlene-t, amint megtörten elnyúlt a szófán. Egy szolgálólány füstölgő tollat tartott az arca elé. Özvegy Bowen és Waring egymás mellett ültek a kemény ülőkén. Úgy látszott, az idős Lady Bowen ég a vágytól, hogy folytass a szónoklatát.

Az ajtó lassan kinyílt, és ott állt Keith, a magára hányt ruháival, rendetlen hajjal. Két mankóra támaszkodott. Amanda szeme égett a visszafojtott könnyektől, és égett a vágytól, bárcsak a férfi köré

fonhatná karját, és támogathatná.

Saville elkábult a lány szemében lángoló szerelemtől. Érezte, hogy összeszorul a torka, és egy gyermekkor óta nem tapasztalt, édes érzés rohanta meg. Alig tudta visszafojtani előkíváncozó könnyeit.

Lurlene még hangosabban jajgatott Lord Saville láttán. Elgyengült kezével intett Lord Bowennak.

- Justin, ne hagyj el, ne engedd a közelembe - vinnyogta megbántottan, és küszködve talpra állt. - Elhagytam voltam... A végső reménytelenség küszöbén. - Haldokló tekintettel csüggött férjén.

Keith-et az ájulás hulláma kerülgette, a szoba elmosódva forogni kezdett körülötte. Bizonytalanul keresett támaszt az ajtófélfánál, segítséget várva az erős fától. Minden szem rajta csüggött, kíváncsi tekintetek hatoltak belé. Erőtlenül megrázkódott.

- Szeretnék egy utolsó szívességet kérni, Lord Bowen - mondta-, küldj a fogatomért! Aztán elmegyek. Nem tudom eléggé megköszönni a vendégszeretetedet.

- Nekünk okozott örömet, öregem - mondta Lord Bowen, és lefejtette magáról Lurlene kapaszkodó kezét. - Nem kellene ilyen sietve távoznod a betegágyadból, csak ronthat az állapotodon. Na, gyere, ülj le!

Keith hagyta magát egy székhez vezetni, szemközt a nagyasszony székével.

- Justinnak ki kellett volna oltania az életét - mondta az idős hölgy ellentmondást nem tűrően. - Pfúj! Gonosz tréfával egy tökéletesen kellemes estét megzavarni az Almackban! Szemtelen fráter! - Már elfelejtette felháborodása igazi okát, noha az elmúlt félórában Lurlene-t leckéztette. Lady Waringhez fordult, és tisztán érthető hangon azt mondta: - Saville a pimaszság élő szobra.

A márkít nem érdekelte a nevét ért sérelem, és rámosolygott Amandára. Aztán rápillantott Lurlene duzzogó arcára.

- Lurlene, szeretnék bocsánatot kérni - mondta halkan. - Megbocsáthatatlanul komisz voltam.

Lurlene bizonytalanul fürkészte Lord Bowen arcát, és remegő ajkába harapott. Férje gyöngéden megszorította a kezét, és Lurlene mélyet sóhajtott.

- Úgy vélem, kíméletlen voltam magával, Keith, és Riverwood admirálisnak majdnem a halálát okoztam. Ez nagy meggondolatlanság volt tőlem.

Lurlene összeszorította a száját, a szemében lázadás tüze égett. Keith arcán egy mosoly suhant át.

- Azt hiszem, ezután sokkal jobban megleszünk egymással.

Ingatagon meghajolt, felállt, és az ajtó felé indult. De nem jutott messzire, mert Lady Waring hangja megállította.

- Figyeljen ide, fiatalember! - Egy papírdarabot lengetett maga előtt. - A nagybátyját is maga bujtotta fel a galád viselkedésére? Feltételezem, rábeszélte, hogy elrabolja tőlem az unokámat,

Pamelát.

Lord Saville őszintén megdöbbsent, amint magyarázatot kérve Amandára nézett. Mosoly bujkált a lány ajkain.

- Elfina dédnagynéni, nem hiszem, hogy Lord Saville-nek bármi része is lett volna abban, hogy Sir Digby és Pamela megszöktek.

- Szökés? Dig és Lady Pamela? - kérdezte Saville erőtlenül. Erősen belekapaszkodott egy karosszék masszív támlájába.

- Mesebeszéd!- fröcskölt az özvegy Lady Bowen. - Az a hústorony megszöktetné a dédunokahúgomat? Soha! Megpróbáltalak mindnyájukat meggyőzni, hogy Pamela még az est leszállta előtt visszatér. Sir Digby túlságosan kényelemszerető, semhogy kengyelbe téve a lábát lóhalálában a határra meneküljön.

- De hol van a lány? - Lady Elfina száját szigorú vonallá szorította össze. - A levél szerint, már hajnalban távozott.

- Akárhol is vannak most, be kell látnod, túl késő már, hogy megállítsuk őket. Sohasem jutott eszedbe, hogy szerelmesek lehetnek egymásba, és együtt akarják leélni az életüket? - oktatta Amanda Lady Elfínát. Egy rövid pillantást vetett a halálosan sápadt Keith-re, észrevette, hogy szédeleg. Szíve a szájalomtól összefacsarodott. Folytatta: - Pamela elég idős ahhoz, hogy tudja, mit akar, és sokkal erősebb az akarata, mint ahogy látszik. Ez az elkeseredett cselekedete is ezt bizonyítja.

Saville összeszedte magát, nyelt egy nagyot. - Miről beszélnek? Azt hittem, hogy ön és Dig ...

A nagyasszony felhorkant.

- Amanda nem tudta, hogyan fogadja Sir Digby érzelmeit. Pamela elhalászta az orra előtt.

Mielőtt, Amandának lehetősége lett volna, hogy védekezzék, az ajtó résnyire kinyílt, és a nyílásban Pamela ragyogó arca jelent meg. Zavart pirulással lépett be, Sir Digbyt magával húzva. A férfi nyilvánvalóan mély aggodalomtól gyötörve a homlokát törölgette. Amandát és az unokaöccsét megpillantva megpróbált megszólalni, de nem jött ki hang a torkán.

- Na ugye! Ez a férfi be meri tenni a lábát ebbe a házba... ez a himpellér, ez a fiatal ártatlanok leányszöktetője - kiáltotta özvegy Lady Waring, szánni valóan sikertelenül próbálta utánozni nővére sztentori hangját. Egy nagyon hosszú, vádló ujj szegeződött a falfehérre sápadt Digbyre. Digby mellénye szélét huzi gálta, és szelíden tiltakozott:

- Ejnye, leányszöktető, rabló... nagyon erős kifejezés.

Pamela egyenesen a nagyanyja elé állt, két keze a csípőjén.

- Nem tűröm, hogy sértegeds a jegyesemet, nagymama. Sir Digby mindig úriember módon viselkedett velem, és ha ő nem lenne az, aki, én nem lennék most itt. Ha rám hallgat, már félúton vagyunk Skócia felé. Összeházasodunk... az áldásoddal vagy anélkül.

Lady Waringot leginkább az hozta ki a sodrából, hogy a kis báránycájája farkassá válik a szeme láttára, s határozott ultimátumot

merészel a nagymama arcába vágni.

- Nahát! Sohasem ... - kezdte elhaló hangon, törékeny kezét a halántékára szorítva.

- A vőlegényem utasította el a szökést... azt mondta, olyan fontos dolgot, mint amilyen a házasság, nem lehet kutyafuttában elintézni. Én voltam az, aki rábeszéltem a szökésre, és ezt is csak a tőled kapott tegnap éjszakai kegyetlen leckéztetés miatt - hadarta Pamela, özikeszeme lángolt.

Az özvegy vihogott.

- Nem megmondtam neked, Elfina? - Rámeredt Sir Digbyre, akiről lerítt, hogy végtelenül kínosan érzi magát. - Nem szereti a kényelmetlenséget, mi? Túl hepehupás az út, az a magas északi, fogadok.

- Na, figyeljen csak! - Sir Digby végül is feldühödött. - Soha nem volt az én szándékom, hogy ne a szokásos módon történjen ez az esküvő. Az én Pamelámnak csak a legjobb elég jó, és én majd elintézem, hogy pontosan meg is kapja ... anélkül, hogy ön zsarnoki módon beleavatkozna.

- Brávó! - kiáltott közbe Amanda, tapsolva. Remekül mulatott a jeleneten.

- És tökéletesen megbotránkoztatott, hogy hallomásom szerint ön ellenzi a házasságot! - célozta meg Sir Digby Lady Waringot maró hangon. - Tudtommal a családom feddhetetlen, és ami az őseimet illeti, cselekedeteikért nem terhel engem felelősség. - Kidüllesztette hatalmas mellét, egy mély lélegzettel. - Valójában büszke vagyok a származásomra - folytatta, nyomatékkal látványosan mélyeket lélegzett. - És biztosítom önöket, Lady Pamela semmiben sem fog hiányt szenvedni.

- Tekintsd magad legyőzöttnek, Elfina - káromta az özvegy, mohó gúnnal figyelte, ahogy nővére néma dühében tátog. Odafordult Sir Digbyhez. - Elfina rengeteget locsog - magyarázta végtelen elégtétellel. - Mindig is ilyen volt.

Amanda izgalmasan alig kapott levegőt, magában imádkozott, hogy Lady Elfina fejezné be már az ügyet.

A szikár asszony, még inkább, mint valaha, felborzolt tollú csókára emlékeztetett, ahogy egy nagy, fekete csirkebőr legyezőt lengetett az arca előtt. Lady Pamelára meredt.

- Ez az, amit akarsz? - dünnyögte. - Férjhez menni ehhez ... a ... - lekicsinylő pillantást vetett Sir Digbyre -, ehhez a pudinghoz.

- Igen, nagymama, és meg is teszem a beleegyezéssel, vagy a nélkül. Végül is nagykorú vagyok. - Lady Pamela határozottan előreszegte az állát. - Továbbá, többé nem akarom hallani, hogy a jövőbelimemet mindenféle gúnynévvel illesd. Végtelenül kínosan érint, ha a sértegetéseidet kell hallgatnom. Meg vagyok lepve, hogy ő még egyáltalán szóba áll veled azok után, hogy pokoli szózuhatagot zúdítottál rá. Ön úgyszintén... - vette az özvegyet is a nagymamájával egy kalap alá.

- Rendben van - mondta Elfina. - De ne gyere majd hozzám

panaszkodni, ha egyszer beleunsz a ropogó fűzőjébe.

- Nagymama! - kapkodott levegő után Pamela.

Amanda elrejtette jóízű mosolyát a legyezője mögé, amikor a két öreg hölgy kiegyenesítette a hátát, és magasabbra emelte az orrát. Amanda Keith-t fürkészte kíváncsian, hogy lemérje milyen hatást gyakorolt rá a heves szóváltás. A férfi súlyosan támaszkodott a mankóira, szemei félig lehunyva. Gúnyos mozdulattal szalutált a lánynak. Amanda úgy érezte, lesül a bőr a képéről a férfi kemény, mosolytalan pillantásától.

- Jó kis komédiával lepi meg a vendégeit szórakoztatásul - szólalt meg fagyosan. - Nem tudom, még mennyi sértést kell elviselnem. - Kinyújtotta fáradt karját. - Úgy ülnek itt, mint két fekete angyal, és ronggyá szaggatják a családomat. - Egy lépést tett az ajtó felé. - Igazán, Amanda, nem gondoltam, hogy maga képes ilyen ravaszkodásra. Maga soha nem akart Dig felesége lenni, és az egész idő alatt tudatlanságban hagyott engem. Mindennek tetejébe az az erényes szidás, amit a viselkedésemért kaptam. Maga igazán meglepett - jelentette ki vontatottan, és kinyitotta az ajtót.

Amanda pironkodott a vádló szavak hallatán, azt gondolta, bár megmondta volna az igazat a férfinak ott kint, a richmondi pajtában.

- Ez igazán eltörpül a maga bosszúálló ötlete mellett, amit Lurlene-nek szánt - vágta vissza. Csinált ő valami egyebet is valaha, minthogy vitatkozott Keith-szel? Hova lett az a bensőséges hangulat, amelyet Richmondban átélt?

A férfi kedvetlenül nevetett.

- Jupiterre! Kis szent Amanda. De sohasem emlegeti a sértéseket és az otrombaságokat, amit a rokonaitól kellett eltűrnöm. - Kifejezetten az özvegyre nézett. - Nem kell továbbra is elszenvednie a jelenlétemet. Nincs több vitám a családjával, így hát az útjaink sem keresztezik többé egymást - mondta, halkan csak Amandának.

A lány akaratlanul is tett feléje egy lépést, elkeseredetten szeretett volna valamit tenni, ami áthidalná a köztük egyre szélesedő szakadékot.

- Nem hallgathattam, nem maradhattam csendben, amikor láttam, hogyan csinál bolondot az apámból. Nem látja be?

- Justin minden tekintetben képes az ügyei intézésére, anélkül, hogy maga belekontárkodna.

- Hogy merészeli! - Amanda, forrt a haragtól, és elindult a férfi felé.

- Őszintén szólva, fáradt vagyok a civakodáshoz, Isten vele, Arnanda! - Keith a küszöbre emelte a mankót, és csendesen betette maga mögött az ajtót.

Amanda pánikba esett. Nem hagyhatja, hogy örökre elmenjen!

- Várjon! - kiáltotta, és kirohant az ajtón. Az egyetlen, ami most számított, csak az, hogy megértesse a férfival, mit érez iránta.

A lépcső közepén fogta el.

- Engedje meg, hogy megmagyarázzam - szólt hozzá. A férfi sápadtnak, elkínzottnak látszott, és a lány félt, hogy le talál esni a lépcsőn.

- Ha egyáltalán van valami, amire szükségem van most, az egy kis béke - hörögte a férfi, óvatosan maga elé helyezve a mankóit. Veríték gyöngyözött a homlokán, ahogy a hátralevő lépéseket megtette.

- Én meghallgattam a maga magyarázatát - Amanda megérintette a férfi karját. - Most kérem, hallgassa meg az enyémet. - A lány hangja elcsuklott, és szemére tapasztotta a kezét.

- Rendben van, de először segítsen be a kocsimba.

Le kell ülnöm. Ha állva maradok, lehet, hogy ma már többé nem tudok megmozdulni.

Amanda meglepetésére a kocsi már felhajtott a lépcső elé. A kocsis leszállt, és felsegítette Keith-t a lépcsőn, fel az ülésre. Amanda belépett, és szorosan behúzta az ajtót, hogy elzárják magukat a kíváncsi tekintetek elől.

De mielőtt kinyithatta volna a száját, a kocsi előre rándult, és ő Keith erős vállának esett.

- Mi történik itt? - dühöngött Keith. - Nem parancsoltam, hogy induljon. - Egy pillantást vetett a kocsira, mintha először látná. - Ó, istenem, ez Dig kocsija. Tudja, az enyém pont ilyen.

Amanda elkeseredett szemmel bámult rá.

- Mit gondol, hová tartunk?

A márki kuncogott, aztán hangosan nevetett. A fejét hátravetette.

- Nagyon valószínű, hogy a határra. Digby nyilván már eleve kiadta a parancsot.

Amanda lélegzete elakadt.

- Nem fordulhatnánk vissza?

Keith rápillantott, ördög bujkált a tekintetében.

Miért küzdene a végzete ellen? Ismét szembe akar nézni az özvegyel? Én biztosan nem akarok.

Amanda elvörösödött.

- Úgy érte ... mi megszökünk?

- Biztos, hogy északi irányba tartunk.

Édes feszültség keletkezett közöttük.

- Gyere ide! - szólalt meg Keith rekedten. - Engem megakadályoz a lábam, hogy hozzád menjek.

Amanda engedelmeskedett, és az elégedettség mély sóhajával érezte a férfi karját maga köré kulcsolódni. Nagy merészen előrehajolt, és ajkát a férfiéhoz érintette. Vágy ébredt bennük, lassan forrósodó, veszélyes szenvedély. A férfi csókjának ereje addig fojtogatta, míg majdnem megfulladt. A férfi vonakodva vont el száját a lányétól, és mellén dajkálgatta Amanda fejét.

- Legdrágább sárkányom - suttogta. - Hogy mekkora büntudatot

éreztem amiatt, hogy szeretlek. Féltékeny bolonddá váltam, dühöngtem amiatt, hogy életed hátralevő részét Digbyvel kell leélned.

Amanda remegve mosolygott, ujjait beletemette a férfi fürtjeibe.

- Mi álarcosdit játszottunk, nehogy nagymama rásózzon valami más, gyanútlan kérőre. Tudod, milyen gátlástalan, és ő azt akarta, hogy ebben a szezonban férjhez menjek. Digby vonakodva ugyan, de engedett az ötletnek, mivel halálosan félt a házasságtól... amíg Pamelával nem találkozott.

Saville nevetett.

- Én tanácsoltam, hogy neked udvaroljon. Fogalmam se volt még akkor, hogy beleesem a saját csapdámba. Dig boldog lesz Lady Pamelával. - Lélegzetelállító gyöngédséggel nézett Amanda szemébe. De nem akarok az öreg Digről beszélni... most nem, amikor sokkal fontosabbról kell veled beszélnem.

Amanda a szerelem könnyeit érezte a szemén.

- Miről? - lehelte.

Egyre mélyülő igézetbe merülve, a férfi a hajába suttogta.

- Szeretlek, Amanda, és azt akarom, hogy légy a feleségem... amilyen hamar csak lehetséges. Egy napra sem akarok többé elválni tőled.

Amanda nagyokat nyelt, fulladozva boldogságában.

- Igen, igen! Én is szeretlek téged, Keith.

- Mi egyformák vagyunk, tudod. A te cselszövésed Digbyvel nem kevésbé botrányos, mint az én bosszúm. Megérdemeljük egymást. - Nevetve merültek el egy másik csókban.

EPILOGUS

Kényelmes kocsikázás utána mosolygó tájon a Nagy Északi Úton, egy még pihentetőbb estét töltöttek egy fogadóban;

- Szeretnék őrzöngve szeretkezni veled, Mandy, de várnom kell- suttogta Keith a lány ajkaiba, ahogy ölelte, mielőtt visszavonultak volna szomszédos szobáikba. - Ez a nyavalyás láb jobban elcsigázott, mint ahogy gondoltam.

- Légy biztos afelől, hogy a várakozás számomra édes mámor - mondta Amanda incselkedő mosollyal, és csókot hintett mielőtt bezárta az ajtót.

Másnap reggel meglepetés várt rájuk a földszinten.

Megérkezve a külön szobába, ahol a levegő sült sonkától és rizses tojásos haltól illatozott, szemtől szembe álltak Pamelával és Sir Digbyvel, aki éppen egy nagy tányér reggelit fogyasztott. Mind a négyüknek leesett az álla.

- Mi a fenét csináltok itt? - kérdezte Sir Digby, miközben Lord

Saville kacagása betöltötte a szobát. - Elloptad a kocsimat?

- Drága bátyám, én ugyanezt kérdezem tőled.

- Ejnye...

- Mi a ti kocsitokban vagyunk - magyarázta Pamela. - Nem tudtuk elviselni a gondolatot, hogy életünk legfontosabb pillanatát tönkretégye Lurlene és az özvegy.

- Pontosan így éreztem én is - mondta Lord Saville boldog mosollyal. Magához húzta Amandát. - Amanda megígérte, hogy feleségül jön hozzám, így , hát megosztjuk veletek az utat.

Sir Digby felállt, és hátba vágta az unokaöccsét.

Ez a legokosabb, amit valaha is csináltál, öcskös. Szerencsés ember vagy. - Meghajolt Amanda felé, és szeretettel nézett az unokaöccsére. - Boldoggá fog tenni, Keith.

- K gondolta volna, hogy egy szöktetés, csak békésebb módja a bilincsbe verésnek - mondta Keith tökéletesen elégedetten.

- Úgy látszik, végül mégiscsak kettős esküvőt fogunk ünnepelni - felelte Sir Digby. - Skóciában.

És hangos vidámság rázta meg a fogadó régi, szilárd szilárd tölgyfa gerendáit.